İZMİR Life®

Sayı 197 • Yıl 17 • Ocak 2018 • Fiyatı 8 TL

Ece Dağıstan
Güz Şarkıları

Maske Hayatlar
Parkinson gerçeği

İzmir'in kalbi
limanda atardı

İzmir siyasal göç alıyor

YAŞANACAK KÖYLER
Helvacı • Dağtekke

Hüseyin Vasıf Çınar
Eğitim devrimlerinin çınarı

Sarı Otobüs ile Katmandu'ya

ISSN 1303-1996
197
9 771303 199609

Podyumda ‘yeni romantizm’ rüzgârı

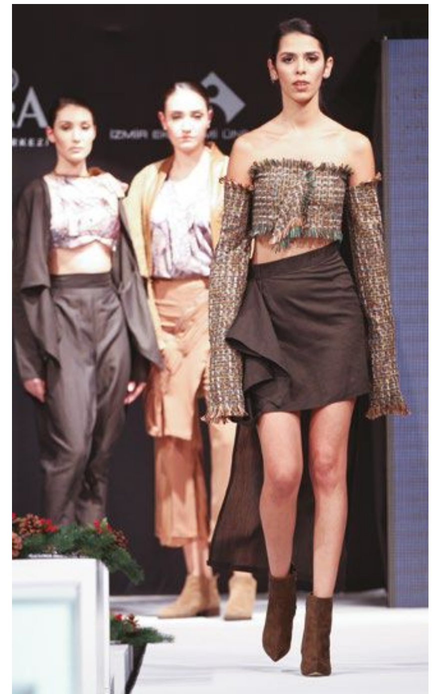
İzmir Ekonomi Üniversitesi (İEÜ) Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi Moda ve Tekstil Tasarımı Bölümü öğrencileri, Agora Alışveriş Merkezi’nde 2018’in tasarımlarını sundu.
21 öğrencinin oluşturduğu 70 farklı tasarımı, “Yeni Romantizm” adıyla podyumda yine İEÜ'lü mankenler tarafından sergilendi.

Defilede, 2. sınıf öğrencileri, “Gömlek Tasarımları” 3. sınıf öğrencileri de “Kavramsal Yapı Söküm” eserleriyle yer alırken, İEÜ Moda ve Tekstil Tasarımı Bölümü Öğretim Görevlisi Jörn Fröhlich’in 14 tasarımdan oluşan “PSA – Kavramsal Couture Koleksiyonu” da sergilendi. 4. Sınıf öğrencileri “Yeni Romantizm” tasarımlarıyla izleyenleri büyüledi.

Tuggy'den denizlere "vira bismillah"

İzmirli Poseidon Mühendislik ve Gemi İnşaatı Şirketi'nin amatör balıkçılar, amatör dalgıçlar ve ailece deniz keyfi yapmak isteyenler için tasarladığı Tuggy markalı tekne, İzmir'in Urla Kalabak sahilinde ilk kez denize indirildi.
İlk aşamada 4,95 metrelik modeli üretilen Tuggy, ön kamarasının üzerine yerleştirilecek güneş panellerinin besleyeceği elektrik motoru ile 5 saat süre ile yakıt tüketmeden seyir keyfi sunarken, 5 metrenin altında boya sahip olduğu için vergiden de muaf olacak. Tuvaletinden lavabosuna, iki kişilik yatağından tentesine kadar 6 metre ve üzerindeki teknelerdeki tüm konforun Tuggy'de kullanıcılara sunulduğu bilgisini veren Burak Acar, ön kamarasının üzerine yerleştirilecek güneş panelleri ile fenerler, aydınlatmalar, telefon ve çakmak şarjı gibi günlük elektrik ihtiyacının rahatlıkla karşılanabileceğini söyledi.

Denizlerin vosvos'u

Elektrikli motor seçeneği ile tekneyi saatte 7 knot hızla ve şarj etmeden yaklaşık 5 saat seyir imkânı da olacağına dikkat çeken Burak Acar, "Denizlerin Vosvos'u olarak adlandırdığımız Tuggy ile bu keyfin pahalı bir zevk olduğu algısını kırmak istiyoruz. Tuggy'nin standart donanımlı fiyatı, motor seçeneği opsiyonel olarak sunulmak üzere lansmana özel 35 bin TL olacak. Bu fiyat en ucuz otomobillerin fiyatının dahi altında. Hedefimiz öncelikle iç pazar, sonrasında ise ihracat" dedi.

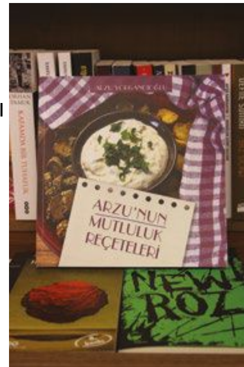
Alaybey'in 7 katlı otoparkı açıldı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin Karşıyaka Alaybey'de yaptığı 630 araç kapasiteli otopark törenle hizmete açıldı.

Türkiye'de yerel yönetimlerin yaptığı ilk tam otomatik katlı otoparkı olan Alsancak Otoparkı ile Hatay Pazaryeri Katlı Otoparkı, Atatürk Kapalı Spor Salonu Önü Yeraltı Otoparkı, Bahriye Üçok Yeraltı Otoparkı, Kültürpark Yeraltı Otoparkı ve Buca Kasaplar Meydanı Yeraltı Otoparkı gibi önemli yatırımları kente kazandıran Büyükşehir Belediyesi, şimdi de Karşıyaka'nın otopark ihtiyacına cevap veren yeni bir projeyi daha hayata geçirdi. Alaybey'de 630 kapasiteli 7 katlı otopark, İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu tarafından törenle hizmete açıldı.

Törende konuşan Başkan Kocaoğlu, 2018 yılında Bostanlı'da 300, Karşıyaka'da 270, Yenişehir'de 600, Karabağlar'da 350 ve Bayraklı Adliye'de 600 araçlık olmak üzere toplam 2 bin 100 araç kapasiteli 5 yeni otoparkın daha proje çalışmalarını tamamlayacaklarını açıkladı.

Arzu'nun Mutluluk Reçeteleri

Solunum hastalıkları alanında ulusal ve uluslararası birçok başarıya imza atan ve bilimsel yayınlarda yüzlerce makalesi yayınlanan Prof. Dr. Arzu Yorgancıoğlu, bu defa nefis yemek tarifleriyle damaklarımızı şenlendiriyor.

Akademik kariyerinin yanı sıra yemek yapmaya da her zaman merakı olduğunu ifade eden Prof. Dr. Arzu Yorgancıoğlu, "Ev işleri içinde en sevdiğim şey yemek yapmak. Benim için âdeta meditasyon gibi. En stresli olduğum anda mutfağa girip yemek yapmaya başladığımda bütün yorgunluğumu, stresimi unutuyorum. Bu benim için bir hayat tarzı. Annem çalışırdı. Bu nedenle, ev işlerine ve yemek yapmaya erken yaşlarımda merak sardım" dedi.

Kış için hayati öneri!

Slow Food Yağmur Böreği Derneği Eşbaşkanı Ayfer Yavi, Agora Lions Kulübü'nün katkılarıyla Mutfak Girit'te İzmirli kadınlarla buluştu. Yavi İzmirliler'e kış günlerinde soğuk algınlığına iyi gelecek öneride de bulundu.

Son olarak Raife Polatlla birlikte yayınladıkları 'Anadolu'nun tadı tuzu Kardeş Mutfaklar' kitabıyla 90 ayrı kişiden 136 farklı yemeği anılarıyla birlikte yemekseverlerin beğenisine sunan Ayfer Yavi, İzmirli kadın girişimci Huriye Arman Öztin'in sadece kadınların çalıştığı Mutfak Girit'te Agora Lions Kulübü'nün katkılarıyla söyleşi ve imza günü düzenledi.

IONIQ hybrid

Doğuştan hibrit.

- Düşük şehir içi yakıt tüketimi ve sessiz sürüş
- Ferah iç mekân ve 443 litrelik geniş bagaj hacmi
- 7" dijital gösterge ve 8" navigasyonlu bilgi eğlence sistemi

hyundai.com.tr | f | t | Instagram | YouTube

Hyundai Yükseliş

Anadolu Caddesi No:29 Bayraklı İzmir Tel: (232) 498 88 00

yukselishyundai.com | /hyundaiyukselis | /yukselishyundai | /hyundaiyukselis

7 Yıl / 100.000 km
Hibrit akü (yüksek voltaj) garantisi.

Hyundai'nin tercihi

Shell HELIX

2 yıl/60.000 km yasal garantiye ek olarak sadece nihai tüketiciler için yeni araç satışından itibaren 3 yıl/sınırsız km, 5 yıl/100.000 km veya 7 yıl/80.000 km ücretsiz onarım güvencesi seçenekleri mevcuttur. Detaylı bilgi garanti kitapçığında ve hyundai.com.tr'de bulunmaktadır. Hyundai IONIQ modelinin resmi spesifik CO_2 emisyonu (715/2007/EC) 92 g/km, resmi yakıt tüketimleri (715/2007/EC) lt/100 km; şehir içi 3,9, şehir dışı 3,9 ve birleşik 3,9'dur.

İZMİR Life
OCAK 2018
Sayı 197 • Yıl 17

YAZARLAR

Sokak sokak yaşıyoruz İzmir'i

www.izmirlife.com.tr

Bu sayıda özel destekçimiz
CEMENTIR Holding

TEŞEKKÜRLER
Sürekli Destekçilerimiz
• AKG Grubu • Arkas Holding A.Ş.
• Batı Anadolu Çimento • Can Dijital A.Ş.
• ESBAŞ Ege Serbest Bölgesi
• Forum Bornova AVM
• İzmir Büyükşehir Belediyesi
• Özgörkey Otomotiv • SGB Gıda
• TAV Havalimanları
• Yükseliş Şirketler Grubu

Yayıncı
Strateji Hedef İletişim Fark. Tanıtım
Reklam Hizm. Danışmanlık Tic. A.Ş.

Yönetmen
(Sorumlu Yazı İşleri Müdürü)
İ. Hakkı Kesirli

Haber koordinatörü
Deniz Çaba

Yayına Hazırlayanlar
A. Nedim Atilla, Aslı Can,
Avram Ventura, Ayşegül Kesirli Unur,
Aykut Uslutekin, Ayşe Perin Tatari,
Cansu Çubukçu, Erol Özdayı,
Gökmen Küçüktaşdemir,
Gülşah İnallez, Günter Soydanbay,
Gülhan Berkman Yakar,
Handan Korhan, Metin Rodop,
Melodi Su Omay, Nedim Bubik,
Pınar Tekeş, Raşel Rakella Asal, Reşat
Kutucular, Tayfur Göçmenoğlu,
Zeynep Omay

Reklâm Rezervasyon
232.446-3510
reklam@izmirlife.com.tr

Abone Hizmetleri
232.446-3510 • abone@izmirlife.com.tr

Baskı
Metro Matbaacılık Ltd. Şti.
Yahya Kemal Beyatlı Cad. No:94,
Begos 3. Bölge Buca İzmir • 232.290-3311

Dağıtım DPP A.Ş. 212.622-2222

Yönetim Yeri
Şehit Fethi Bey Caddesi 55/091,
Pasaport İzmir

Telefon 232.446-3510

10 Ocak 2018 tarihinde basılmıştır.
Bölgesel süreli.

Yayın Kurulu'ndan

Parkinsonlulardan topluma mesaj var!

Dışarıda otobüste, bir kafede ya da sinemada ne kadar çok parkinson hastası görüyoruz? Pek görmüyoruz. Çünkü mimiklerini kullanamadıkları için yüzlerinde bir maske varmış gibi görünen, kimi zaman titreme sorunu yaşayan ve hareket etmekte zorlanan parkinson hastaları önyargılardan çekindikleri için sosyal hayattan uzaklaşıp yalnızlaşıyorlar. Türkiye'de parkinson konusunda hasta, hasta yakını ve gönüllülerden oluşan ilk hasta derneğinin İzmir'de kurulması boşuna değil. Dernek Başkanı Gülnur Uğurlu Kelçe, bize yakınımızda olmadıkça fark etmediğimiz ama çok önemli olan pek çok hikaye anlatıyor...

"Güz Şarkıları, 20 yılın bir temize çekilmişliğidir." diyor Ece Dağıstan, Fazıl Say'ın bestelerini Güvenç Dağüstün ile birlikte seslendirdiği albümü elinize aldığınızda bu üçlünün en güzel fotoğrafına bakarak en güzel şarkılarını çaldığı duygusu sizi de saracak.

Bu ay benzetme tam yerinde olacak. İzmir ekonomisinin çınarlarından birisine konuk oluyoruz. İnci Holding İzmir'in 65 yıllık bir çınarı ve kentte büyümeye devam ediyor. Bugün Holding yönetiminde 3. kuşak bir temsilci var. İnci Holding Yönetim Kurulu Başkanı Neşe Gök ile yaptıkları ve yapacaklarını konuştuk.

1800'lü yıllarda deniz taşımacılığının giderek gelişmesi, Anadolu'nun Batı'ya açılan kapısı konumundaki İzmir'e bir rıhtım kazandırmayı zorunlu hale getiriyordu. Bu ihtiyaç üzerine yerel yöneticiler, 1862 yılında kazık çakarak bir Kordon oluşturmak için harekete geçti. Tayfur Göçmenoğlu limanda eski yaşamı yazdı.

İstanbul'dan İzmir'e yerleşenlerin sayıca fazlalaştığından hareketle kentin nasıl dönüşeceğini merkeze aldık ve tartıştık. Bu ay ise İntegral Araştırma Genel Müdürü Feride Adıgüzel ile göçün ardında olan etmenleri ve bunun kente olan yansımalarını konuşuyoruz.

Georg Weber'in Eski Smyrna, Efes, Batı Anadolu antik kentlerinin suyolları gibi başyapıtlarının yanı sıra kıyıda köşede kalmış önemli bir çalışması olan Gülbahçe Bazilikası'nı İlhan Pınar kaleme aldı.

Halikarnas Balıkçısı lakabıyla tanınan, Bodrum aşığı gazeteci, yazar, şair, rehber, ressam ve araştırmacı Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın, İzmir'de yaşayan kızı İsmet Kabaağaçlı Noonan, iki kızı Joanne Aliye (Kuki) ve Diana Deniz (Dodo) ile anne-kız sohbeti yaptık. Elbette hikayenin merkezinde hep baba ve dede olarak iz bırakmış Halikarnas Balıkçısı vardı…

Dağ köylerini çok seviyoruz. Yeşili ve oksijeni bol, korunmuş dokularıyla bizi cezbediyor. Yola çıkmaya hazır mısınız? Size keyifli bir gün geçireceğinizi garanti ederek, bu ayın köy rotasını şöyle çiziyoruz. Karakuyu, Korucuk, Ormanköy, Helvacı ve sonunda Dağtekke...

A. Nedim Atilla bu ay "Anadolu ve Cumhuriyet Aydınlanması" konulu yeni bir seriye başladı. Bu bölümün ilk konuğu Türk milli eğitiminin büyük ismi Hüseyin Vasıf Çınar.

Nergiz Savran Ovacık, Sarı Otobüs Fotoğraf Evi'nin Sarı Otobüsü ile yaptığı ilk geziyi anlatıyor... "Benim ilk gittiğim Sarı Otobüs seyahati İstanbul'dan başlayıp İran, Pakistan, Hindistan'dan geçtikten sonra Nepal'in başkenti Katmandu'ya varıyordu. İstanbul'dan Katmandu'ya beş haftada gidiliyordu. Ekvator'un uzunluğunun kırk bin kilometre olduğunu düşünürsek bu gezi onbir bin kilometre ile neredeyse bu mesafenin üçte birine yakındı. Buna benzer seyahati bin dokuz yüz altmışlı yıllarda hippiler yapıyordu."

Dünyanın çeşitli yörelerinden festival ve karnaval örnekleri sunmaya devam ediyoruz. Bu kez sizi Kanada'nın Vancouver kentinde çok özel bir müzeye, bir başka deyişle bir "müze köy"e götürüyoruz: Burnaby Village Museum.

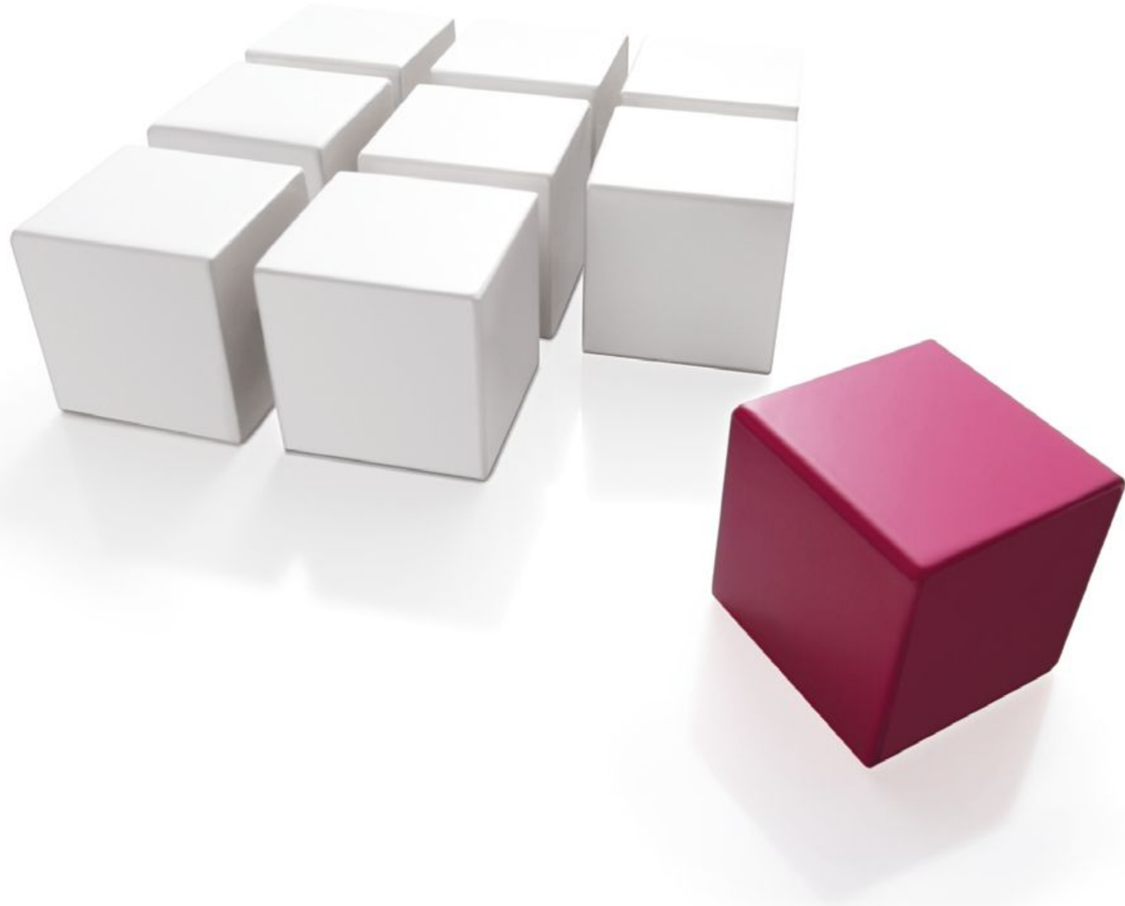
Türkiye'nin duayen su altı fotoğrafçısı Ateş Evirgen ile Metin Rodop bir söyleşi yaptı. Efes Mimas yolunda bu ayın treking rotası Azmak ve Turgut köyünden geçiyor.
Dünyanın çeşitliliğine dair fotoğraflarıyla Selim Bonfil kültür sanat sayfalarımızın konuğu oldu.
Efsaneler bölümümüzde ünlü İtalyan şarkıcı Fred Bongusto'yu sunuyoruz sizlere... Kalem sayfamızında "Gökyüzü Hala Mavi" üçlemesini tamamlayan Abbas Karakuş ile tanışacaksınız.

Vizyondaki filmler, etkinlikler, yenilikler ile dolu dolu bir İzmir Life 2018'e merhaba diyor.

Keyifli okumalar...

YAPICI GÜÇ!

Kalite, güven, istikrar ve hizmet kavramları Çimbeton'da "Yapıcı Güç"e dönüşür. Sağlam bir geleceğin temeli demektir bu. Çimbeton'da olduğu gibi.

www.cimbeton.com.tr • cimbeton@cimbeton.cimentas.com

GENEL MÜDÜRLÜK: Tel. 0 232 472 01 72 (pbx) Faks. 0 232 472 11 71 • **IŞIKKENT:** Tel. 0 232 472 06 72 • **ÇİĞLİ:** Tel. 0 232 376 71 88
KOYUNDERE: Tel. 0 232 846 14 33 • **ZEYTİNDAĞ:** Tel. 0 232 642 72 10 • **TORBALI:** Tel. 0 232 853 13 61 • **ÖZBEK:** Tel. 0 232 754 14 22 •
ÇEŞME: Tel. 0 232 716 96 13 • **MANİSA:** Tel. 0 236 233 20 74 • **AKHİSAR:** Tel. 0 236 412 63 68 • **NAZİLLİ:** Tel. 0 256 316 04 54
KUŞADASI: Tel. 0 256 622 00 20 • **SARNIÇ:** Tel. 0 232 281 19 00 • **EDİRNE:** Tel. 0 284 268 62 63 •
TEKİRDAĞ: Tel. 0 282 263 07 01 • **AYDIN:** Tel. 0 256 231 06 32

"İzmir gibi" güzel bir yıl olsun!

İzmirliler, 2018 yılına İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlenen yeni yıl özel kutlamasıyla 'merhaba' dedi. Soğuk havaya rağmen her yaştan binlerce İzmirliyi bir araya getiren kutlama programında Mirkelam ve Kargo sahne aldı.
Türk rock müziğinin kurucu gruplarından Kargo'nun sahnesiyle başlayan enerji dolu gece, "koşan adam" olarak hafızalara kazınan Türk pop müziğinin önemli ismi Mirkelam ile devam etti. Kargo ve Mirkelam, daha sonra birlikte çıkardıkları "Rakın Rol Disko Parti" albümündeki şarkıları ve unutulmayan eserlerini seslendirildi. Geri sayımın başlatılmasıyla daha da hareketlenen gecede, saatler tam 24.00'ü gösterdiğinde yaşanan coşku doruğa çıktı. İzmirliler, havai fişek gösterisi ve şarkılar eşliğinde yeni bir yıla umutlu bir "merhaba" dedi

Üreticiler organik ürünleriyle Buca'da buluştu

Buca Belediyesi, Dünya Kooperatifçilik Günü ve Yerli Malı Haftası'nı gerçek üreticilerle el ele vererek iki farklı etkinlikte kutladı.

Buca Belediyesi Yerli Malı Haftası dolayısıyla düzenlediği etkinlikte Buca'nın köylerinde yetişen organik ürünleri Bucalılar ile buluşturdu. Köylüler, Belediye hizmet binası önüne kurulan İyileştirilmiş Tarım ürünleri stantlarında yetiştirdikleri ve ürettikleri birbirinden lezzetli ürünlerin satışını yaptı.

Zeytinden yaprak sarmalarına, keşkekten çeşit çeşit reçele kadar yüzlerce ürünün satışa sürüldüğü stantları gezen Buca Belediye Başkan Yardımcısı Murat Işık ve Bucalı vatandaşlar tadına doyulmaz lezzetlerden bol bol alışveriş yaptı.
Dünya Kooperatifçilik Günü etkinliklerinin ikinci bölümü ise Buca Belediyesi Meclis salonunda gerçekleştirildi. Buca Belediyesi, Buca Kent Konseyi ve İzmir Köy Kalkınma ve Diğer Tarımsal Amaçlı Kooperatifler Birliği (Köy Koop) işbirliği ile düzenlenen "Yerli Malı ve Kooperatifçilik" başlıklı panelde yerel üretimin önemi bir kez daha ortaya kondu. Panele CHP Buca İlçe Başkanı Kasım Akdağ, Buca Belediye Başkan Yardımcısı Murat Işık ve çok sayıda Bucalı katıldı. Panel öncesi Buca Kent Konseyi tarafından düzenlenen kooperatifçilik konulu kompozisyon yarışmasında dereceye giren Nehir Koç, Begüm Çelebi, Deniz Sipahi, Yağız Demir ve Deniz Berkin Sağer'e ödülleri verildi.

Liyakat ve Haluk Özyavuz ile farklı dünyalara yolculuk

LİYAKAT (Lider Yaratıcı Katılımcılar Derneği) Sohbetleri'nde bu ay, Cevher Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Haluk Özyavuz ile müzik, gastronomi, seyahat, otomobil, iş dünyası, başarı, hayat, sivil toplum gönüllüsü olmak, İzmir, Türk Kahvesi gibi farklı konularla keyifli bir yolculuk gerçekleşti.

Renkli kişiliği ile yoğun ilgi gören Haluk Özyavuz; dünya markası CEVHER Grubu'ndaki yoğun iş temposuna rağmen; farklı alanlarda ilgilendiği konulara nasıl zaman ayırdığını, hedeflerini, hobilerin insan hayatındaki önemini, lezzet ve müzik tutkusunu, gastronomi yolculuğunu, zencefil bitkisinin hayatındaki yerini, Gevrek & Ginger internet sitesinin hikayesini, anılarını, gelecek hedeflerini, hayata bakış açısını LİYAKAT Derneği üyeleri ile paylaştı.

Liyakat Sohbetleri buluşmasında, UNESCO tarafından 'Somut Olmayan Kültürel Miras' listesine alınan Türk Kahvesi ve geleneğini, dünyada ziyaret ettiği restoranların menüsünde, espresso ve lattenin yanında görebilmenin en büyük hayali olduğunu belirten Özyavuz; ''Moderatör Gözde Birman ile Afilli Sorular'' kısmında Liyakat Derneği üyelerinin ve diğer katılımcıların sorularını yanıtladı.

CHEMA MADOZ

SUSKUN BAKIŞIN AYKIRI ÇIĞLIĞI

LA FABRICA

EL GRITO IMPROBABLE DE LA MIRADA RETICENTE

THE IMPROBABLE CRY OF THE RETICENT GAZE

KÜRATÖR: OLIVA MARÍA RUBIO

FOLKART GALLERY

22 ARALIK 2017 CUMA - 25 ŞUBAT 2018 PAZAR / FOLKART TOWERS / B KULE KAT: 18 BAYRAKLI / İZMİR

Buca Metrosu yola çıktı

■ Buca Metrosunun 13,5 km'lik hat projesi, Ulaştırma Bakanlığı Altyapı Yatırımları Genel Müdürlüğü tarafından onaylandı. Buca Metrosu için gerçekleştirilecek ihale, İzmir'de bir kalemde yapılacak en büyük ihale olacak.

Yapım ihalesine 9 Ocak'ta çıkılacak Narlıdere Metrosu'nun ardından İzmirlilerin heyecanla beklediği Buca Metrosu için de sevindirici haber geldi. Tıpkı Narlıdere Metrosu gibi yine İzmir Büyükşehir Belediyesi tarafından yapılacak olan 13,5 km uzunluğundaki Buca Metrosu'nun projesi Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanlığı Altyapı Yatırımları Genel Müdürlüğü tarafından onaylandı. Proje, 13 Nisan 2017 tarihinde gönderilmişti. Şimdi sıra, Buca Metro projesinin 2018 yılı yatırım programına alınması için Kalkınma Bakanlığı onayına geldi. Uluslararası krediyle gerçekleştirilecek yatırımlar için Bakanlık onayı şart koşuluyor.

Sürücüsüz çalışacak

Derin tünel olarak projelendirilen Buca Metro hattı, İzmir Hafif Raylı Sistemi'nin 5. aşamasını oluşturacak olan hat, Üçyol İstasyonu - Dokuz Eylül Üniversitesi Tınaztepe Kampüsü - Çamlıkule arasında hizmet verecek. Üçyol ile başlayan ve 11 istasyondan oluşan hatta sırasıyla Zafertepe, Bozyaka, General Asım G&uum l;ndüz, Şirinyer, Buca Belediyesi, Kasaplar, Hasanağa Bahçesi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Buca Koop ve Çamlıkule istasyonları yer alacak.

Folkart Academy'de özel mezuniyet

■ Geçtiğimiz yıl kurulan Folkart Academy bünyesindeki Tiyatro Atölyesi'nde 800 saat eğitim alan özel yetenek sınıfı öğrencileri mezun oldu.

Folkart Academy bünyesindeki Tiyatro Atölyesi'nin ikinci dönemini de başarıyla bitiren 16 özel sınıf öğrencisi mezun oldu. Özel yetenek seçmelerine katılan yaklaşık 3 bin kişi arasından seçilen öğrenciler ilk olarak Nisan-Mayıs-Haziran aylarını kapsayan Bahar Dönemi'nde eğitim aldı. Yaz mevsiminde Sersefil Müzikali'nde rol alan öğrenciler, Folkart Academy'nin Güz Dönemi'nde de eğitimlerine devam etti.

800 Saat eğitim

Sersefil Müzikali hazırlıkları ile birlikte öğrenciler yaklaşık 800 saat eğitim aldı. Oyunculuğa Giriş, Yaratıcı Drama, Doğaçlama, Müzikal Tiyatro, Eleştri Teknikleri, Zihinsel Farkındalık, Reji, Hareket, Oyunculuk, Sahne Işığı, Ses ve Nefes, Makyaj, Dans, Dekor Kostum, Eskrim, Dramaturji, Doğaçlama, Performatif İçgörü, Yaratıcı Hareket alanlarında eğitim alan öğrenciler, Güz Dönemi eğitimlerini de başarıyla tamamlamış oldu.
16 tiyatro öğrencisi için Folkart Academy Tiyatro Salonu'nda mezuniyet töreni düzenlendi. Törende kimi zaman eğlenceli kimi zamanda duygu dolu anların yaşandı.

Konak tarihine sahip çıkıyor

■ Yaklaşık 3 bin tescilli yapının bulunduğu Konak'ta başlatılan restorasyon çalışmaları yeni yapılarla sürüyor.

Konak Belediyesi, Vakıflar Bölge Müdürlüğü'nden kiraladığı Halil Rıfat Paşa Köşkü'nün onarım ve yeniden düzenleme çalışmalarını kısa sürede tamamlayarak yeni yılda İzmirlilerin hizmetine açmayı planlıyor.
İzmir'in kalbi Konak'ta kent tarihine ışık tutan tarihi yapıların yeniden ayağa kaldırılmasına yönelik çalışmalara bir yenisi daha eklendi. Konak Belediye Başkanı Sema Pekdaş'ın göreve gelmesiyle birlikte tarihi yapıların kurtarılmasına dönük çalışmalar sonucunda bugüne kadar birçok tarihi binayı restore edilip, kent yaşamına kazandırıldı. Tarihi yapılara sahip çıkan Konak Belediyesi, son olarak İzmir'in seçkin ailelerini ağırlamış olan Halil Rıfat Paşa Köşkü'nü kurtaracak adımı attı.

2000'li yılların başında restore edilerek, bir dönem TÜLOV Vakfı tarafından Halil Rıfat Paşa Kültür ve Sanat Merkezi olarak da kullanılan ancak zamanla gerekli özenin gösterilmemesi nedeniyle yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya kalan tarihi köşk, Konak Belediye Başkanı Sema Pekdaş'ın çabaları sonucu yeniden kent kültürüne katkı koyacak bir mekana dönüşecek.

Henkel ile yeşil gelecek

■ Henkel, İzmir'de Çocuklarla 1.448 Fidan Dikti.

Daha az çevresel ayak izi ile daha fazla değer yaratmayı hedefleyen, ayrıca sürdürülebilirlik konusunda önemli çalışmalar gerçekleştiren Henkel, son olarak İzmir Tire'de önemli bir projeyi hayata geçirdi. Henkel, 15 Aralık 2017 tarihinde Tire'nin çevre köylerindeki okullarda Ege Orman Vakfı işbirliği ile öğrencilere doğa ve orman sevgisi, küresel ısınma, orman yangınları v.b. konularda eğitim çalışması gerçekleştirdi. 16 Aralık'ta ise projeyi geliştiren Henkel Sürdürülebilirlik Elçileri, öğrencilerle birlikte 26 dekar alanda 1.448 fidanlık "Henkel Korusu"nda fidan dikti.

Henkel Sürdürülebilirlik Elçileri Serkan Çakar ve Özlem Şanlı Oyman geliştirdikleri projeyle ilgili olarak "Henkel'de müşteriler ve tüketiciler için olduğu kadar tüm toplum için de sürdürülebilir değer yaratmayı istiyoruz. Bunu yapabilmek için ise, sürdürülebilirlik gücümüzü tüm değer zincirimize yansıtmak için çalışıyoruz. Sürdürülebilirlik Elçilerimizle çocuklarımıza bu farkındalığı kazandırmak üzere bu projede bir araya geldik. Ayrıca yarınlarımız için çocuklarımızla birlikte büyüyecek 1.448 ağaçtan oluşan bir koru meydana getirdik. Sürdürülebilir bir dünya için çalışmalarımızı sürdüreceğiz." açıklamalarında bulundular.

İzmir'in değil, Türkiye'nin parkı

İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin bu yıl 5.sini düzenlediği "Sizin Gözünüzden Doğal Yaşam" konulu fotoğraf yarışmasının kazananları ödüllerini törenle aldı.

Bu yıl 266 fotoğraf sevdalısının katılımıyla birbirinden başarılı eserlerin yarıştığı "Sizin Gözünüzden Doğal Yaşam" konulu fotoğraf yarışmasının kazananları, düzenlenen törenle ödüllerine kavuştu. İzmir Doğal Yaşam Parkı'ndaki ödül töreniyle birlikte dereceye giren 4 fotoğraf ve sergilenmeye değer bulunan 35 eserin yer aldığı serginin açılışı da yapıldı.

Yarışmanın bu yılki birincisi Emre Bulduk'a ödülünü veren İzmir Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreteri Dr. Buğra Gökçe, İzmir Doğal Yaşam Parkı'nın eşsiz bir yatırım olduğunu belirterek, "Bu yatırımları yapmak kadar sürdürülebilir kılmak, koruyarak geleceğe taşımak da önemli. Yılda 1 milyon ziyaretçinin geldiği parkımız, yalnız İzmir'den değil, başka kentlerden hatta ülkelerden de ziyaretçi çekiyor. Bu tür yarışma ve etkinlikler ise İzmir Doğal Yaşam Parkı'nın tanınırlığını artırmaya yardımcı oluyor. Fotoğraf sanatına gönül veren, bu yarışmaya katılarak eserlerini paylaşan herkese teşekkür ediyor, Başkanımız Aziz Kocaoğlu adına tebriklerimi sunuyorum" diye konuştu. Yarışmada ikinci olan Celal Erdem'in ödülünü ise İzmir Büyükşehir Belediyesi Şirketler Koordinatörü Pervin Şenel Genç verdi. Eserleri sergilenmeye değer bulunan yarışmacılar da ödüllerini İzmir Büyükşehir Belediyesi bürokratlarının elinden aldı.

39 eser sergileniyor

Bu yıl 5. kez düzenlenen yarışmaya 266 fotoğrafçı, İzmir Doğal Yaşam Parkı'nda çekilen 1.251 kare fotoğrafla katıldı. Akademisyen ve fotoğraf sanatçılarından oluşan jüri, Afrika ve Asya ormanlarını aratmayan muhteşem doğa görüntülerini yansıtan fotoğraflar arasından seçim yapmakta bir hayli zorlandı. Değerlendirmenin ardından Emre Bulduk birinci, Celal Erdem ikinci, İbrahim Arslan üçüncü olurken, Songül Arslan da mansiyon ödülüne layık görüldü. Doğal Yaşam Parkı'nda barınan 130 türde 1500'ü aşkın hayvanı genç nesillere tanıtmak ve fotoğrafçılığın gelişmesine katkı sağlamak amacıyla düzenlenen yarışmada ödül kazanan 4, sergilemeye değer bulunan 35, toplamda 39 fotoğraf, Doğal Yaşam Parkı Sergi Salonu'nda Nisan ayına kadar görülebilecek.

KONSER

Koray Avcı
5 Ocak 2018 / 23.00
Ooze Venue

Tan Taşçı
6 Ocak 2018 / 23.00
Ooze Venue

Norm Ender
7 Ocak 2018 / 17.30 Bostanlı Suat Taşer Açıkhava Tiyatrosu

Karşıyaka Belediyesi Hikmet Şimşek Sanat Merkezi Etkinlikleri

■ 4 Ocak 2018
Aytül Büyüksaraç ve Altuğ Dilmaç' "Film Müzikleri Konseri"
■ 8 Ocak 2018
Devlet Sanatçısı Ruşen Güneş, Karşıyaka Belediyesi Oda Orkestrası'na (KODA) konuk olacak. Şef: Rengim Gökmen
■ 11 Ocak 2018
KODA sanatçılarından oluşan Erkin Quartet, sanatseverlere müzik ziyafeti sunacak.
■ 15 Ocak 2018
İZDOB bale sanatçılarının yer aldığı, "Bumerang" adlı bale eseri sahnelenecek.
■ 22 Ocak 2018
KODA ve Soprano Ana Maria Pinto'nun solist olarak katılacağı Fado şarkıları konseri.
■ 29 Ocak 2018
Camerata İstanbul Wind Quintet Konseri

Etkinliklere ilişkin, 330 64 04 numaralı telefondan da detaylı bilgi alınabilir.

Yüzyüzeyken Konuşuruz
12 Ocak 2018 / 23.00 Ooze Venue

Evrencan Gündüz ve Uzaylılar Konser
12 Ocak 2018 / 22.00 232 Park Bornova Sahne

İlkay Ergül - Çocuklar Üşümesin
13 Ocak 2018 / 20.00 İz Performance Hall

Levent Yüksel
13 Ocak 2018 / 23.00 Ooze Venue

Yener Çevik
13 Ocak 2018 / 22.00 Hayal Kahvesi Optimum

Haluk Levent
14 Ocak 2018 / 19.00 Mustafa Kemal Atatürk Spor Salonu

Tuğrul Öztürk
16 Ocak 2018 / 20.00 İzmir Sanat

Ezginin Günlüğü
19 Ocak 2018 / 23.00 Ooze Venue

90'lar Türkçe Pop Parti
19 Ocak 2018 / 22.00 Hayal Kahvesi Optimum

Can Gox
20 Ocak 2018 / 22.00 Hayal Kahvesi Optimum

Berkay
20 Ocak 2018 / 23.00 Ooze Venue

Son Feci Bisiklet
21 Ocak 2018 / 21.00 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Enel Aşk
22 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Yeni Türkü
25 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Gökhan Türkmen - Akustik
26 Ocak 2018 / 21.00 Bostanlı Suat Taşer Açıkhava Tiyatrosu

Çağatay Akman
26 Ocak 2018 / 22.00 Hayal Kahvesi Optimum

Vega
26 Ocak 2018 / 23.00 Ooze Venue

Ahmet Aslan
29 Ocak 2018 / 20.30
Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

İzmir Devlet Opera ve Balesi

■ Kamelyalı Kadın•Bale
4-8 Ocak 2018 / 20.00
6 Ocak 2018 / 15.00
■ Sihirli Dünya•Çocuk Müzikali
5 Ocak 2018 / 14.00
9-19 Ocak 2018 / 11.00
■ Hekimoğlu•Opera
11 Ocak 2018 / 20.00
13 Ocak 2018 / 15.00
■ Samson ile Dalila•Opera
18-20 Ocak 2018 / 20.00
■ Mevlana'nın Çağrısı•Bale
23 Ocak 2018 / 20.00
25-27 Ocak 2018 / 15.00

İZDSO Konserleri

■ 5 Ocak 2018•AASSM/20.30
Şef: Ruben Gimeno
Solist: Gülsin Onay (Piyano)
Program: J.RODRİGO Don Dansaz Espanolos FALLA Noches en los Jardines de Espana
J.TURİNA Dansaz Fantasticas

■ 12 Ocak 2018•AASSM/20.30
Şef: Rengim Gökmen
Rüştü Asyalı "Anlatıcı" Barış Yanç "Tenor" N.Küçükekmekçi "Soprano" Selva Erdener "Soprano" Ahmet Baran "Kanun" ve Devlet Çoksesli Korosu

■ 19 Ocak 2018•AASSM/20.30
Şef: Yoshinao Osawa
Solist: Burçin Büke (Piyano)
Program: G.s Aint – Seans Piyano Konçertosu No.2 G.mahler Senfoni Titan No.1

■ 26 Ocak 2018•AASSM/20.30
Şef: Antonio Pirolli
Solist: Önder Baloğlu (Keman)
Program: A. Vivaldi Mevsimler O.Respigi Antik Aryalar

2018 yılının

İzmir sıcaklığında geçmesini dileriz.

İZMİR BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

150. yıl 1868-2018

SERGİ

Arkas Koleksiyonu'ndan Su Manzaraları

Arkas Sanat Merkezi
28 Şubat 2018'e kadar

Arkas Sanat Merkezi Su Manzaraları seçkisi, Batı resim geleneğinin önemli bir bölümünü oluşturan peyzaj resmine ışık tutuyor. 19. yüzyılın ilk yarısında başlayıp 20. Yüzyılın ikinci yarısına kadar uzanan döneme ait eserlerden oluşan bu seçki, Avrupa peyzaj resminin önemli temsilcilerini tek çatı altında topluyor.
Büyük bir kısmı ilk kez sergilenen ve tamamı Arkas Koleksiyonu'na ait olan 90 eser, 150 senelik tarihe tanıklık etme fırsatı sunarken, Paris'in sanatın başkenti olduğu dönemlerdeki hareketliliğini de gözler önüne seriyor.

Jorge Marin - Varlığın Yeniden İnşası

Folkart Sanat Galerisi 13 Ekim 2017 - 4 Mart 2018

Meksikalı heykeltıraş Jorge Marin'in "Varlığın Yeniden İnşası" isimli sergisinde varlığın inşa süreçlerini yansıtan 10 bronz anıt heykel yer alıyor. Meksika sanatını dünyaya ulaştırma mücadelesini sürdüren Jorge Marín, ülkesinin geçirdiği zor haftaların ardından, Türkiye ve Meksika arasındaki bağı güçlendirmek üzere, çağdaş sanat ve tarihin heykeller aracılığıyla diyalog kuracağı, uygarlığın beşiklerinden birine, bir inşa ve kardeşlik mesajıyla geliyor.

Demir Kardaş Özgün Baskı Resim Sergisi

Galeri A / 12-26 Ocak 2018

Renk ve çizgilerden oluşan resimsel alan, kendine özgü bir ritimle devinmekte olan sonsuz bir evreni barındırıyor. Kardaş'ın "boyayarak" ulaştığı görsel yapıda kurgu oldukça güçlüdür. Eserlerindeki kurgunun temel bileşeni renk, çizgi ve düzlemin bir araya geliş biçimidir.

Chema Madoz "Suskun Bakışın Aykırı Çığlığı"

Folkart Gallery
25 Şubat 2018'e kadar

Dünyanın en önemli kavramsal fotoğrafçılarından biri olan Chema Madoz ilk kez Türkiye'de ve İzmir Folkart Gallery'de…

Gündelik hayattaki sıradan nesneleri, gerçek üstü estetik anlayışla kurgulayıp fotoğraflayan, usta İspanyol sanatçı Chema Madoz'un eserleri, ilk kez Türkiye'de ve İzmir Folkart Gallery'de sergileniyor.

Esra Çakmak Resim Sergisi - Harikalar Diyarında

25 Aralık 2017 - 9 Ocak 2018 Resim Heykel Müzesi Kültürpark Sanat Galerisi

Esra Çakmak'ın Harikalar Diyarında adlı Resim Sergisi 25 Aralık 2017 - 9 Ocak 2018 tarihleri arasında İzmir Resim Heykel Müzesi Kültürpark Sanat Galerisi'nde...

Ege Bölgesi Görsel ve Plastik Sanatlar Derneği / Küçük İşler (Small Art) - VII

15 Aralık 2017 - 15 Ocak 2018 Ahmed Adnan Saygun Sanat Merkezi

Birçok sanat disiplininden 51 sanatçının 25x25 boyutlarındaki 200'den fazla eserinin izlenebileceği Küçük İşler (Small Art) - VII sergisini 15 Ocak 2018 tarihine kadar ziyaret edebilirsiniz.

Mehmet Kaya "İç Savaş" Resim Sergisi

11 Aralık 2017 - 12 Ocak 2018 E.Ü. Prof. Dr. Yusuf Vardar Mötbe Kültür Merkezi

Mehmet Kaya'nın, "İç Savaş" adlı resim sergisi 12 Ocak 2018 tarihine kadar E.Ü. Prof. Dr. Yusuf Vardar Mötbe Kültür Merkezi'nde görülebilir.

Alev Akın Özgün Ebru Sergisi – ''Arkheler''

14 Aralık 2017 - 14 Ocak 2018 Karabağlar Belediyesi Hizmet Binası Sergi Salonu

Nihat Kahraman Resim Sergisi

Selçuk Yaşar Sanat Galerisi
5 Ocak - 3 Şubat 2018

Resimlerini, varla yok arası bir mekan algılaması içindeki varlıkların yeni ve çok boyutlu bir yaşam-ilişki arayışlarının eşzamansal ve görsel saptanmaları olarak değerlendiren ressam Nihat Kahraman, yeni yılın ilk sergisini Selçuk Yaşar Sanat Galerisi'nde açıyor. Kahraman eserlerinde insani değerleri, insanın doğa ve evrensellik arasında kurduğu barış özlemini dile getiriyor.

DİĞER

Yavuzfest İzmir

27 Ocak 2018 / 14.00 İzmir Arena

Türk rock müziğinin altın çocuğu Yavuz Çetin'in anılacağı Yavuz Çetin Müzik Festivali, rock konvoyu 27 Ocak'ta İzmir Arena'da... Gecede Bulutsuzluk Özlemi, Moğollar, Kurtalan Ekspres, Adamlar, Sahte Rakı, Yavuzcan Çetin yer alıyor.

If Wedding Fashion İzmir 2018

16 -19 Ocak 2018 Fuar İzmir

Sektörün Uluslararası Fuarcılık Endüstrisi Derneği (UFI) onaylı tek fuarı IF Wedding Fashion İzmir, 12. yılında da İzmir'den Türk markalarını ve uluslararası markaları dünyaya duyurmaya devam ediyor. Bu sene 16 - 19 Ocak 2018 tarihleri arasında fuarizmir'de gerçekleştirilecek olan IF Wedding Fashion İzmir ziyaretçilerini bekliyor.

Sadece size özel.

Havalimanındaki özel güvenlik noktalarından vakit kaybetmeden geçecek, 30 gün boyunca otopark ve vale hizmetleri için ücret ödemeyecek, transfer hizmetinden yararlanabilecek, lounge'larda konforun keyfini çıkaracak, duty free'de indirimlerden yararlanabilecek, havalimanında vaktinizi kendinize ayırabilecek en önemlisi havalimanında benzersiz ayrıcalıklara sahip olacaksınız. Bu ayrıcalıklara sahip olmaya ne dersiniz?

Havalimanında Ayrıcalığın Kartı

@TAVPassport **444 25 75**

TAV İşletme Hizmetleri A.Ş.

TİYATRO

Kamp 17
5-6-12-13 Ocak 2018 20.00 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi
7 Ocak 2018 / 14.00 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi
14 Ocak 2018 / 16.00 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi

Kamp 17, Nazi kampından kaçmaya çalışan askerlerin, aralarına sızan casusu yakalamaya çalışmalarını konu alıyor.

Günebakan
7 Ocak 2018 / 11.00
Han Tiyatrosu Ünal Gürel Sahnesi

Dört farklı öyküden oluşan oyunda Bayan Zet'in başından geçen olaylar eğlenceli bir biçimde aktarılıyor. Kah düşünüp kah kahkaha atacak olan çocuklar aynı zamanda Pandomim ile de tanışmış olacak.

Neşe Dolu Bir Masal
7 Ocak 2018 / 14.00 – 17.00
Güzelbahçe Atatürk Kültür Merkezi

Cancan, bir gün oğluyla bilmecelerden bilmece seçer, eğlenirken dısarıdan bir ses duyar. Uzaklar Ülkesinin insanları mutsuzluk hastalığına tutulur. Bu mutsuzluğu gören kuşlar, ağaçlar dile gelip kendi ülkelerindeki masalcılara, hokkabazlara curcunabazlara yardım çağrısı gönderir, Uzaklar Ülkesi'ndeki insanları güldürmelerini, eğlendirmelerini ister.

Hizmetçiler
9 Ocak 2018 / 20.00 İzmir Sanat

Claire ile Solange adlı hizmetçilik yapan iki kız kardeşin, hanımlarını öldürme planlarını, o evde yokken kurdukları düşsel dünyanın içinde oynadıkları oyunlarla gerçekleştirmeye çalışmalarını anlatıyor.

Ayşen Gruda - Deli Kadın
9 Ocak 2018 / 20.30
Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

"Annem mi? Şu,"Deli Kadın!" Hani: Domates Güzeli... Hani: Ana… Hani: O çok sevdiğiniz... "Biz seninle büyüdük!" dediğiniz kadın...

Bir Daha Çal Sam
10-17-24-31 Ocak 2018 20.00
Sahne Tozu Tiyatrosu
Fehmi İşgören Sahnesi

Karısı tarafından terk edilen Allan Felix sinema eleştirmenidir. Terk edilmeyi sindiremeyen Allan, yakın arkadaşları Linda ve Dick'in desteğiyle yeniden kendine güvenmek için çırpınırken, Casablanca filminin ünlü aktörü Humphrey Bogart, Allan'ın düşlerinden çıkmaz.

Canım Kardeşim 2
13 Ocak 2018 / 13.00
Bostanlı Suat Taşer Açıkhava Tiyatrosu

Galip bey ve eşi Lale hanım, kızları Mine ve Müge'nin eğlenmek güzel zaman geçirmek için sadece bilgisayara mahkum olduklarını görünce çok üzülürler. Kendi çocukluk yıllarına geri dönüp Mine, Müge ve Mıncır için geçmişten günümüze kadar gelen Barış Manço gibi unutulmaz sanatçıları taklit ederek anlatırlar.

Ahududu
10 Ocak 2018 / 20.30 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi

Oyunun yeni prodüksiyonunda başrollerde Suna Keskin ve Melek Baykal var. Melek Baykal, yıllar sonra bu oyunla sahneye dönüyor. Nedim Saban uzun yıllar sonra sahneye oyunun delisi rolüyle dönüyor.

Çoban ve Lulu
7 - 14 Ocak 2018 - 14.00 / 17 Ocak 2018 – 10.30 Han Tiyatrosu

Çoban ve onun sevimli kuzusu Lulu'nun başından geçenleri anlatan bu oyunda, müzikler, danslar ve anlatımlar yer alıyor. Yaramaz Lulu'nun inadıyla birbirine karışan bu olaylar tüm kasabayı birbirine katar. Oyuncuların rolden role girdiği ve tüm kasabayı canlandırdığı bu hikaye birbirini takip eden olaylar ve kişilerle renkli olduğu kadar çocukların hayal dünyasına da hitap eden bir biçimde gelişiyor.

Kadınları Anlama Kursu
11-12-18 Ocak 2018 / 20.30 Han Tiyatrosu Ünal Gürel Sahnesi

Ah bu kadınlar! Anlaşılması en zor yaratıklar, peki ya bunu sağlayacak bir kurs olsa, bir kadının içinden geçenleri bir bir anlatan, hatta bir kadının ne demek istediğini söyleyen bir rehber olsa da bütün sorunlar yok olsa!

Kaç Baba Kaç
11-12 Ocak 2018 / 20.30 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi

Bir hastanenin doktorlar odasında geçen ve iki saat boyunca düşmeyen temposu ile kahkahalar attıran oyun, rektörlüğe giden yolda çok önemli bir konuşma yapmaya çalışan Dr. David Morgan'ın başına gelen olayları anlatıyor.

Külkedisi
13-20-27 Ocak 2018 14.00 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi

Küçük Ella annesini kaybettikten sonra hiç bir zaman iyiliğe olan inancından vazgeçmez ve her zaman iyi kalpli bir çocuk olur. Hayatı bir gün prensin düzenlediği balo ile değişir. Bakalım iyi düşünmekten ve iyi olmaktan vazgeçmeyen Ella' yı nasıl bir hayat bekliyor?

Akçaburgazlı Yekta
13-26 Ocak 2018 / 20.30 Sahne Terminal

Yekta'nın yaşam yolculuğundan hareketle, sevgi, dostluk, aşk, evlilik temaları ekseninde kendini iç güdülerinin çağrısına teslim etmiş insanın karşılaştığı durumlar anlatılır. Birey, toplum ve yargılara dair eleştirel bir bakış açısı sergilenir.

Kim Korkmaz Kurnaz Tilkiden
13-20-27 Ocak 2018 / 20.30 Özel İzmir Tiyatro Bab-ı Sanat Sahnesi

Tüm ilişkilerde sırasıyla varsa önce aşk, sonra sevgi, devamında saygı ve en sonunda da kutsallık ölüyor. Her ne kadar kabul etmesek de gerçeklerden kaçamayız.
Hain kurttan mı çekinirsiniz? Yoksa kurnaz tilkiden mi? Daha doğrusu hangisinin düşmanınız olmasını istemezsiniz? Peki ya dost acı söylüyorsa?

3 Dahi
16-17 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Dahilik ve delilik arasındaki ince çizgide kahkahalarınıza engel olamayacağınız "3 Dahi" izleyicisiyle buluşuyor.

Ölün Bizi Ayırana Dek
17 Ocak 2018 / 20.30
Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Cansu ve Serdar, evlilik hayatı canlarına tak etmiş ve boşanmaya karar vermiş bir çifttir. Boşanmadan bir gece önce kendileri için düzenlenen bir partiYe katılırlar. Ancak sabah aynı yatakta uyanırlar!

Bir Şehnaz Oyun
19-20 Ocak 2018 / 20.00
Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi
21 Ocak 2018 / 14.00 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi

Yüzyılların imparatorluğunun perdesini bir daha açmamak üzere kapatacak olan sürprizlerin yaşandığı İstanbul'dasınız.

Bir Baba Hamlet
19 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Kalaslarından dekor, heveslerinden oyun yapmak üzere yola çıkmış iki cüretkar oyuncu, kendilerine kurban olarak Shakespeare'in başyapıtı Hamlet'i seçmişlerdir.

Kibarlık Budalası
19 Ocak 2018 / 20.30 Sabancı Kültür Sarayı Hasan Tahsin Salonu
20 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

17. yüzyıl Fransa'sında, cahil, saf ama çok zengin bir adam olan Mösyö Jourdain'in bir tek amacı vardır: Asilzade olmak.

Ben Ruhi Bey Nasılım
20 Ocak 2018 / 20.00
Sahne Terminal

Edip Cansever'in TDK ödülünü almış Irmak şiirinden oyunlaştırılan Ben Ruhi Bey Nasılım, konakta yetişmiş bir kentsoylu olan Ruhi Bey'in trajedisini anlatır.

Bir Yaz Gecesi Rüyası
20 Ocak 2018 / 20.30
Tepekule Kültür ve Kongre Merkezi

Aleksandar Popovski'nin yönettiği Bir Yaz Gecesi Rüyası tiyatro oyunu, aşk ve rüyalar üzerine yazılmış en muhteşem komedi.

Maşa ile Koca Ayı
20 Ocak 2017 / 13.00 Bostanlı Suat Taşer Açıkhava Tiyatrosu
21 Ocak 2017 / 12.00 – 14.30 Narlıdere Belediyesi Atatürk Kültür Merkezi

Uzun bir kış uykusundan uyanan Koca Ayı, bahar mevsiminin tadını çıkaracakken tüm kış onun uyanmasını iple çeken yaramaz dostu minik Maşa'yla karşılaşınca çeşitli maceralar yaşamaya başlarlar.

Memleket İsterim
24-25-26 Ocak 2018 / 20.30 Han Tiyatrosu Ünal Gürel Sahnesi

Oyun, kapana kıstırılmış insanımız, geçmişten bugüne eğitim sistemimizdeki karmaşa, toplumda farklı olanın karşılaştığı sorunlar, milli mücadele, kaybolan değerlerimiz, sanat ve sanatçıya olan bakışımız, değişimin kaçınılmaz gücü ve sömürü düzenini ele alıyor.

Dünyanın En Güzel Arabistanı
27 Ocak 2018 / 20.30
Sahne Terminal

İkinci Yeni'nin üç büyük şairinden biri Turgut Uyar'ın başyapıtı sahnede!..

Yeniden Sinematek
ocak 2018

Bill'in Buharlı Gemisi
Steamboat Bill, Jr.
5 Ocak 2018

Güvenlik Sonra Gelir
Safety Last!
12 Ocak 2018

Şehir Işıkları
City Lights
19 Ocak 2018

Gösteri İnsanları
Show People
26 Ocak 2018

www.izmir.bel.tr
www.facebook.com/izmirbuyuksehirbel

Saat: 20.00
Yer: İzmir Sanat (Büyük Salon) Kültürpark

Yedi Kocalı Hürmüz
26-27 Ocak 2018 / 20.00
Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi
28 Ocak 2018 / 14.00 Sahne Tozu Tiyatrosu Haldun Dormen Sahnesi

19. yüzyılın sonlarında İstanbul'un Taşkasap semtinde yaşayan Hürmüz, hepsi farklı mesleklerden, birbirinden habersiz altı koca ile evlenmiş, ancak yetinmeyip yedinci bir erkeğe aşık olan bir kadındır.

Azizname
27-28 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Aziz Nesin'in öykü ve taşlamalarından, Yücel Erten tarafından sahneye uyarlanan "Azizname", yaratıcısının efsane rejisiyle yeniden sahnede!

Artiz Mektebi
30 Ocak 2018 / 20.30 Bostanlı Suat Taşer Tiyatrosu

Başrollerini Müjdat Gezen, Günay Karacaoğlu, İlker Ayrık ve Betül Demir'in oynadığı oyun, bir konservatuvarda geçen komik olayları anlatıyor. Günümüz eğitim sistemindeki çarpıklıkları mizahi bir dille anlatan oyun, birbirinden komik tiplemeleriyle ve Müjdat Gezen'in yorumuyla seyircisiyle buluşUyor.

Göçmenleeeer
30 Ocak 2018 20.30 Sabancı Kültür Sarayı Hasan Tahsin Salonu

Genco Erkal'ın sık tasarladığı bir tür olan belgesel tiyatro formunda karşımıza çıkacak olan oyun, hem tasarım dili hem de söylemiyle seyirciyi işin içine dahil ediyor. "Ülkelerimiz ölüyor, bir ülke ölmeye başladıktan sonra yapacak bir şey yoktur" diyen Göçmenleeeer; gezegenin bu en çok kanayan yarasının her boyutunu ele alarak, durumun bir fotoğrafını çekiyor.

Akgerman'dan BASİFED'e veda

Batı Anadolu Sanayici İş Adamları Dernekleri Federasyonu (BASİFED) üyeleri yeni yıl yemeğinde bir araya geldi. Yapılacak olan genel kurulda başkanlığı bırakacak olan BASİFED Yönetim Kurulu Başkanı Levent Akgerman, hem 3 yıllık dönemini değerlendirdi hem de ekip arkadaşlarına teşekkür etti.

Adalet ihtiyacı giderilmeli

Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durumun sıkıntılı olduğunu ifade eden Akgerman, "Her ne kadar büyüme rakamları bunun aksine bir algı oluştursa da burada baz etkisini ve teşviklerin katkısını unutmayalım. Teşvikler sayesinde sağlanan büyümeler, ancak anlık rahatlamalar yaratabilir. Oysa ülkemiz ekonomisinin gerçek bir büyüme trendi yakalayabilmesi için, yapısal reformların hayata geçirilmesi gerekiyor. Bunlardan da önce toplumun tüm kesiminde hissedilen adalet ihtiyacının giderilmesi, buna yönelik olarak idari ve hukuki olmak üzere tüm demokratik kurumların yapılandırılarak yeniden işlevsel hale getirilmesi şart. Yapısal reformlara eğitim ve yargı reformu ile başlanması, tüm bunlar için ise OHAL'in kalkması gerekmektedir" diye konuştu.

2018 yılında özellikle dış politikada bir normalleşme sürecine girmenin ekonomiye yansımasının olumlu olacağını söyleyen Akgerman, "2018 yılı umuyorum tüm Türkiye'ye huzur, başarı getirir" dedi.

İZMİR KALKINMA AJANSI 2 YENİ MALİ DESTEK PROGRAMI İLAN ETTİ

İzmir Kalkınma Ajansı (İZKA) "Kültür Varlıklarının Korunması ve Yaşatılması" ve "Sosyal Uyumun Geliştirilmesine Yönelik Küçük Ölçekli Altyapı" başlıklı iki yeni mali destek programı ilan etti. Söz konusu mali destek programları ile İzmir ekonomisine aktarılacak olan toplam 25 Milyon TL mali kaynağın, 2014-2023 İzmir Bölge Planı'nın "güçlü toplum", "güçlü ekonomi" ve "yüksek yaşam kalitesi" hedeflerine ulaşılmasına yönelik çalışmalara katkı sağlaması beklenmekte.

15 Milyon TL bütçeli "Kültür Varlıklarının Korunması ve Yaşatılması" Mali Destek Programı kapsamında taşınmaz kültür varlıklarının korunması, mevcut kullanımının iyileştirilmesi, bölgedeki sosyal, kültürel ve turizme ilişkin altyapıyı geliştirecek şekilde işlev kazandırılmasına yönelik projeler desteklenecek. Program kapsamında proje başına verilebilecek destek miktarı projelendirme bileşeninde asgari 25.000 TL ve azami 200.000 TL, küçük ölçekli altyapı bileşeninde ise asgari 100.000 TL ve azami 1.500.000 TL olarak belirlendi.

10 Milyon TL bütçeli "Sosyal Uyumun Geliştirilmesine Yönelik Küçük Ölçekli Altyapı" Mali Destek Programı ise İzmir'de genel olarak sosyal uyumun geliştirilmesini hedeflemekte. Bu kapsamda özel politika gerektiren gruplar olarak tanımlanan yaşlılar, madde bağımlıları, engelliler, göçle gelenler, çocuklar ve gençlerin güçlendirilmesine yönelik kurum ve kuruluşların altyapılarının ve hizmet sunma kapasitelerinin geliştirilmesine hizmet edecek projeler desteklenecek. Program kapsamında proje başına asgari 200.000 TL ve azami 1.000.000 TL destek verilebilecek.

Proje başvuruları 22 Mart 2018 saat 17:00'ye kadar Kalkınma Ajansları Yönetim Sistemi (KAYS) üzerinden çevrimiçi (online) olarak yapılacak ve 29 Mart 2018 saat 17:00'ye kadar KAYS üzerinden üretilen taahhütnamenin e-imza ile imzalanmasıyla tamamlanacak. Programlar ile ilgili detaylı bilgileri içeren başvuru rehberleri www.izka.org.tr internet adresinden temin edilebilir.

İZELTAŞ'tan dev atılım

■ Sektörün öncüsü, Alman şirketin Türkiye'deki satış ağını yönetecek

Türkiye'de yarım asırdır el aletleri üretiminin lideri İZELTAŞ, sektörde Avrupa'nın bir diğer önemli aktörlerinden Alman el aletleri firması Gedore'nin Türkiye distribütörlüğünü yürütecek. Gedore bünyesindeKİ Altaş markası da İZELTAŞ A.Ş'ye satıldı. Gedore yetkilileri, çok sayıda firmayla görüştüklerini ancak ürünlerinin temsili için İZELTAŞ'ı tercih ettiklerini söyledi.

Gedore'nin Remscheid'deki merkezinde gerçekleşen imza törenine İZELTAŞ Yönetim Kurulu Başkanı Ender Yorgancılar, Genel Müdür Haluk Akdemir, Gedore'nin Sahibi ve Grup Şirketleri Yöneticisi Karen Dowidat ile Genel Müdür Chris Metzler katıldı.

Vosmer Otomotiv'den geleneksel yılbaşı partisi!

Doğuş Otomotiv çatısı altında yer alan markaların satış ve satış sonrası hizmetlerini 10 farklı showroomunda başarıyla gerçekleştiren Vosmer Otomotiv'in çalışanları ve çözüm ortakları, geleneksel hale gelen yılbaşı partisinde bir araya geldi. Ünlü sanatçı Cenk Eren'in sahne aldığı bu özel gecede konuşma yapan Vosmer Otomotiv Yönetim Kurulu Başkanı Riccardo Aliberti, son olarak Ege Bölgesi'nin otomotiv üssü olacak Bornova'daki üçüncü tesis yatırımını gerçekleştirdiklerini belirterek, Vosmer Ailesi'nin çalışanlarıyla ve müşterileriyle birlikte günden güne büyümeye devam edeceğinin altını çizdi.

İzmir'de 2009 yılından bu yana, Doğuş Otomotiv çatısı altında yer alan Volkswagen, SEAT, SKODA, Porsche ve DOD markalarının satış ve satış sonrası hizmetlerini başarıyla yerine getiren Vosmer Otomotiv çalışanları ve çözüm ortakları, gelenekselleşen yılbaşı partisinde bir araya geldi. Yönetim kurulu üyelerinin ev sahipliği yaptığı ve Alsancak'ta yer alan DOD Showroom'da gerçekleştirilen bu özel gecede ünlü sanatçı Cenk Eren sahne aldı. Gecede ayrıca 2009'dan beri hizmet veren Alsancak'taki bazı showroomlara da veda edildi.

"Vosmer Ailesi, büyümeye devam edecek"
550 davetlinin katıldığı etkinlikte konuşma yapan Yönetim Kurulu Başkanı Riccardo Aliberti, Bornova'da önemli bir yatırımla hayata geçirilen ve Ege Bölgesi'nin otomotiv üssü olması beklenen yeni showroomlarının bölge için çok önemli olduğunun altını çizdi. Vosmer Ailesi'nin çalışanları ve müşterileriyle birlikte günden güne büyümeye devam edeceğini dile getiren Aliberti, "Özverili çalışmalarından dolayı tüm çalışanlarımıza teşekkür ediyorum. Vosmer Otomotiv, bugün olduğu gibi ilerleyen zamanlarda da yüksek müşteri memnuniyeti ve mükemmel hizmet ilkelerini benimsemeye devam edecektir" diye konuştu.

Reşat KUTUCULAR

Yönetilememe halimiz...

Akşam haberlerini dinliyorum. Normalde Fatih Portakal'ı izliyorum ama bu gece böyle bir yazı yazacağım için Ahmet Hakan'a ve A Haber'e de bakıyorum. Yazıda akşam haberlerinden örnekler verip bu ülkenin artık nasıl yönetilemez hale geldiğinin altını çizmek istiyorum.

Laf aramızda tamamen karşı mahallenin en fanatik aklı ne diyor acaba diye ara sıra izlediğim A Haber'i bu ara daha sık izliyorum. Nedeni de İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin başka kanallara verdiği gibi A Haber'e de reklam veriyor olması. Bana göre bu tam bir skandal. Zira A Haber hemen her gün CHP ve Kılıçdaroğlu'nu hedefe koyan ve lafını sakınmayan bir kanal.
Büyükşehir bunu bilmeden yapıyorsa gerçekten yazık… Yok, reklamları bile isteye veriyorsa seçmenine ve genel merkezine karşı büyük ayıp! Yok, sevgili Reşat Yörük'ün iddia ettiği gibi bunu mevzuat gereği yapıyorsa o da trajikomik!
Mevzuat böyle bir şeyi şart koşuyorsa reklam vermemek için yeterli sebeptir. Nedir yani İzmir Büyükşehir'in reklama mı ihtiyacı var? Bu tarz "girişimci Belediyecilik" İzmirliye ne kadar uyar o da ayrı bir konu…

Konuyu daha da dağıtmadan haberlere döneyim. Evet, bu gecenin flaş haberlerinden biri Tuzla'da yüz kişinin hastaneye başvurmasına neden olan kesif koku. Nedeni belli. Birkaç vidanjörle atık su kolektörüne kimyasal bir atık boşaltılmış. Bu arada semt sakinleri her zaman koku oluyordu ama bu seferki dayanılmazdı diyor! Yani sorun belli ki bir gecelik değil. Peki, bu tip bir kirlilik sadece Tuzla'da mı vardır sizce?
Ben diyorum ki ekonomiyi her zaman çevrenin üzerinde tutmuş iktidar için bu olağan bir vakadır. Siz bu satırlara okuyana kadar Tuzla olayı çoktan unutulmuş, muhtemelen yeni çevre vakaları haberlere düşmüş olur.
Durun daha, bunlar iyi günlerimiz. Çevreden çalan hayattan çalar, gün gelir bedelini öder. Türkiye on beş yıldır çevreyi yönetemeyen ya da yanlış yöneten bir iktidarla baş başa.

Bu gece diğer flaş haber 15 Temmuz'da darbeyi bastırırken suç işlemiş olabilecek sivillere yargı muafiyeti getiren KHK düzenlemesi. KHK'la zaten "normal yönetememe" halinin bir sonucu. Anayasa mahkemesi denetimine kapalı olduğu için kendi başına güven sarsıcı bir aygıt. Buna bir de çoğu KHK'nın Meclis'ten geçmemiş olması gerçeğini eklerseniz nasıl bir tablo ile karşı karşıyız daha iyi belli olur. Siz bu dergiyi aldığınızda başka KHK'larla başka kaygılar ortaya çıkmış olabilir.

Bir diğer haber Beşiktaş'taki yılbaşı kutlamalarına güvenlik nedeniyle izin verilememesine dairdi. Güvenlik çağımızın en büyük jokeri… Korkan insan izlenmeye de, dinlenmeye de, aranmaya da, asayiş uygulamalarına da, kutlama ya da anma iptallerine de razı geliyor.
Bu da bir yönetememe hali işte! Terörün hedeflediği ne ki? Hayatın doğal akışını bozmak… Bozmuş oluyor mu? Oluyor.

Diğer haberler: Askerler gıda zehirlenmesi yaşamış, hastaneye taşınmış. Şaşırdık mı? Olağan vakalar bunlar artık. Gıda mühendisi bir arkadaşınız varsa bir konuşun da görün meselenin vahametini. Kaç gıda mühendisi atama bekliyor bir de onu sorun bakalım.

Et ateş pahasıymış. Bir iki seneye daha da pahalanacak bence. Geçenlerde Et Konseyi Başkanı Ahmet Hacıince'yi dinledim. Hayvancılık kalmamış ülkede, süt inekleri bile kesilir olmuş. Tablo vahim. Bu gidişler bunlar iyi günlerimiz olarak kalacak!

Konya'da bir felsefe öğretmeni kız öğrencilerin eşofman giymesini caiz görmediğini Twitter üzerinden beyan etmiş. Dil bozuk, bakış bozuk, akıl bozuk. Ha tabi, bu mutlaka münferit bir vakadır! Yoksa ülke ışıl ışıl aydınlanma yolunda hızla ilerliyor!

Böyle haberler bir tek bu geceki bültenlerde mi var? Hayır elbet. Her gün böyle iyi yönetilsek olmayacak işler haber olarak karşımıza çıkıyor. Bu iktidar bu ülkeyi yönetemiyor maalesef.

Evet, bir yıl daha bitti.
2017'de ülkedeki yönetilememe halimiz pek çok alanda hissedilmeye başladı.

Umarım 2018 ülkede atmosferin değişmeye, güvenin artmaya, hukukun yeniden üstünlük sağlamaya başladığı bir yıl olur. Daha iyi yönetilir, daha huzurlu oluruz.

Philip Morris/Sabancı'nın "25. Yıl" gururu...

■ Türkiye'nin ve Ege Bölgesi'nin en büyük sanayi kuruluşlarından biri olan Philsa Philip Morris/Sabancı, 25.kuruluş yıldönümünü, İzmir Torbalı'da düzenlenen etkinliklerle kutladı.

Kutlama etkinliklerine, hali hazırda şirkette görev yapan çalışanların yanı sıra, farklı zamanlarda emekli olarak şirketten ayrılan yaklaşık 150 eski çalışan da katıldı. Katılımcılar, çalışanlarına sadece şirkette görevliyken değil, emekli olduktan sonra da değer veren bir firmada çalışmaktan duydukları mutluluk ve gururu dile getirdiler.

"En iyi fabrika"

Etkinlikler kapsamında, fabrikanın 25 yılını özetleyen ve 1992 yılından günümüze kadar olan döneme ilişkin kilometre taşlarının sergilendiği "Geçmişten Geleceğe" adlı alanın açılışı da yapıldı. Açılış töreninde konuşan, Philsa, Philip Morris/Sabancı İşletmeler Direktörü Dominique Voegeli, 25 yıl önce temelleri atılan fabrikanın Philip Morris International (PMI) ekosistemi içinde üst üste üç kez "En İyi Fabrika" seçildiğini ve aynı zamanda PMI'ın en büyük fabrikası haline geldiğini ifade ederek; bu konuma gelmenin sadece üstün teknolojiye sahip donanımla değil, kaliteli iş gücüne yaptıkları yatırım, tüm çalışanların bağlılığı ve katkılarıyla gerçekleştiğini dile getirdi. Bu başarı hikâyesinin gerçekleşmesine katkı sağlayan tüm çalışanlara teşekkür eden Voegeli, farklı nesillerin birbirlerinden öğrenerek çalıştığı, ayrıcalıklı iş ortamının kendilerini başarıya götüren önemli bir etken olduğunu vurguladı.

Törende konuşan Philsa Philip Morris/Sabancı Yönetim Kurulu Murahhas Azası Enrique Jimenez ise, Philip Morris/Sabancı olarak Türkiye ekonomisine sağladıkları katkıdan dolayı mutluluk duyduklarını dile getirerek şunları söyledi: "90'lı yılların başında temelini attığımız ticari faaliyetlerimizi her yıl artan yatırımlarla sürdürmekteyiz. Türkiye'deki toplam yatırımımız, 2017 sonu itibarıyla, 1 milyar doları aşmış bulunuyor. Sadece son üç yılda yaptığımız yatırım miktarı, 300 milyon doların üzerinde. Tütün kalitesi ve verimini desteklemek amacıyla, yaklaşık 1 milyon dolarlık yatırım yapılarak Torbalı'daki fabrikamızda kurulan Oryantal Tütün Agronomi ve Eğitim Merkezi, dünyada, alanındaki ilk ve tek merkez konumunda. Yatırımlarımız, yarattığımız istihdam, her yıl artan ihracat hacmimiz ve sağladığımız vergi geliriyle ülke ekonomisine katkı sağlamaktan mutluluk duyuyoruz."

Philsa'dan hali hazırda 20'nin üzerinde ülkeye ihracat yapılmakta olup, şirket, 2016 yılında 235 milyon dolar ihracatla sektöründe Ege Bölgesi'nin ihracat şampiyonu olmuştur. Daha önce Türkiye İhracatçılar Meclisi tarafından "İhracat Şampiyonları" ödülüne de layık görülen Philsa Philip Morris/Sabancı, son olarak dokuzuncu kez İzmir'in 'En Yüksek Kurumlar Vergisi Ödeyen Şirketi' oldu. Şirketin ayrıca, "En Yüksek Yatırım" ve "En Yüksek Üretim" dallarında da farklı ödülleri bulunuyor. Çalışanlar nezdinde değer yaratma ilkesini benimseyen ve arka arkaya ikinci kez "Top Employer" (En İyi İşveren) sertifikasını alma başarısını gösteren şirket, "Türkiye'nin En Gözde Şirketleri" araştırmalarında ilk 50 şirket içinde üst sıralarda yer alırken, tütün sektöründeki birincilik konumunu da korumakta.

İZMİR TARIM FUARINDA ULUSLARARASI TARIM İŞ FORUMU

■ 1 - 4 Şubat 2018 tarihlerinde İzmir'de gerçekleşecek olan Türkiye'nin en büyük Uluslararası Tarım ve Hayvancılık Fuarı 13. Agroexpo'da, dört gün sürecek Uluslararası Tarım İş Forumu düzenlenecek.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından düzenlenen Uluslararası Tarım İş Forumu, Türkiye'de ilk kez bir fuarda gerçekleşecek olma özelliğini taşıyor.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı tarafından yabancı tarım bakanlarının da davet edildiği fuarın ilk günü olan 1 Şubat Perşembe günü; Bakan Sayın Ahmet Eşref Fakıbaba'nın katılımıyla Tarım İş Forumu ve fuarın resmi açılış töreni gerçekleştirilecek olup daha sonrasında ise dört gün boyunca ikili görüşmeler devam edecektir.

Bunun yanı sıra Orion Fuarcılık A.Ş tarafından düzenlenen Avrupa'nın ilk dört tarım fuarından biri olan Agroexpo'nun ana teması altında düzenlenecek olan Tarım 4.0 Forumu, Agroexpo Et ve Süt Forumu, Genç Çiftçiler Yarışıyor Bilgi Yarışması, 2018 Model Traktör Lansmanı, Ağır Abiler Yarışıyor Boğa Yarışması, Koyun Keçi Güzellik Yarışması ve daha birçok etkinlik fuar kapsamında ziyaretçilere açık olacak.

■ Toplum Gönüllüleri Vakfı "Yetişkin Gönüllüleri" arıyor!

Kuruluduğundan bu yana gençlere sosyal sorumluluk bilinci aşılayarak gençlerin güçlenmesini sağlayan Toplum Gönüllüleri Vakfı (TOG), "Yetişkin Gönüllüler"in desteğini sağlamak için bir bilgilendirme toplantısı düzenledi. Toplantıda konuşan Toplum Gönülleri Vakfı Yönetim Kurulu Üyesi Bihter Neziroğlu;

"2002 yılında kurulan bugün 15. Yılını tamamlayan Toplum Gönüllüleri Vakfı, sosyal sorumluluk projesi üretmeleri için gençlere destek oluyor bu vesile ile onları güçlendiriyor. Bugün Türkiye'de üniversitelerde 130 farklı yerleşkede örgütlüyüz. İzmir'de 4 üniversite örgütlenmesi 12 yerel proje yapılıyor. Üniversite öğrencisi bu gençleri, yaptıkları projelerde desteklemek, güç vermek, el ele olmak için bugün yetişkinlerle bir araya geldik. Vakfımızı tanıttık, desteklerini bekliyoruz." dedi.
Toplantıya İzmir'in saygın iş insanları katıldı.

[Selin Tekin]

Güz gibi bir piyanist

Ece Dağıstan

Güz Şarkıları, 20 yılın bir temize çekilmişliğidir. Fazıl Say'ın bestelerini piyanoda Ece Dağıstan, vokalde Güvenç Dağüstün'ün seslendirdiği albümü elimize aldığımızda bu üçlünün en güzel fotoğrafına bakarak en güzel şarkısını çaldığı duygusunu hissettim.

Hiç âşık oldunuz mu? Güz mevsiminde sararmışken ortalık yeşillendiniz mi hiç? Sonra kapınız ardına kadar açık beklediniz mi? Neden geç kaldın diye beklediğinize isyan ettiniz mi kendi kendinize? O, yanınıza gelince yıldızlar koşuştu mu karanlığa, güvercinler ayaklandı mı, rüzgâr rüzgârla konuştu mu, büyülü bir gülüş oldu mu zaman? Bir kadının gözleri, kapkara bir geceyi masmavi yapabildi mi hayatınızda? Sevdiniz mi sonsuz bir maviyle alıngan? Sevdim, yaşadım diyebildiniz mi? Haksızlığa karşı direnebildiniz mi? Akrep olmaktan sıyrılıp karanlığı alt edebildiniz mi? Elleri zambaklı bir padişah oldunuz diyelim güzel atlar ve güzel şiirler arasında bir bağ kurabildiniz mi? Bir hastanız oldu mu umutsuz? Hasreti uykularda, hasreti soğuk sularda… Hiç akşam oldunuz mu, yapraklarınız döküldü mü usul usul? Adınız sonbahar oldu mu?

Bu, şiirlerden alıntılanan, büyük şairlerin tasvir ettiği duygularla bir yerden tanış iseniz, "Güz Şarkıları"nı muhakkak dinlemeniz lazım!

Şiire, müziğe, güze yolculuk
Hislerimize tercüman olan o büyük şairler, dizelerinde muazzam tasvir güçleri ile anlattı anlatılamayanı…

Kursakta asılı kalır ya bazen sözler, bir türlü karışamaz dökülüp dilimizden yaşamımıza, bize. Yaşanan veya yaşanmayan, anlamsız, durur öylece içimizde… Ama vardır bir çıkar yol. Şiire koşarız böyle zamanlarda, müziğe koşarız dolu dizgin… Örneğin büyük şairlerimiz vardır başucu kitaplarımızdan bize ellerini uzatacak. Nâzım Hikmet, Cemal Süreya, Edip Cansever, Can Yücel, Ahmet Arif, Ece Ayhan, Behçet Aysan ve dahası…

Kendine has ritme, melodiye sahip şiirler, bestelenip müziğe kavuşunca bambaşka bir tat çıkar ortaya… "Güz Şarkıları" da öyle işte. Şiirlerden şarkılara uzanan mükemmel bir yolculuğa çıkarıyor biz dinleyenlerini. Türk sanat musikisinden caza, kabare müziğinden nostaljik tınılara kadar birçok tarzı içinde barındıran, büyük şairlerin, Fazıl Say tarafından bestelenen güz temalı sekiz şiirinden oluşan albüm, 7 Aralık'ta raflarda yerini aldı.

Albümün vokali, opera sanatçısı Güvenç Dağüstün. Fazıl Say, ilk kez piyanoda değil, piyanoda, Fazıl Say'ın "Şarkı dolu tuşesi ile piyanodan tüm güz renklerini çıkarabilen, muazzam yaratıcı bir yorumcu" sözleriyle anlattığı başarılı piyanist Ece Dağıstan var. Biz de İzmirli sanatçı Ece Dağıstan ile başarısı, şiir, müzik ve tabii Güz Şarkıları üzerine konuştuk.

Cemal Süreya

Kadın kendini gösterdi usulcana
Çekingenlikle koşulu beyaz usulcana
Gittiler gözleri aşka yaşamaya yangın
Gidip gelenler oldu gitti geldiler.

Kadın saçlarını getirmedi uzakta tuttu
Umutsuzlukla dolu soyunmak uzakta
Düştüler karanlıkta aralık aralık
Düşüp ölenler oldu düştü öldüler.

Kadın gözlerini koydu ortaya
Bir mavi bir gökyüzü aldı çevrelerini
Sevdiler sonsuz bir maviyle alıngan
Sevip yaşayanlar oldu sevdi yaşadılar.

Can YÜCEL

Bir çift yaprakmış dalında yumuşacık,
Tutmuşum tutmuşum ellerinden senin;
Düşmüşüz yavaşça bir sâkin derenin
İçindeymişik, yeşilmişik, sazmışık.

Balıklar gibiymiş, sessiz ve karanlık,
Yüzermiş saçların, yüzermiş nefesin;
Susarmışız öyle, bir sâkin derenin
İçindeymişik, yeşilmişik, sazmışık.

Nazım Hikmet

Günler gitgide kısalıyor,
yağmurlar başlamak üzre.
Kapım ardına kadar açık bekledi seni.
Niye böyle geç kaldın?

Soframda yeşil biber, tuz, ekmek.
Testimde sana sakladığım şarabı
içtim yarıya kadar bir başıma
seni bekleyerek.
Niye böyle geç kaldın?

Fakat işte ballı meyveler
dallarında olgun, diri duruyor.
Koparılmadan düşeceklerdi toprağa
biraz daha gecikseydin eğer...

Piyano ile dört yaşında tanıştı

Piyano ile dört yaşında tanışan, altı yaşında da piyano dersleri almaya başlayan Ece Dağıstan, bu keşifte ailesinin etkisinin büyük olduğunu belirterek başlıyor sözlerine, "Ben eczacı bir anne, mühendis bir babanın kızıyım ama ailemde herkesin kulağı müziğe yatkındır. Ağabeyim hariç" diye gülümseyerek devam ediyor, "Açıkçası çocukken fazlasıyla utangaç bir yapım vardı ama bu utangaçlığım piyanoyu gördüğüm her ortamda ortadan kalkardı... Dolayısıyla bunun keşfi çok zor olmadı."

11 yaşında konservatuara giriyor, 17 yaşında ise Viyana'daki eğitim yolculuğu başlıyor fakat Viyana'ya gitmek istemiyor, nedenini sorduğumuzda hikâyesini şu sözlerle anlatıyor: "Konservatuarda okurken oldukça disiplinli ve çalışkan bir öğrenci olduğumu söyleyebilirim. Herkes gibi benim de eğitimime yurt dışında devam etme hayalim vardı. Ailemin desteği de bu yönde oldu. Viyana'ya gittik ve orada müzik akademisinin önde gelen profesörlerine beni dinletip fikirlerini aldık. Hepsi de okulun sınavını denemem yönünde hemfikirdiler. Ancak iş bu kadar gerçek bir boyuta taşınınca beni, evimden, ailemden, arkadaşlarımdan ayrılma fikri fazlasıyla korkuttu. Kazanması kısmen daha kolay olan konservatuar ve de oldukça zor hatta 17 yaşında bir piyanist için imkânsız görünen Müzik Akademisi'nin sınavlarının ikisini de deneyecektim ama; ancak Akademi'yi kazanırsam Viyana'ya okumaya gideceğim şartını koştum. Fikrimce sınavı kazanamayıp sıcak yuvama geri dönecektim ama pek de planladığım gibi olmadı. Her iki okulun da sınavını kazanınca kendimi Viyana'da buldum."

"Müzik, hayatımın rengini değiştirdi"

Güçlü akademik birikimi, karma ve tek resitallerdeki başarıları... Bu başarıların bir kaynağı olmalı. Dağıstan, "Başarının her zaman tek kaynağı vardır; o da çok çalışmak ve de inanmak" diyor. Müzik ile arasındaki bağı ise, "Hayat her zaman çok da istediğimiz renkte olmuyor. Müzik hayatın rengini değiştiren en büyük yardımcıdır bana. Renk seçimi kişinin ruhunda gizlidir ve de kendi becerisidir" sözleri ile tasvir ediyor.

20 yılın arından: Güz Şarkıları

"Güz Şarkıları" projesinin ortaya çıkışıyla çok büyük heyecan duyduğunu belirten Dağıstan, "Bu proje üzerinde konuştuğumuz bir konu değildi. Tamamen Fazıl'ın Güvenç ve benim için kurduğu bir hayaldi. Bizimle paylaşma anında nefesim kesildi diyebilirim. Bir piyanistin başına gelebilecek en güzel ve en zor olaydır sanırım böylesine bir piyanist ve bestecinin eserlerini emanet almak..." diyor.

20 yıllık dostluk, Güvenç Dağüstün, Fazıl Say ve Ece Dağıstan'ınki… Albümün başarısında, bu çok başarılı müzisyen kadronun yanında yıllardır

Nazım Hikmet

Akrep gibisin kardeşim,
korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.
Serçe gibisin kardeşim,
serçenin telaşı içindesin.
Midye gibisin kardeşim,
midye gibi kapalı, rahat.
Ve sönmüş bir yanardağ ağzı gibi
korkunçsun, kardeşim.
Bir değil,
beş değil,
yüz milyonlarlasın maalesef.
Koyun gibisin kardeşim,
gocuklu celep kaldırınca sopasını
sürüye katılıverirsin hemen
ve âdeta mağrur, koşarsın salhaneye.
Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,
hani şu derya içre olup
deryayı bilmiyen balıktan da tuhaf.
Ve bu dünyada, bu zulüm
senin sayende.
Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeysek eğer
ve hâlâ şarabımızı vermek için
üzüm gibi eziliyorsak
kabahat senin,
— demeğe de dilim varmıyor ama —
Kabahatın çoğu senin, canım kardeşim!

Attila İlhan

nasıl iş bu
her yanına çiçek yağmış
erik ağacının
ışık içinde yüzüyor
neresinden baksan
gözlerin kamaşır

oysa ben akşam olmuşum
yapraklarım dökülüyor
usul usul
adım sonbahar

Behçet Aysan

sen yanıma gelince
yıldızlar
koşuşur karanlığa
güvercinler
ayaklanır

rüzgar rüzgarla konuşur

büyülü bir gülüş olur zaman
savrulur
yanık ekinlerin tınazına.

Ece Ayhan

Ne zaman elleri zambaklı padişah olursam
Sana uzun heceli bir kent vereceğim
Girilince kapıları yitecek ve boş!

Azizim, güzel atlar güzel şiirler gibidirler
Öldükten sonra da tersine yarışırlar, vesselam!

Ahmed Arif

Ölüm bu,
Fıkara ölümü
Geldim, geliyorum demez.
Ya bir kuşluk vakti, ya akşam üstü,
Ya da seher, mahmurlukta,
Bakarsın, olmuş olacak.
Bir hastan vardı umutsuz,
Hasreti uykularda,
Hasreti soğuk sularda.
Gayrı, iki korku çiçeğidir gözleri,
İki mavi, kocaman korku çiçeği,
Açar, derin kuyularda...

tanış olma faktörü de var. Bunun önemli etkisini şu sözlerle vurguluyor müzisyen:
"Bu albüm 20 yılın bir temize çekilmişliğidir. Albümü elimize aldığımızda bu üçlünün en güzel fotoğrafına bakarak en güzel şarkısını çaldığı duygusunu hissettim. Harika bir anı yarattık öncelikle kendimiz için. Güvenç ile oldukça eski bir dostluğumuz ve de müzikal birlikteliğimiz olduğu için birbirinin ne dediğini anlayan önemseyen ve de nefesini hisseden bir ikiliyiz diyebilirim. Tabii ki bu projeye de katkısı büyüktür bu geçmişimizin."
Şiir ve müziğin birbirini destekleyen çok güzel hususlar olduğunu belirten Dağıstan, Fazıl Say'ın bestelerindeki başarısını, "Fazıl'ın derin edebiyat bilgisi bu iki konuyu çok incelikli bir şekilde birleştirdi her zaman. O şiir neyi anlatıyorsa, müzik gerçek anlamda onu ortaya çıkarmıştır bu bestelerde" sözleriyle vurguluyor.

"Hasreti Uykularda'yı anneme adarım..."

Güz Şarkıları'nda çalarken en çok keyif aldığı şarkıların günden güne değiştiğini söyleyerek başladığı sözlerine şöyle devam ediyor Dağıstan: "Yeşilmişik sanıyorum en zevkle çaldığım, diyebilirim. Çok değerli caz müzisyenleriyle bir swing içinde kendimi bulmak hayal gibi bir şeydi.
Ve tabii ki Hasreti Uykularda... Kendi içimde anneciğime adadığım, çalarken onu düşündüğüm parçadır. Ve de Güz... Aşkın şarkısıdır en gerçek kelimelerle. Beklemenin ve kavuşmanın şarkısıdır."

"Puslu, hüzünlü, rüzgârlı biriyim"

Güz şarkıları ile sanatçı kişiliğinin kesişen noktalarını, "En sevdiğim mevsim güz diyemem ama sanıyorum ruhumun yansıması, güz mevsimi diyebilirim. Puslu hüzünlü rüzgârlı biriyimdir" sözleriyle yorumluyor. En sevdiği mevsim ise ilkbahar, nedenini ise şöyle açıklıyor: "Hem doğduğum mevsimdir hem de yenilenme, aydınlanma, çiçek açma günleridir benim için."

En sevdiği şair Cemal Süreya, şiiri ise, "San".

"Aşk erotizminin en derin ve zarif anlatımıdır bu şiir" diyen Dağıstan, İzmir ve İzmirli olmak hakkında, "İzmir doğduğum büyüdüğüm şehir. Ailem yuvam dostlarım... Türkiye'nin aydınlık yüzü, şehrim" yorumuyla sonlandırıyor sözlerini.

[Deniz Çaba]

“Maske Hayatlar”

Dışarıda otobüste, bir kafede ya da sinemada ne kadar çok Parkinson hastası görüyoruz? Pek görmüyoruz. Çünkü mimiklerini kullanamadıkları için yüzlerinde bir maske varmış gibi görünen, kimi zaman titreme sorunu yaşayan ve hareket etmekte zorlanan Parkinson hastaları önyargılardan çekindikleri için sosyal hayattan uzaklaşıp yalnızlaşıyorlar. Türkiye'de Parkinson konusunda hasta, hasta yakını ve gönüllülerden oluşan ilk hasta derneğinin İzmir'de kurulması boşuna değil. Dernek Başkanı Gülnur Uğurlu Kelçe, bize yakınımızda olmadıkça fark etmediğimiz ama çok önemli olan pek çok hikaye anlatıyor.

"Düşünün ki, bir gün uyanıyorsunuz ve bedeninize söz geçiremiyorsunuz." Parkinson hastalığını bundan daha iyi anlatacak bir cümle olamaz sanırım.

Parkinson Hastaları Derneği Başkanı Gülnur Uğurlu Kelçe'nin eşine Parkinson teşhisi konulduğunda daha 20'li yaşlarındaydılar, yeni evliydiler ve bir bebek bekliyorlardı. Buradan doğan bir hikâye, İzmir'de Parkinson hastalarıyla yaşayan, içine dönen, sosyal hayatla bağı kesilen pek çok hasta yakını için de bir umut oldu.

Buradaki hikâye tam olarak yalnızlığı ve çaresizliği yıkma çabasıyla başlıyor. Gülnur Kelçe, bir araya geldiği diğer Parkinson hastaları ve yakınlarıyla bir dernek kurmaya karar veriyor. Böylece 2014'te Türkiye'de ilk kez hasta yakınları tarafından kurulan Parkinson Hastaları Derneği hayata geçiyor.

Öncelikle Parkinson hastalığıyla ilgili dernek olarak yaptığınız çalışmaların temelindeki unsurdan söz edebilir miyiz?

Toplum günden güne yalnızlaşıyor. Hele bir de zor ve uzun bir süreci olan bir hastalıkla mücadele ediyorsanız, sizi anlayanların sayısı her gün biraz daha azalıyor. Hastalığın yeteri kadar tanınmamasından kaynaklı, hastalıkta yaşanan engelleri, zorlukları anlamayan hasta yakınlarıyla karşılaşıyorsunuz. Oysa ailelere eğitim verilmesi, hastalık konusunda bilinçlendirilmesi halinde yaşam kalitelerinin daha da artırılabileceğini görüyoruz. Çünkü toplum içine çıkma gibi bir durum var. Sosyal alanlarda pek Parkinson hastalarına rastlayamazsınız, evlerinden çıkmamayı tercih ederler. Toplumun yargılarından rahatsız oluyorlar. Kendilerini olmadığı kadar yalnız hissediyorlar.

Hastalığınız, ilaçlarınız, siz ve bir yandan da üzdüğünüzü düşündüğünüz sevdikleriniz. Onları çok iyi tanıyorum. Hissettiklerini, nasıl desteğe ve sevgiye ihtiyaçları olduğunu çok iyi biliyorum.

Öncelikle "Siz Parkinson hastasısınız" sözü şok etkisi yapıyor hasta ve hasta yakınlarında. Şok atlatıldıktan sonra ne yapabileceğinize bakıyorsunuz. Tedavisi olmayan bir hastalık ve ilerledikçe sıkıntılı süreçlerle karşılaşacağınızı öğreniyorsunuz. Tam da bu noktada hasta ve hasta yakını yalnızlık duygusuna kapılıyor. Genel anlamda aşağı yukarı her hastada böyle gerçekleşiyor.

Belki de Parkinson hastaları bir araya toplamak fikri, hepimizde olan bu yalnızlık duygusundan kaynaklanıyor. Bu hastalıkla yaşarken danışabileceğiniz, fikrini alabileceğiniz, nasıl hayatınıza devam edebileceğinizi sorabileceğiniz bir yere, birilerine ihtiyaç hissediyorsunuz.

Bir şeyler yapmak gerekiyordu ama ne olduğunu bilemiyordum. Bir gün eşimle sohbet ederken Facebook'ta bir grup kurmamı önerdi. Sosyal medyada bir grup kurarak bu çalışmalara başladık; her geçen gün grubumuza katılımlar artarak çoğalıyor, hocalarımızın katılımı ve destekleriyle toplantılar, sohbetler, bilgi paylaşımları derken büyüyorduk.

Artık kurumsallaşmanın, yaşanan sıkıntılarda Parkinson hastalarının sesi olmanın zamanı gelmişti. Biliyor musunuz, Parkinson konusunda hiç hasta derneği yok. Türkiye'de hasta, hasta yakını ve gönüllülerden oluşan ilk hasta derneğiyiz.

Derneğin kurulmasında itici güç, sizin kendi hikâyeniz aslında. Eşinize Parkinson teşhisi konulmasıyla başlıyor her şey, öyle değil mi?

Eşime ilk teşhis konulduğunda bütün hayallerimiz yıkılmış; kendimizi bu dünyada yalnız hissediyorduk. Çok gençtik, 28 yaşlarındaydık. Yeni evliydik ve bir bebek bekliyorduk. İnsan sevdiğine, en hareketli döneminde böyle bir hastalığı kondura-

mıyor. Bizim de Parkinson yolcuğumuz böyle başlıyor. İşin ilginç olan yanı aynı dönemlerde dedem de trafik kazası geçiriyor, bir süre sonra ona da parkinson teşhisi konuyor.

Aklınızda bir sürü yanıtlanmayı bekleyen soru beliriyor bir anda. Psikolojik olarak zor süreçler. Yıllar sonra anlıyorsunuz ki, bu kabullenme sürecini ne kadar çabuk atlatıp, hayata tutunmanın yolunu bulabilirseniz, ilaçlarınızı düzenli kullanarak ve doktorunuzu dinleyerek, hastalığın daha yavaş ilerlemesini sağlayıp, dostça yaşayabiliyorsunuz.

Sevgiyle her güçlüğün aşılabileceğine inananlardanım. Yıllarımız mücadeleyle geçti ama birbirimize olan sevgimiz mücadelemizde en büyük desteğimiz, dayanağımız oldu. Her zaman söylediğim gibi zor bir hastalık ama sevgiyle her sıkıntıyı aşacak gücü bulabiliyorsunuz.

Peki, dernek kuruldu. Neler yapmaya başladınız?

Dernek olarak; toplum tarafından yeterince tanınmayan Parkinson konusunda bilgilendirme toplantıları ve farkındalık çalışmaları yapıyoruz. Parkinson hastalarının yaşamda, çevrelerinde yaşadıkları sıkıntılarla baş edebilmeleri konusunda yardımcı olmaya çalışıyoruz. Parkinson'lu birey ve ailelerine psikolojik, sosyal ve rehabilitasyon olanakları sunarak yaşam kalitelerini yükseltmeye çaba harcıyoruz. Parkinson hastaları arasında dayanışma yaratarak daha mutlu, daha kaliteli yaşamalarına katkıda bulunuyoruz.

Dernek merkezinde belirlenen günlerde el becerilerini geliştirmek, rehabilite amacıyla hasta-öğretici eşliğinde atölye çalışmaları düzenliyoruz. Toplum içinde yer alabilmeleri adına, hasta ve yakınları için kahvaltı, gezi, kermes, sergi, konser, kitap okuma, ses çalışmaları, nefes egzersizleri, eğlenceli yemek organizasyonları düzenliyoruz.

2017 yılı Parkinson hastalığının tanımlanmasının 200'üncü yılıydı. Siz de Hastalığa dikkat çekmek ve farkındalık yaratmak için "Maske Hayatlar" fotoğraf sergisi hazırladınız…
Fotoğraf sanatçılarımız Ayşegül Çetinkalp, Aylin Telef ve Aydın Karadaban özellikle bu sergide Parkinson hastaları ile çalıştılar. Her çalışmada hastalarımızı da dahil etmeye çalışıyoruz, hayata hep birlikte tutunuyoruz. Bazen soruluyor neden "Maske Hayatlar" diye. Parkinson hastalığının belirtilerinden biri, yüzdeki maskelenmedir; hastalık ilerledikçe yüzdeki mimikler kaybolur.

Bir gün bir üyemiz yanıma gelip şöyle dedi: "Bugün torunla oyun oynuyorduk, çok komik bir şey söyledi bana. 'Dede neden gülmüyorsun, beğenmedin mi?' Gülüyordum ama belli edemiyordum, buna çok üzüldüm."

Yüzlerdeki maskelenme toplumda anlaşılamamaya, duyguların ifade edilememesine sebep oluyor. Halbuki bu maskelerin altında nice hayatlar, sevinçler, acılar, öfkeler, mutluluklar, hayalller, umutlar, sabırsızlıklar, yani hepimizin yaşadığı duygular var. Bu çıkış noktasıyla Maske Hayatlar fotoğraf sergisi ortaya çıktı.

Parkinson hastalarımızın katılımıyla yine bu yıl "Hayata Sunulmuş Şiirler" adlı şiir ve müzik gecesiyle, onları bir nebze de olsa sıkıntılardan uzaklaştırdık ve farkındalık yarattık. Parkinson hastalarında egzersizin ilaç kadar etkili olduğu bilim insanları tarafından ispatlandı. Bu bağlamda dernek olarak grup egzersizlerine çok önem veriyoruz. Haftada üç gün bir fizik tedavi merkezinde ücretsiz egzersizlerimizi yapıyoruz.

Parkinson hastalığıyla ilgili önleyici tedbirler var mıdır?
Parkinson hastalığı hasta için de hasta yakını için de baştan itibaren sosyal, psikolojik, fiziksel açıdan uzun soluklu bir mücadele. Düşünün bir kere; bir gün uyanıyorsunuz ve bedeninize söz geçiremiyorsunuz. Yapmak istediklerinizi yapamıyorsunuz ve kendinizi böyle bir hayatın içine mahkum olmuş hissediyorsunuz. Size Parkinson hastalığını daha önce yabancı bir sitede önümüze çıkan bir Parkinson hastasının ağzından yazılmış mektubu paylaşarak anlatmak istiyorum. Bu mektup beni çok etkilemişti.

Bir parkinsonludan size mektup var!

Ben bir Parkinson hastasıyım. Parkinson bulaşıcı bir hastalık değil. Tedavisi henüz tam bulunamamış olsa da, hastalığın belirtilerini azaltan ilaçlar mevcut. Hastalığın sebebinin beyindeki dopamin hücrelerinin giderek artan bir hızla ölmesinden kaynaklandığı bulunmuş. Herkes yaşlandıkça dopamin hücrelerinin bir kısmını kaybeder, fakat bu durum daha hızlı bir şekilde gerçekleştiğinde Parkinson hastalığı ortaya çıkıyor. Yıllar içerisinde ben de daha güçlü, daha etkili ilaçlar kullandım. İyi günlerim de oldu, kötü günlerim de...

Benim titrememi bekliyorsunuz. Bazen evet, bazen hayır... Günümüzde ilaçlar titremeyi tedavi edebiliyor. Eğer elimde veya ayağımda titreme görürseniz, lütfen görmezden gelin. Bana daha önce nasıl davranırdıysanız yine öyle davranın. Hala elimi kullanıyorum, cebime de sokabiliyorum. Biraz titremenin arkadaşlar arasında ne önemi var?

Gülmediğim veya boş baktığım için beni eğlendiremediğinizi düşünmeyin lütfen. Bazen Parkinson nedeniyle yüzümde maske varmış gibi oluyor. Yüzümdeki maske görüntüsüne rağmen sizi duyabiliyorum, kafam da sizin kadar çalışıyor. Tek problem duygularımı mimiklerimle göstermekte zorlanmam. Bir de biraz yutma güçlüğüm olabiliyor, bazen ağzımdan su akabiliyor. Ne yapalım, ben de devamlı mendil taşıyorum yanımda. Biraz daha kısık sesle konuşmaya başladım. Fısıldar gibi oluyor bazen. Parkinson hastalığından bu da. Lütfen beni dinleyin. Biliyorum benden daha yüksek sesle konuşabilir ve cümlemi tamamlayabilirsiniz. Fakat bundan hoşlanmıyorum. Düşüncelerimi kendim ifade edebilirim. Hala buradayım ve aklım yerinde. Hastalık biraz daha yavaş konuşmama neden oluyor. Ben de izin verirseniz sohbetinizin içinde olmak istiyorum. Bazen hareket etmekte zorlanıyorum. İlacın etkisinin geçtiği zamanlarda bu daha çok oluyor. Biraz bekleyin, konuşarak beni yüreklendirin; sonunda hareket edebilirim, merak etmeyin. Beni acele ettirmeye çalışmanız işe yaramaz. Sadece iki vitesim var; yavaş ve daha yavaş! Yürümeye başlamak biraz zor oluyor ama sonra düzeliyor. Her gün yürümeliyim. Arkadaşlarla yürümek daha eğlenceli oluyor. Bana eşlik edin lütfen. Tamam, biraz yavaş yürürüz ama sonunda istediğimiz yere varıyoruz. Çekme, germe ve itme egzersizlerini her gün yapmalıyım. Bu konuda bana yardım eder misiniz?

Uykusuzluktan yakınabiliyorum. Eğer gece yarısı beni dolaşırken görürseniz bunun sebebi Parkinson hastalığı. Erken veya geç yatmam bunu çözmüyor. Gündüz kestiriyorsam lütfen bana izin verin, bazen yorgun hissedip dayanamadığım ve uyuduğum oluyor.

Bazen ağlıyorum, beni kıracak bir şey yaptığınızı düşünmeyin. Parkinson hastalığından oluyor. Gözyaşlarımı boş verin, benimle konuşun, birkaç dakika sonra daha da iyi olacağım.

Lütfen sabır arkadaşlarım, ben aynı arkadaşınızım. Sadece biraz yavaşladım. Hayatınızın bir parçası olmaya Parkinsonlu olarak devam edeceğim. Sizin de benim hayatımın bir parçası olmanızı istiyorum.

Hasta yakınlarına en büyük tavsiyem: Sevgiyle el ele verdiğinizde bütün sıkıntılar atlatılabiliyor, sevgi en büyük ilaç.

Parkinson hastalarının genel olarak, yani en temelde desteğe, anlayışa, toplum tarafından kabul görmeye ihtiyaçları var, diyebiliriz o zaman…
Evet… Çünkü hastalığın başından itibaren ya da zamanla depresyon, uyku bozukluğu, yaygın vücut ağrıları, kabızlık, cinsel fonksiyon bozuklukları da görülüyor. Bundan dolayı hayatları bazen kabusa dönüşebiliyor. Örneğin, uyku bozukluklarındaki bağırmalar eşlerin ya da komşuların rahatsız olmasına sebep olabiliyor; hatta ailelerin parçalanmasına kadar gidebiliyor.

Önleyici tedbirlere geri dönersek…
Önleyici tedbirlere gelince; son yıllarda Alzhemier ve Parkinson'a her gün bir Türk kahvesinin önleyici olduğundan bahsediliyor. Uzmanlar kahve sigara içenlerde daha az görüldüğü öngörüsünde.
Bunların yanı sıra ağır metallerden, bol tükettiğimiz kimyasallardan da söz etmek gerekir. Yaşanan hikayelere bakıldığında ağır depresyonların da bu hastalığa neden olduğu görünüyor.

Parkinson tedavisi olan bir hastalık değil, ilaçlarla etkisi azaltılabiliyor. Bu nedenle Parkinson hastasıyla yaşamak, yakınları için önemli. Kendi deneyimlerinizden söz edebilir misiniz?
Parkinson hastası yakınınız varsa onun her şeyi oluyorsunuz, bazen eli kolu, bazen ifadesi, sesi, sessizliği, aklınıza gelen insana dair ne varsa. Yakınınızın hayatını programlamanız, hayata tutunabilmesini sağlamanız gerekiyor.

Hastalık seyrinde ilaçlarla bir dönem normal hayatınıza devam edebiliyorsunuz. Hastalık ilerledikçe ilaçlar da yetmemeye başlıyor. İlaçların yan etkilerinden kaynaklı sıkıntılar yaşam kalitelerini oldukça düşürüyor. Sonra DSB (pil tedavisi) geliyor, Duodopa tedavisi, Apo-go. Her bir tedavinin olumlu ve olumsuz yanları oluyor, önemli olan hayata katılabilmek. İsteyen, mücadele eden, bu hastalığa direnen ve pes etmeyenler bu durumu başarıyla sürdürebiliyorlar.

Biz de eşimle ele ele vererek birbirimize inandık. Her düştüğümüz noktada tekrar güçlenerek ayağa kalkabildik. Hasta yakınlarına en büyük tavsiyemdir bu: Sevgiyle el ele verdiğinizde bütün sıkıntılar atlatılabiliyor, sevgi en büyük ilaç. Zaten insanlar sevgisizlikten yok olmuyor mu, hastalanmıyor mu, birbirine saldırmıyor mu? Bilseler gerçek mucize, sevgi... Bizim bir köpeğimiz var, ismi Maya. Eşimin can dostu, oğlumla evde olmadığımız zamanlarda ona can yoldaşlığı yapıyor. Daha önce bir de papağanımız vardı; yaklaşık 200 kelime konuşan, neredeyse dedikodu bile yapabileceğiniz bir papağandı. Evin içinde gün, her gün ayrı bir hikayeyle sonlanırdı. Hayvanlar bizim hayatımıza anlam yükledi ve bize iyi geldi.

Parkinson biraz da Alzheimer ile karıştırılıyor…
Katıldığımız toplantılarda Parkinson hastalığından bahsedildiğinde "O unutulan hastalık değil mi" diye yanıt alıyoruz. Buradaki en önemli fark; Parkinson hastalarının bilincinin yerinde olması. O nedenle onları dışlamak, bu hayatta yok saymak onlar için en büyük yıkım oluyor. Ancak son bir kaç yıldır Parkinson daha çok konu edilmeye başlandı; bu güzel bir gelişme. Dizilerde karşımıza çıkıyor ama ne kadar gerçek yansıtılıyor tartışılır. Bir hastalık konu ediliyorsa bu konuda mücadele edenlerin de ne hissedecekleri göz önünde bulundurulmalı tabii. Ticari kaygı yerine insan faktörü göz önüne alınmalı.

Gülnur Uğurlu Kelçe'den Parkinsonlu hayat üzerine...

Parkinson hastalığı dopamin üreten beyin hücrelerinin yavaş yavaş kaybına bağlı olarak ortaya çıkmaktadır.

Dopamin kimyasal mesaj ileticisi olarak özellikle hareketlerimizin kontrolünde ve koordinasyonunda görevlidir. Bu nedenle tedavide esas, dopamin eksikliğinin ilaçlarla yerine konmasıdır.

Parkinson yaşantımızdaki hayat kalitemizi düşüren, yavaş ilerleyen bir hastalıktır. Hastalık belirtileri oldukça yavaş gelişir, bulgular aylarca, bazen de yıllarca hastalar tarafından fark edilmeyebilir.

Başlangıçta sıklıkla tek taraflı ya da bir uzuvda ortaya çıkan belirtiler zaman içinde diğer tarafa da geçebilmektedir. Belirtiler arasında hareketlerde yavaşlama, istirahat halinde özellikle ellerde, çene, dudak ve ayaklarda titreme, kaslarda katılık ve tutukluluk hissi, yavaş ve küçük adımlarla yürüme, yürürken bir tarafta daha belirgin olarak kolların sallanmaması, ayakları sürüme, yüz ifadesinde donukluk, alçak sesle konuşma, el yazısında küçülme ve bozulma, halsizlik, yorgunluk, depresyon hali, ağrı ve kas spazmları, kabızlık gibi belirtiler yer almaktadır.

Parkinson hastalığını ortadan kaldırıcı bir tedavi şekli henüz yoktur. Ancak hastaların günlük yaşamlarını olumsuz yönde etkileyen belirtilerin önemli ölçüde tedavisi mümkündür. Dolayısıyla hastaların yaşam kalitesi yükseltilebilmektedir. Uzun yıllar ilaç tedavisi ile aktif ve üretken şekilde yaşamlarına devam edebilirler.

Parkinson uzun süren bir hastalık olması nedeniyle düzenli bir hekim kontrolü altında olunmalıdır.

Hastalık ilerledikçe ilaçlar yetmemeye başladığında cerrahi tedavi, Duodopa tedavisi, Apogo gibi tedavi alternatifleri mevcuttur. Parkinson hastalığı hareketlerde kısıtlanmaya neden olduğu için ilaç tedavisine ek olarak fizik tedavi, kısa yürüyüşler, egzersizler, yoga ve tha chi sporlar da hekimlerimiz tarafından önerilmektedir.

Parkinson hastalığında ilk teşhis konulduğunda "Parkinson hastasısınız" sözü, hastalarımızın ve yakınlarının endişelenmesine neden olmaktadır. Ancak hastalığı gerçekçi ele alıp Parkinson hastalığını tanıyarak, onunla nasıl yaşayacağımızı öğrenebiliriz. Bu süreçlerde yakınlarımızın desteği bizim en büyük güvencemizdir. Her Parkinson hastasının tedavisi birbirinden farklı, kişiye özeldir. Bu nedenle konusunda uzman hekimlerin kontrolü altında, düzenli tedavi almalı, hekime danışmadan gelişi güzel ilaç kullanılmamalıdır. Unutulmamalıdır ki; uygun tedavilerle Parkinson hastalığı ile baş edilebilir ve daha kaliteli, daha mutlu yaşanabilir.

Fizyoterapi ve psikoterapi yardımı almak, sizi mutlu eden hobilerle uğraşmak, egzersiz gruplarına katılmak, derneğimiz gibi sıcak aile ortamlarında bulunmak, moralinizi yüksek tutmak ileri yıllara daha güçlü hazırlayacaktır.

“İzmir’de yaklaşık 4000 civarında Parkinsonlu bulunduğu, yoğunluğun da Karşıyaka'da olduğu bilgisine ulaştık.”

Türkiye ve İzmir’deki ne kadar Parkinson hastası var?

Parkinson’un erkeklerde görülme oranı, kadınlara göre biraz daha fazla. Türkiye'de yaklaşık 150 bin civarında olduğunu tahmin ediyorlar. Dünyada olduğu gibi ülkemizde de nüfus hızla yaşlanıyor. 2030 yıllarında bu sayının iki katına çıkacağı öngörülüyor. Uzmanlar 100 yaşına kadar yaşadığımızda hemen hemen hepimiz Parkinson’la karşılaşabileceğimizi düşünüyorlar.

Şehirlere gelince İzmir için İl Sağlık Müdürlüğü’nden aldığımız verilere göre, yaklaşık 4000 civarında Parkinson’lu olduğu, yoğunluğun da Karşıyaka'da olduğu bilgisine ulaştık. Bu konudaki çalışmalarımız devam ediyor.

Dernek İzmir'de. İzmir'deki Parkinson hastaları ve yakınları için gözlemlediğiniz sorunlar nedir? Daha genel bir bakışla, Türkiye'deki sağlık sistemi Parkinson hastaları için gerekli desteği sağlıyor mu?

Hastanede birimlere ulaşımda, sıkıntıların aktarılmasında Parkinsonlu hastaların problemleri var; bu konuyla ilgili bir proje üzerinde çalışıyoruz. Teşhis konulduktan sonra hasta ve yakınlarının eğitime ihtiyaçları oluyor. Anlayamadıkları, kullanımla ilgili bilemedikleri durumlarla karşılaşıyor ve uzmanına da ulaşamadığı durumlar meydana gelebiliyor. Bizim hasta grubumuzda konuşma da zaman içinde bozulduğundan, özellikle yalnız olan hastalar anlamakta ve anlatmakta zorlanıyor. Bakım hastalarımızla ilgili de büyük sıkıntılar mevcut. Evde bakım hizmetleri var ama çok yetersiz. Hastanelere ulaşım, oradaki tedaviyle ilgili ciddi aksaklıklar var. Bu hastaların hastaneye yatışlarındaki koğuş sistemi insanlık dışı; özeliniz diye bir şey kalmıyor. Parkinson hastaları başka bir sebeple bile gitse, acillerde “Siz acil hastası değilsiniz” diye alınmıyor. Parkinson hastalarının donma problemi oluyor; donma meydana geldiğinde ne ileri ne geri hareket edebiliyor. Böyle durumlarda hastaya yardımcı olabilecek birileri olmalı. Bu konuyla ilgili İl Sağlık Müdürlüğü ve Büyükşehir Belediyesi ile görüşmemiz olacak.

Parkinson dalgalı bir hastalık. Durum böyle olunca özellikle genç hastalarda emeklilikle ilgili problemler oluyor. İşverenler bir an iyi bir an kötü elemanı çalıştırmak istemiyorlar. Hastalığın yanı sıra bir de maddi sıkıntılar eklenince psikoloji bozuluyor ve bir kısır döngü başlıyor. Psikolojik bozukluk hastalığı ilerletiyor, hastalık ilerledikçe psikoloji daha da bozuluyor. Dağılan aileler, tartışmalar derken iş başka bir boyuta taşınıyor.

Şehirde sokaklar, toplu ulaşım araçları Parkinson hastaları için güvenli mi?

Engellilerin yaşadığı sıkıntıları İzmir'de de yaşıyoruz. Örneğin otobüs şoförlerine de eğitim şart. Acele hareket ediyorlar. Bu konuda ayırıcı bir tanı olmalı. Onlar bir bayrak taşısalar ve bunu gören şoför daha sakin olsa, yavaş hareket etse, binerken inerken yardım etse... Biliyorsunuz, Parkinson hastalarının yürümede de sıkıntıları var. Kaldırımlar bazı yerlerde takılıp düşmelerine sebep oluyor. Zaten en büyük derdimiz denge. Bir de insanlar da bazen çekiniyor. Bizim başımıza gelmişti. Birisi düşmüş, yardım etmek için toplananlardan biri, düşen kişinin cebindeki parayı almıştı. En üzüldüğüm sözlerden biri de şu. "Madem hastasın, otur evinde, dışarıda ne işin var?" İnsanca yaşamaya herkesin hakkı var. Hepimiz bir gün neyle karşı karşıya kalacağımızı bilmiyoruz. Her şeye rağmen Parkinson hastaları da bu toplumun bireyleri ve bizlerle birlikte var olmak istiyorlar.

Parkinson Hastaları Derneği İzmir ve civarında hastalığa karşı duyarlılığı artırmak için pek çok etkinliğe katılıyor ve dernek üyelerini bilgilendirici toplantılar düzenliyor.

[Zeynep Omay] fotoğraf [Vesile Dilek Arman]

İnci Holding
Yönetim Kurulu Başkanı
Neşe Gök:
"Erkek egemen diye anılan otomotiv sektöründe erkek-kadın ayrımı olmadan çalışarak markamızı büyütüyoruz."

Son yıllarda İzmir sokaklarında çınar ağaçlarının çoğaldığına hepimiz tanık oluyoruz. Onlar çoğaldıkça kentin yeşil dokusu daha bir belirgin hale geliyor. Sıcak yaz günlerinde geniş gölgelerine sığınırken, sonbaharda bize sundukları görsel şölen ise hepimizi keyiflendiriyor. İzmir'in çınarları, günden güne genişleyen gövdeleri ve göğe yükselen dalları ve derinlere uzanan kökleri ile kenti sarıp sarmalayan koruyan bir anne gibi...

Bu ay benzetme tam yerinde olacak. İzmir ekonomisinin çınarlarından birisine konuk oluyoruz. İnci Holding İzmir'in 65 yıllık bir çınarı ve kentte büyümeye devam ediyor. Bugün Holding yönetiminde 3. kuşak bir temsilci var. İnci Holding Yönetim Kurulu Başkanı Neşe Gök ile yaptıkları ve yapacaklarını konuştuk.

Sayın Gök, sizi sizin cümlelerinizle tanıyalım mı?
Egeli bir ailenin İzmirli çocuğuyum. Hem anne tarafında, hem de baba tarafında kuzenlerimin en büyüğü olduğum için, hep "abla" oldum. Her şeyi ilk yapan, ilk giyen, ilk oynayan, yolu açan, örnek olması beklenen. İlk, orta ve liseyi İzmir'de tamamladıktan sonra, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesinde lisans, ardından Leicester De Montfort Üniversitesi'nde pazarlama alanında yüksek lisans yaptım. Fakat sonradan verdiğim bir karar ile o zamanlar yıldızı yeni parlamaya başlamış olan insan kaynakları alanında uzmanlaştım ve uzun yıllar şirketlerimizde bu alanda çalıştım. Çalıştıkça da sevdim. 10 senedir İnci Holding Yönetim Kurulu'nda görev alıyorum. Son iki senedir de başkanlığını yürütüyorum. Aile şirketimizde "abla" olarak, 3'üncü kuşağın ilk yönetim kurulu başkanıyım. Evliyim. Eşim üniversitede profesör. Oğlum Acar ise 14 yaşında ve bu yıl liseye başladı. İş ve şehir hayatının kalabalık ve yoğun temposunu seven biriyim. Ajandamın dolu olması, oradan oraya koşturmak, seyahatler, görüşmeler, toplantılar sağlıklı olduğum sürece bana zevk verir. Olumsuz olayların beni çok etkilemesine izin vermem; değiştiremeyeceğim şeylere hiç takılmam.
Değiştirebileceklerime odaklanır, koşmaya devam ederim.

Çocukluğunuz nasıl geçti?
Çocukluğum, 2 yaşımdan üniversiteye başladığım 18 yaşıma kadar İzmir'de geçti. Bol bol sokakta oynadığım ilkokul çağlarım ve az şeyle mutlu olunan 80'li yıllarda geçen ortaöğrenim yılları. Annem de, babam da kendimi bildim bileli aile şirketlerimizde çalıştılar. Bu sebeple kardeşimle okul sonrası saatlerde hep kendimizi evde idare eder, bir şekilde oyalanır, arkadaşlarımızı evde ağırlar, bazen ders çalışır ya da mutfağı dağıtma pahasına bir şeyler hazırlar yerdik. Teyzeler, enişteler, kuzenler, oldukça sık görüşür, birlikte kalabalık aile olarak tatiller yapardık.

Dedenizin sizin gözünüzdeki konumunu anlatır mısınız?
Dedem uzun boylu ve çok heybetliydi. Çoluk, çocuk hep birlikte olmayı sever; özellikle balık sofralarında masanın en başına oturup, ailece yemek yemeğe bayılırdı. İşte de, evde de her şeye hakimdi. Ayrıntıları asla gözden kaçırmazdı. Eş dost birlikte olmayı; hayatı dolu dolu yaşamayı seven biriydi.

Cinsiyet eşitliğini çok net olarak görebildiğimiz İnci Holding'in kurum kültürünü sizden dinlemek isteriz.
Rahmetli dedem Cevdet İnci'nin kurduğu, 50 yıl yönetip büyüttüğü İnci Holding'in son 15 yılında yönetim kurulu başkanlığında kadınlar var. Tabii bunun öncesinde ben dahil ailenin kadınlarının, Cevdet İnci'nin elinden tutarak koridorlarında yetiştiği şirkette Cevdet İnci'ye omuz verdikleri, zaferde de yenilgide de onun yanında oldukları bir hikayedir bu. Ailemizde kadın olmak da iş hayatında yer almak da bir farklılık değil doğallıktır. Bu aile kültürü, şirketimizin de genlerine işlemiştir. İnci Holding'te cinsiyet eşitliği tartışılmaz bir ilkedir. Erkek egemen diye anılan otomotiv sektöründe erkek-kadın ayrımı olmadan çalışarak markamızı büyütüyoruz. Her sektörde olduğu gibi farklılıkların dengesi bizim sektörümüz için de oldukça önemli. Her zaman cinsiyet, tecrübe, yaş kombinasyonlarında dengeli bir dağılımı yakalamaya çalışmalıyız.
İnci Holding'te 4 temel değerimiz var. Gerek işe alımlarda gerek kişisel gelişim planlamalarında bizim olmazsa olmazlarımızı bu değerler oluşturuyor.

GS YUASA CORPORATION

İnci Holding'in değerleri: saygılıyız, değer katarız, sürekli gelişiriz ve sonuç odaklıyızdır. Kurum kültürümüzün temelini oluşturan bu değerlerin her İnci Holding çalışanında yaşaması en önemli amacımız.

Dedenizin vefatından sonra ailenizde ve şirkette gerginlik yaşandı mı?

Ailede ve şirkette böyle bir durum söz konusu olmadı. Dedem vefatından bir yıl önce, halen sağlıkla işinin başındayken, iyi bir öngörü ile şirket yönetimini ikinci kuşağa devretmişti. Bizim İnci Holding'i yönetirken uyduğumuz çok detaylı ve yıllarca üzerinde çalışılmış bir aile anayasamız var. Bu anayasa yalnızca aile fertlerini bağlıyor. Bu fikir, büyükbabamızın sağlığında ilk kez ikinci kuşaktan çıktı. Amaç ailelerin genç fertlerinin holdingte ne görev alacağını, şirketin gidişatını belirlemekti.

Şirkette hangi aşamalardan geçtiniz?

Üniversiteden mezun olduktan sonra 1995'te İnci Grubu bünyesinde yer alan Cidaş'ta dış ticaret sorumlusu olarak göreve başladım. 2007-2009 yılları arasında Aile Meclisi Başkanlığı yaptım.

İnci Holding Yönetim Kurulu Başkanlığı görevimi yaklaşık 2 yıldır sürdürüyorum. Bunun öncesinde 8 yıl yönetim kurulu üyesi olarak görev aldım. Daha önce ise, 8 yıl Jantaş'ta ve Hayes Lemmerz Türkiye Operasyonları'nda insan kaynakları alanında görev alarak global bir şirketin İK uygulamalarını yönetme şansına sahip oldum.

Nasıl bir yönetim anlayışınız var?

Geleneksel yönetim anlayışından daha farklı bir yönetim tarzım olduğunu düşünüyorum. Yenilikçi bir bakış açısı ile olayları ele almaya özen gösteriyorum. Bir diğer özen gösterdiğim konu ise açık kapı politikası. Çalışanlarıma bana danışmak istedikleri her konuda kapım her zaman açık. Kısaca, 'sosyal ve yenilikçi' bir yönetici olduğumu söyleyebilirim.

Kadın lider olmanın zorlukları var mı?

İnci Holding'te ikinci kuşağı temsilen 5 kız kardeşten sonra; 2016 itibarı ile artık üçüncü kuşak yönetimde. Ben üçüncü kuşağın ilk yönetim kurulu başkanıyım.

Yıllardır kadın ağırlıklı devam eden yönetim yapımız değişti. Yönetim kurulumuz artık 4 kadın, 3 erkekten oluşuyor. Erkek egemen bir yönetim kuruluna girmediğim için bilmiyorum farkı. Ama anlatmam gerek, Türkiye'nin ilk ve tek kadın kerestecisi olarak çalıştım ben! Fabrikamızın tahta paletlerini üretiyorduk. Kasabaların düğün salonlarında yapılan ihalelere girip tomruk alıyordum. Otomotiv dünyasından çok daha fazla erkek egemen bir sektör, kereste sektörü. Gene de kadın olmanın dezavantajından çok, avantajını yaşadım diyebilirim.

Kadın olmanın; ayrıcalık ve ayrımcılık konusu olmaması gerektiğine yürekten inanan bir çalışma ortamındaydım her zaman. Bu nedenle kadın lider olmanın zorluğunu hiç yaşamadım.

Yönetim kurulu başkanı olarak üçüncü kuşağın ilk temsilcisisiniz? Bu size nasıl bir sorumluluk yüklüyor?

Teyzelerimden çıtayı çok yüksekte devraldığımı söyleyebilirim. İnci Holding 65 yaşında bir şirket. Büyüyerek, gelişerek bugüne geldi. Kazançlarımızı hep yatırıma yönelterek, istihdamı ve ihracatımızı artırarak ülkemize faydalı olduk. Kurumsallaşma alanında önemli gelişmeler kaydettik. Organizasyonumuzu yeniden yapılandırdık. Ar-Ge'ye yatırım yaptık, inovasyona daha fazla önem verdik.

İlk şirketimizin kuruluşundan bu yana, geçmiş 65 yılımızda gerçekleştirdiğimiz başarılarımıza yenilerini ekleyeceğimiz ve sağlam adımlarla yürüyeceğimiz bir geleceğe inanıyorum. Başkanlığı devraldığım gün, sadece başkan olacağım dönemin değil, daha uzun vadeli bir geleceğin vizyonu için çalışacağımı belirttim. Ege'nin bir köyünden, portakal bahçelerinden yola çıkan kurucumuzun vizyonerliği ile geldiğimiz noktadan, 2023'te dünyanın ilk bin şirketi arasında yerimizi almaya kararlıyız.

Enerjinin depolanması bizim temel çalışma alanımız. Enerjiyi hafif, pratik, uzun ve ekonomik olarak depoladığımızı düşünelim. Burada her ülke ile böylesi bir inovatif yaklaşıma eşit mesafedeyiz. Akü kavramını bambaşka bir boyuta taşıyacağız. Müşterilerimize, ürünlerimizi, onların ihtiyaçlarına göre daha hızlı ve etkin ulaştırmanın farklı yollarını bulmak mümkün. Bu farkı dünyadaki yerimizi daha da güçlendirerek ve lojistiğe yapmış olduğumuz yatırımlarla yaratacağız.

Biz İnci Grubu olarak adaptasyon ve fırsatları görme kabiliyetimizle, Ar-Ge'miz, teknolojimiz, lojistik ve bilgi teknolojilerindeki alt yapımız ve en önemlisi çok değerli dinamik insan gücümüz ile gelecek bizim diyoruz.

Varlıklı bir aileniz olmasaydı bugün kendinizi ne yaparken hayal ederdiniz? Kendinizi geliştirmek için nasıl bir yol izlerdiniz?

Maddi varlıktan öte; ailemin her zaman arkamda, yanımda olmasını en büyük zenginlik sayıyorum. Her zaman danışabildiğim, yardım isteyebildiğim, birlikte olmaktan zevk aldığım kalabalık bir ailenin parçasıyım. Sürekli daha iyisi için çalışmak ve daha iyi olabilmek aile kültürümüzün bir parçası.

Başka türlü bir kariyer hayaliniz oldu mu hiç?

Seyahat etmeyi çok severim, hep de sevdim. Özellikle de uzun süre hareketsiz kaldığımız toplantıların ardından, uzun uzun yürüyebileceğim bir işim olmasını dilediğim oluyor. Sanırım tur rehberliği gibi bir kariyer, ya da 5 yıldızlı otellerde denetçi gibi bir meslek varsa sevebilirdim diye düşünüyorum.

Güç kelimesi sizde anlamını nasıl buluyor?

Reamonn'un "Supergirl" şarkısı enerjimin düştüğü, ya da moralimin bozulduğu zamanlar hep dinlemekten zevk aldığım bir şarkıdır. Bu şarkı gücü ve güçlükler karşısındaki tutumu çok güzel özetliyor bence.

İş hayatınızdaki en büyük başarınız nedir?

İyi bir terazi burcu olduğumu düşünüyorum. Bence hayatta denge kurabilmek en büyük başarım. İş ve ev dengesi, kendime vakit ayırma, aileme vakit ayırma dengesi, çalışanlarımız arasında adil olma dengesi, alınan kararların sonuçlarının dengesi, borç-alacak dengesi, döviz-TL dengesi, üretim-satış dengesi, ihracat-iç pazar dengesi, ego dengesi, sinirli olma-sakin olma dengesi, müşteriler arasında denge, doğal çevre dengesi, konuşma-susma dengesi gibi aklınıza gelebilecek pek çok şeyi günlük hayatta o ya da bu şekilde dengelemeye çalışıyoruz. Bu terazilerin birinin dengesinin bozulması, bir sürü başka şeyi altüst ediyor. O yüzden bu dengeleri koruyabilmek en büyük başarı bence.

Peki, hiç başarısızlık var mı?

Olmaz mı? İyi ki var. Yoksa nasıl öğreneceğiz ki?

Sanayide dönüşüm Endüstri 4.0 ile ilgili kurumsal olarak yaptıklarınız ve yol haritanız nasıl?

Jant alanında Endüstri 4.0 konusunda yatırım planlarımız var. Bosch'tan danışmanlık alıyoruz. 2020'de Maxion Türkiye Operasyonlarını yürüten jant fabrikalarımızı dijital fabrikalara dönüştürme konusunda hedefimiz var.

Global marka olma hedefinde nereye ulaştınız?

Farklı dönemlerde dünyanın önemli oyuncularıyla gerçekleştirdiğimiz iş ortaklıkları sayesinde global bilgi birikimine sahibiz. İhracat operasyonlarımızın

güçlü olması bizleri sadece yerel pazarda değil global arenada da önemli bir oyuncu haline getirdi. Bu sayede Türk malı ürünleri 4 kıtada 80'in üzerinde ülkeye ulaştırıyoruz.

Bir dünya şirketi olma yönündeki stratejimiz doğrultusunda, yurt dışında büyüme kabiliyeti olan sektörlerde yatırım yapmak önceliklerimiz arasında yer alıyor.

En önemlisi de holding olarak kendi alanlarında öncü firmalarla ortaklık yaparak uluslararası pazarlardaki gücümüzü artırıyor ve sürdürülebilir büyüme sağlıyoruz.

İnci Holding'in ağırlık noktası, otomotiv yan sanayisidir. Bugün itibariyle, akü ve jant grubumuz faaliyetlerimizin ve ciromuzun yüzde 90'ını oluşturuyor. Bu iki alanda da çok güçlü yabancı ortaklıklarımız mevcut. Jant tarafında dünyanın en büyük üreticisi Brezilyalı Maxion ile ortağız. 2009 yılında Akü sektöründe ilk Ar-Ge merkezini kurduğumuz ve 2010 yılında sektöründe ilk TURQUALITY belgesini alan İnci Akü tarafında ise Japon devi GS Yuasa ile ortaklık kurduk. Sektörümüzde gerçekleştirdiğimiz ilkler ve ortaklıklarımız bize, hem yurtiçinde hem de yurtdışında güç katıyor.

Markalaşmanın oldukça zor olduğu bir sektördeyiz. Dünyanın devlet destekli ilk ve tek markalaşma programı olan Turquality; uluslararası arenada gelişmek isteyen ve potansiyel vaat eden şirketleri dünyaca bilinen güçlü markalar yaratma yolunda teşvik ediyor. Biz

Turquality programını uluslararası pazarlardaki rekabet gücümüzü artırmak için bir fırsata dönüştürdük. Turquality Programı'na dahil olduktan sonra başlattığımız 'Global Markalaşma Projesi' ile pazarda önemli bir fark yarattık, bunun yansımalarını bugün hem global pazarda hem de dolaylı pozitif yansımalarını yurtiçinde alıyoruz. Bu program sayesinde bulunduğumuz sektöre değer kattığımızı ve sektörün bilinirliğine önemli katkı sağladığımızı düşünüyoruz. Elde ettiğimiz başarılarda Turquality'nin büyük desteği bulunuyor.

2017'yi nasıl geçirdiniz?
Haziran 2017'de, yaklaşık 5 milyon TL'ye tamamlanan yeni İnci GS Yuasa Ar-Ge Merkezi'mizin açılışını gerçekleştirdik. Yeni Ar-Ge merkezi ile birlikte akü sektöründe ürün gamımızı genişleterek, yenilikçi ve hızlı çözümler sunan ürünler geliştirmeyi hedefliyoruz.
120 milyon TL'lik yatırımla hayata geçecek olan yeni akü fabrikamızı da göz önünde bulundurursak 2017 yılının bizim için verimli geçen bir yıl olduğunu söyleyebiliriz.
Grup şirketlerinde her yıl toplam %13 büyüme kaydedebiliyoruz, 2017 gibi zorlu bir yılda da bunu başarmış olacağız diyebiliriz.

Yeni yıl yani 2018 için planlarınız ve hedefleriniz neler?
İnci GS Yuasa şirketimizde bu sene temelini attığımız yeni akü fabrikamızı 2018'de tamamlamayı ve faaliyete geçirmeyi planlıyoruz. Bu sayede yıllık 5 milyon adet olan akü üretim kapasitemizi 7 milyon seviyesine çıkartmış olacağız ve ek yüzde 25'lik istihdam sağlayacağız. 2023 stratejimiz doğrultusunda, sürdürülebilir ve karlı büyüme planlarımız için uluslararası yatırımlar düşünüyoruz. Tüm ortaklarımızla büyüme ve yatırım planları yapıyoruz.

5 yıllık planımızda 400 milyon TL'den fazla bir yatırımdan planından söz edebiliriz. Sürdürülebilir büyümenin devamlılığı ve verimlilik odaklı çalışmalarımız üzerine yoğunlaşacağız. Küresel iş birliği fırsatlarını yakından takip etmeyi sürdüreceğiz.

Sanatın hayatınızdaki yeri ne?
Daha çok iyi bir izleyici/dinleyici olarak, hayatımda önemli bir yer tutuyor. Görsel sanatlara yönelik sergileri görmeyi ve özellikle müzik performanslarını seyretmeyi çok severim. Öte yandan sanatsal üretkenlik konusunda daha iyi olabilmeyi isterdim ama bu yönümü geliştirmeye çok fırsatım olmadı.

Sivil toplum kuruluşlarıyla aranız nasıl? Sosyal sorumluluk anlamında neler yapıyorsunuz?
Sevgili dedem Cevdet İnci'nin 1985'te kurduğu Cevdet İnci Eğitim Vakfı, kurulduğu günden beri 'toplumda yaşam boyu eğitim' felsefesiyle 'Eğitime Destek, Geleceğe Hizmet' sloganıyla, eğitim - öğretim ekosistemini iyileştirme amacıyla çalışıyor.
32 yıldır ülkemizin çağdaş eğitim düzeyine ulaşma gayretlerine yardımcı olmak üzere maddi olanaktan yoksun, başarılı ve başarısı sürekli öğrencilere burslar veriyor, yurt, okul, eğitim tesisleri yaptırıyor ve okullara eğitim araçları sağlıyoruz. Cevdet İnci Eğitim Vakfı olarak bugüne kadar toplamda 4250 öğrenciye burs vererek eğitimle-

rine katkıda bulunduk. Biz, iş dünyasında sürdürülebilir başarı için eğitime yatırımın gerekliliğine gönülden inanıyoruz.
Bu bakış açısıyla, Cevdet İnci Eğitim Vakfı çatısı altında kurulan İnci Akademi sadece kendi çalışanlarına değil, iş dünyasının gelişimine, şirketlerin büyümesine katkı sağlayarak kurumsal bir akademi olma vizyonu taşıyor.

2012 yılında Ege iş dünyasına kaliteli eğitim hizmeti vermek amacıyla Cevdet İnci Eğitim Vakfı bünyesinde başlatılan İnci Akademi, kurulduğu günden bu güne, üretime katkı sağlayan, yeni teknoloji geliştiren ve bunları somut olarak ortaya koyan kişilere teşvik ödülleri veriyor, üniversitelerin düzenlediği bilimsel etkinliklere destek oluyor. Faaliyetlerini çok yönlü eğitim programları olarak tanımlayabileceğimiz İnci Akademi, bugüne dek 342 farklı konu başlığıyla 7685 kişiye ulaştık. Kişisel olarak da İzmir Dokuz Eylül Rotary Kulübü'nün aktif bir üyesiyim ve topluma faydalı projelerde yer almaya özen gösteriyorum.

Ülkemizde insanların gelecekle ilgili ciddi endişeleri var. Bir durum analizi yapar mısınız?
Youtube'da dünya tarihi haritasının değişimini hızlandırılmış olarak gösteren videolar var. Herkese incelemesini tavsiye ederim. Oralarda göreceksiniz, bu coğrafya savaşsız bir yüzyıl geçirmemiş. Hep hareketli hep çalkantılı. Her zaman övündüğümüz Türkiye'nin jeopolitik konumunun avantajının anlamı aslında bu demek: Hareketin, devinimin ortası. Atalarımız bunu atlatmış. Biz de atlatırız. Bu hareket ve endişe, Türk yöneticilerin krizli ve çalkantılı zamanlarda başarılı yönetim sergilemesini sağlıyor ve deneyim kazandırıyor.

Günümüz gençliğini nasıl buluyorsunuz? Siz nasıl çocuklar yetiştirmek istersiniz?
Zihinsel olarak çok gelişmiş çocuklar yetiştiriyoruz. Fakat bedensel olarak yeni nesil hakkında endişelerim var. Yüzyıllardır ilk defa, bir neslin ortalama ömür beklentisinin, bir öncekinden daha kısa olduğu bir dönemdeyiz. Çocukları yetiştirme tarzımız bence doğalarına aykırı. Uykuya en çok ihtiyaç duyduğu dönemde, sabahın karanlığında okula gönderiyoruz. En koşması gereken dönemde 9 saat derste oturuyorlar. En beslenmesi gereken dönemde, hızlıca bir şeyler atıştırıyorlar. Bu sistemin çok yanlış olduğunu bence bizim neslimiz değil, çocuklarımızın nesli ancak anlayabilecek. Umarım kendilerinden sonraki nesilde, bu döngüyü kırmak için adım atabilirler.

Şirketinizde işe aldığınız gençlerde ne gibi özellikler arıyorsunuz?
Yaratıcılık ve yenilikçilik, liderlik ve duygusal zekâ aradığımız en değerli beceriler.
Yenilikçilik ve insan ilişkisi becerileri kodlanamıyor. Teknolojiyle, kişilerin yeri doldurulamaz becerileri arasında denge kurmak kilit öneme sahip. Sanallaşan dünyada insan unsuruna öncelik vermek gelecekteki başarı için çok önemli.

Sosyal medya dersek...
Sosyal medya, tüm paydaşlarımızla iletişimde olabilmek için önemli bir araç. Şirketler ve yöneticiler açısından birinci elden kendi mesajlarını verebilmeleri, ancak düzenli sosyal medya iletişimi sayesinde olabiliyor. Ayrıca günceli ve en son haberleri takip etmek için sosyal medyayı kullanıyorum. Sosyal medya beni zenginleştiriyor. Daha çok insanla, daha hızlı haberleşiyorum. Trendlerden haberim oluyor. Önemli olan iş hayatıyla özel hayatı birbirine karıştırmadan tüm bu süreci yönetebilmek. Bazı platformlar daha çok kişisel ağlarınıza yönelik çözümler sağlarken, bazıları tamamen iş hayatınıza yönelik. Bunları birbirine karıştırmamak gerek.

Mutfakla barışık mısınız?
Mutfağa girmeye çok fırsatım olmuyor, çok da becerikli sayılmam. Suçu anneme atmak istemem ama, annemden kek tarifinden çok finansal araçların etkin kullanımına yönelik tarif almış olabilirim.

Tatil anlayışınız nasıl?
Ailece tatil yapmaktan çok keyif alıyoruz. Genelde araba kiralayıp kendi gezebileceğimiz derecede güvenli ve İngilizce iletişim kurabileceğimiz ülkelere gitmeyi tercih ediyoruz. Eskiden bu tatilleri daha ayrıntılı planlar, haftalarca çalışma yapardım. Artık sadece uçak bileti ve kiralık arabayı ayarlıyoruz ve plan yapmadan canımız ne tarafa isterse o tarafa direksiyonu çeviriyoruz. Kışın ise daha çok adına "lobide oturma tatili" dediğimiz, gündüz bol sohbetle golf oynadığımız, akşamsa lobide oturup, otelin sunduğu canlı performansları izleyerek, doyasıya ekrana baktığımız daha sakin Antalya tatillerini tercih ediyoruz.

Modayı sormadan olmaz… Takip eder misiniz? Tarzınızı anlatır mısınız?
İş kadını olmanın en zorlandığım yanı sanırım giyinme kısmı. Eşofman, spor ayakkabı ve basit at kuyruğu ile günlerimi geçirmekten zevk alsam da günlük hayatımda bunu yapmam imkansız olduğundan, az ve öz tuttuğum gardırobumdan iş dünyasına uygun giyinmek durumunda kalıyorum. Zorunlu değilsem topuksuz ayakkabı ve günün koşuşturmasında beni zorlamayacak kıyafetler tercih ediyorum ve mümkün olduğunca makyaj yapmıyorum.

Dünyaya nasıl bir iz bırakmak istersiniz?
Dünyada hakkını helal etmesini isteyeceğim en önemli varlık doğa ana. Bize o kadar çok şey veriyor ve bizler o kadar az kıymetini biliyoruz ki. Dünyaya bir iz bırakma kaygım yok bu yüzden. Doğadan aldığımın karşılığını verebilirsem bu dünyaya bana yeter.

Elinizde olsa öncelikli olarak neyi değiştirmek isterdiniz?
Yüzde yüz güven ortamını yaratabilmeyi isterdim. Bu hafta çok acı bir haber okudum gazetede; Türkiye'de özel güvenlik, ordudan sonra en büyük güç olmuş. Tüm bunlara harcanan para ve enerji, eğitime, doğaya, sanata harcansa, bu güçlere ihtiyacımız olmayacak hale gelmez miydik?

[Tayfur Göçmenoğlu]

İZMİR'İN KALBİ LİMANDA ATARDI....

İzmir Limanı'nın temelinin atıldığı 1958 yılından sonra inşasının tamamlanmasına kadar geçen sürede, kentin deniz taşımacılığındaki yükünü, şimdiki Gümrük ile Pasaport arasında yaklaşık 600 metre uzunluğundaki sahil şeridinde oluşturulan rıhtım taşıdı. Geçen yüzyılın başından beri öylesine canlılık sergilendi ki, rıhtım dolayısıyla İzmir'in ekonomik zenginliğine de damgasını vuran bir faktör oldu.

Sürec, 1650 ila 1670 yılları arasında başlamıştı.

Kadifekale'deki taşlar alınarak önce Kemeraltı, sonra da deniz doldurularak rıhtım oluşturulmuştu. Bu, aslında kentin Kuzey-Batı bölgesinde nefes alması, özellikle Batı'ya doğru büyümesi anlamına geliyordu.

1800'lü yıllara gelindiğinde başka beklentiler ön plana geçti. Deniz taşımacılığının giderek gelişmesi, Anadolu'nun Batı'ya açılan kapısı konumundaki İzmir'e bir rıhtım kazandırmayı zorunlu hale getiriyordu. Bu ihtiyaç üzerine yerel yöneticiler, 1862 yılında kazık çakarak bir Kordon oluşturmak için harekete geçti.

Bir kaç yıl sonra bu işe Charnaud, Guarracino ve Barker isimli üç İngiliz girişimci talip oldu. Bu İngilizlerin kurdukları İzmir Rıhtım Kumpanyası, bir proje hazırlayarak bir yıl sonra işi Fransız Dassaud kardeşlerin kurdukları bir başka şirkete ihale etti.

Buharlı ve yüksek tonajlı gemilerin birbiri ardına geldikleri, ancak açıklarda demirleyerek yüklerini mavnalarla boşaltmaya çalıştıkları o günlerde bu projeyi hızlandırmak artık kaçınılmazdı.

Dassaud Kardeşler, projeyi, şimdiki Gümrük alanından başlatıp Pasaport noktasına kadar öncelikli kılarak gerçekleştirmek üzere kolları sıvadılar. Gümrük binası, şimdiki Pier'in bulunduğu yere kurulurken, gemiler için peş peşe kömür depoları, karantina, generler, posta ve telgraf idaresi, antrepolar, pasaport salonu inşa edildi. Bunlar yapılırken, özellikle Buca ve Bornova'da ikamet eden Aliotti (Buca'daki Hasanağa Bahçesi'nin ilk sahibi), Nişli Ali Efendi, Paterson, Whittal, Balyozoğlu, Hacı Davut Ferkuh (Buca Belediyesi eski binasının sahibi), denizin hemen karşısına devasa hanlar kurarak ticari hareketliliği hızlandırdılar.

Edinilen bilgiler, daha o yıllarda bölgede 15 otel, 25 restoran ve bar olduğunu yansıtıyor.

Aynı yıllarda, padişah fermanıyla; Efes Antik Kenti'nden getirtildiği ileri sürülen taşlarla yapılan mendireğin de tamamlanmasıyla rıhtım, tam bir hareketlilik kazandı.

Limanda çok renkli bir kalabalık değişik kıyafetleriyle...

Çavuşlar, tahmil tahliye işçilerine talimat veriyor.

Limanda dinlenen ve iş bekleyenler birarada... Kordon'un bugün kaybolmuş tarihi taşları üzerinde çay, kahve keyfi.

Anadolu'nun çeşitli yerlerinden getirilen pamuk, üzüm, incir, zeytin, kömür, kereste, buğday gibi emtialar, rıhtıma yanaşan gemilere yükleniyor ya da gelen gemilerin getirdiği yükler indirilerek çeşitli yollarla Ege'ye ve daha ileri bölgelere taşınıyordu. Rıhtım o yıllar, gün boyu tahmil tahliye işçileri ile dolup taşardı. Seyyar şatlar, yükten geçilmez, zaman zaman rıhtım, özellikle Gümrük önünde yayaların bile yürüyemeyeceği hale gelirdi.

Anadolu'nun çeşitli bölgelerinden gelen yağız tahmil tahliye (yükleme boşaltma) işçileri, rıhtımın birer rengiydiler. Yerel kıyafetlerle nice ağırlıklara meydan okurlar, bazen sırtlarına sardıkları kalın halatlarla, tonlarca ağırlığındaki mavnaları hareket ettirebilirlerdi.

1922 yangınından sonra iskele olarak yeniden inşa edilen Pasaport binası ise egzotik mimarisiyle rıhtımın en özellikli ve dikkat çekici yapılarından biriydi. Bu binanın çevresi de tam bir yaşam merkezi haline gelmişti.

1860'lı yıllarda İzmir-Aydın demiryolu hattının yapımıyla birlikte, Punta Mahallesi'nde hattın devamı, oluşturulan Kordon ile ilişkilendirilerek, gemilerden indirilen yüklerin vagonlara daha rahat taşınabilmesi için 2.5-3 kilometre kadar uzatılmıştı.

Trafik çok rahat olduğu için o yıllarda uzatılan bu hat, amaca hizmet etmişti ama sonraki yıllarda limanın yapılmasıyla birlikte sorun yarattığı için iptal edildi. Rıhtım, İzmir'in kalbinin attığı yerdi artık.

Sadece tahmil tahliye işçileri değil, seyyar satıcılar, falcılar, iş arayanlar, misyonerler bu sosyal yaşamın birer parçası oldular.

Tahmil tahliye işçilerinin başlarına çavuş adı verilirdi. Otoriter kişilerdi, saygı görürlerdi. Çalışmaları genelde onlar organize ederlerdi.

Rıhtımdaki hareketlilik, yıldan yıla farklılık gösterirdi. Bu, aslında İmparatorluğun, bu çok önemli kentindeki ekonomik yapının da bir aynası oluyordu. Kapitülasyonların etkisi, yabancı yatırımcıların cesaretini adeta körüklüyordu. Kordon boyu Rum, İngiliz, İtalyan, Amerikan menşeli kumpanyaların temsilcilikleri tarafından adeta işgal edilmişti. Türkler, denizcilik sektörüne mesafeliydi.

Sadece beden işçiliği ile bu sektöre destek verebiliyorlardı. Yaklaşık 600 metrelik İzmir Rıhtımı'nın saltanatı, 1960'lı yılların sonlarına doğru sona erdi. Alsancak Limanı'nın ilk etap inşaatı tamamlanmış ve liman hizmete girmişti. Limanın Alsancak'ta

Limanda ahşap bir yük teknesi önünde yükleme boşaltma işçileri...

Kordon'da yürüyen kadınlar (Sol Altta)

Limanda bir misyoner ve İzmir kayıkları (Altta)

inşa edilmesi, tabiatıyla Gümrük-Pasaport arasında yoğunlaşan denizcilik kumpanyalarının da buraya doğru kaymasına sebep oldu. Yeni kuşak denizciler, artık daha büyük tonajlı ve son sistem motorlarla çalışan gemilere yük temin ediyor ya da bu gemilerin yüklerini indirerek ekonominin canlılığını sürdürüyorlardı.

Zamanla aralarında bir kaç Levanten aile kalsa da sektör, Türk armatörlerin ağırlıklı olarak varlıklarını hissettirdikleri bir hale geldi. Bu zenginlik ve güzellik bugün de devam ediyor.

İntegral Araştırma Genel Müdürü

Feride Adıgüzel: "İzmir, siyasal göç alıyor"

İzmir'i, tarihindeki sürekliliklerinyle beraber düşündüğümüzde göçün adeta kimliğine eklemlenmiş bir unsur olduğunu görürüz. İnsan hareketliliğinin en yüksek olduğu kentlerden biri olan İzmir, mazisi boyunca farklı nedenlerle göç almış ve vermiş. Kimi dönem iktisadi, kimi dönem de siyasi ya da sosyal sebeplerle, kitlesel ya da küçük gruplar halinde farklı coğrafyalardan, kültürlerden insanların geldiği ve yaşadığı bir yer olmuş. Gidenlerse hep "zorunluluktan" yola koyulmuş. Ya politik kararlar neden olmuş buna ya da ayakta kalmayla ilgili yaşamsal ihtiyaçlar.

Bugün İzmir'de yine göç konuşuluyor. Ancak bu kez daha bireysel kararlarla şekillenmiş bir süreç söz konusu. İzmir yine özgürlüğe alan açtığı için "yaşanacak kent" olarak işaretleniyor ama aile ölçeğinde gelişler var daha çok. Daha önceki sayılarımızda da bunu gündeme getirmiştik.

İstanbul'dan İzmir'e yerleşenlerin sayıca fazlalaştığından hareketle kentin nasıl dönüşeceğini merkeze aldık ve tartıştık. Bu ay ise İntegral Araştırma Genel Müdürü Feride Adıgüzel ile göçün ardında olan etmenleri ve bunun kente olan yansımalarını konuşuyoruz.

Sosyo-ekonomik düzeyi yüksek bir göç

Feride Adıgüzel'in anlattığına göre TUİK verileri, İzmir'in 2012 ile 2015 yılları arasında sürekli artan oranda göç aldığını söylüyor. Fakat 2016 yılında hem aldığı hem de verdiği göçte azalma olmuş.

Öte yandan Adıgüzel'e göre İstanbul'dan olan göçün birinci adresi İzmir değil:

"İstanbul'dan aldığı ve verdiği göç rakamlarına bakıldığında, 2012 ve 2013 yıllarında verdiği göç aldığı göçten yüksekken, 2014 yılından sonra aldığı göç verdiği göçten yüksek olmaya başlamış. İstanbul'un 2016 yılında verdiği göçü il bazında incelediğimizde en yüksek Kocaeli, Tekirdağ ve Ordu illerine göç verirken, İzmir 6. sırada yer alıyor. Bu rakamlar genel olarak değerlendirildiğinde olağan sınırlar içerisinde olduğu görülüyor. Fakat burada göçün niteliği konusu gündeme geliyor. TUİK verilerinde göçün niteliğini ölçecek veriler mevcut olmadığı için nitelik konusunda net bilgi vermek mümkün değil. Ancak yaptığımız araştırmalarda özellikle yarımada bölgesinin aldığı göçün sosyo-ekonomik düzeyi yüksek bir göç olduğunu söyleyebilirim."

SON 5 YIL İZMİR'İN İSTANBUL'DAN ALDIĞI VE VERDİĞİ GÖÇ TABLOSU

YIL	ALDIĞI GÖÇ	VERDİĞİ GÖÇ	FARK
2012	11179	13903	-2724
2013	12355	15238	-2883
2014	16458	14013	2445
2015	16129	15559	570
2016	17124	13237	3887

> *“İş dünyasının başkanı İzmir’i tercih ediyorsa ve tercih gerekçeleri arasında özellikle sürdürülebilirlik kavramı yer alıyorsa, bunu İzmir’in ekonomik olarak kalkınacağı noktasında önemli bir veri olarak kabul etmek gerekir.”*

Son iki yılda emlak fiyatları arttı

Adıgüzel’e göre İzmir’in “yaşanacak şehir” olarak popülerleştiği doğru. Bunun en temel nedeni de siyasal ve sosyal özgürlükler: “Göçün niteliği konusu sosyal, kültürel ve ekonomik katkı noktasında önem kazanıyor. Ama ben İzmir’in mevcut durumda daha çok siyasal göç aldığını düşünüyorum.”

Kent, siyasi göç alırken bir yandan da yatırımlar artıyor. Allianz İzmir’e operasyon merkezi kuruyor, örneğin. Diğer taraftan Yeni Kent Merkezi, İzmir’in cazibe merkezi olarak yükselişte. Adıgüzel’in bu konudaki yorumu ise şöyle: “Allianz çok uluslu büyük bir kuruluş ve yönetim kurulu başkanı da 2015-2016 yıllarında TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı olarak görev yapmış Cansen Başaran-Symes’dir. İzmir’de ise 2018 yılında faaliyete geçecek olan Allianz Kampüsü kuruyor. Operasyon birimlerini İzmir’e taşımasını da büyüme öngörüleri, iş sürekliliği ve sürdürülebilirlik yaklaşımları doğrultusunda yaptıklarını açıkladılar ve ilk etapta 650, sonrasında kademeli olarak uzun vadede 1100 kişi için istihdam sağlanacağını ifade ettiler. Burada dikkat çeken ‘sürdürülebilirlik yaklaşımları’ ifadesi. İş dünyasının başkanı İzmir’i tercih ediyorsa ve tercih gerekçeleri arasında özellikle sürdürülebilirlik kavramı yer alıyorsa, bunu İzmir’in ekonomik olarak kalkınacağı noktasında önemli bir veri olarak kabul etmek gerekir. Ekonomik göç noktasında iki önemli konu üzerinde özellikle durmak gerekiyor. Birincisi İzmir, bu tür yatırımları neden aldığını veya almadığını doğru sorgular ve gerekli altyapıyı hazırlarsa, yatırımların devamı gelecektir. İkincisi ise ‘yaşanacak şehir’ kavramının öz gerekliliklerinin yok edilmemesidir. Diğer önemli nokta ise; İzmir’deki emlak fiyatlarının özellikle son 2 yılda önemli oranda artmasıdır. Bu, gelen göçün ekonomik düzeyinin yüksek olduğunu gösteriyor. Fakat İzmir’in ekonomik kalkınmasının göstergesi değil. Yeni kent merkezinin İzmir’in gerçekte ne kadar cazibe merkezi olacağı konusu ise şu an için belirsiz ve tartışmaya açık bir konu.”

Çarpık kentleşme ve altyapı sorunları

İzmir’in tanıtılmasıyla ilgili de önemli gelişmeler var. Belediye tarafından özellikle sosyal medyada İzmir gündemi öne çıkıyor. Oradaki slogan da aynı, yaşanacak şehir… Adıgüzel, bu noktada tekrar vurguluyor: “İşte tam burada ‘yaşanacak şehir’ kavramının öz gerekliliklerinin yok edilmemesi konusu önem kazanıyor. Belediye tarafından kentin dokusunun korunması noktasında çok önemli çalışmalar yapılıyor. Keza doku korunmuşsa bu da yerel yönetimlerin başarısıdır. Ancak yaptığımız araştırmalarda İzmir’in en önemli sorunları arasında karşımıza çarpık kentleşme ve altyapı sorunları çıkıyor. Bu sorunların çözümü de kentsel dönüşümdür. Burada yerel yönetimin kentsel yenileme yerine sosyal içerikli kentsel dönüşüm yapması ve bu yaparken de mevcut dokuyu koruyarak yapması İzmir’i ‘yaşanacak şehir’ olarak kalmasını sağlar. Örneğin İzmir’in alışveriş kültürünü temsil eden Kemeraltı çarşısının alışveriş alanlarının şekillenmesinde baz alınması veya Roman vatandaşların yaşadığı bölgelerde kentsel dönüşüm yaparken çok katlı yapıya geçmemesi gibi… Dolayısıyla kentin dokusunun korunmasında yapılaşma şekli oldukça önemli. Bu noktada itiraz kültürü olan bu kentin kabul noktası dikkate alınmalı.”

İzmirlilik

“İzmir, İstanbul olmasın” söylemi, kentin bir Akdeniz şehri olarak konumlanma stratejisi ile düşünüldüğünde oldukça yerinde bir söylem. İzmir, “koruyarak kalkınma”yı benimsemiş bir kent. Kentin yükselişinden bahsederken bunu da göz önünde tutmak gerek. Bir de İzmirlilik üst kimliğinin benimsenmesi önem kazanıyor, göç üzerine konuşurken. Adıgüzel, “İzmirlilik üst kimliği bence özgürlükler noktasında özellikle önemli” diyor: “Çünkü İzmir’in aldığı göçün son süreçteki en önemli nedeni siyasal ve sosyal özgürlüklerdir. Yani sorgulanmadan özgürce yaşamak, itiraz kültürünün olması, değişime açık olmak ve kentin dokusunu bugüne kadar koruyabilmektir. Tam da bu noktada yapılan ve yapılacak yatırımların tüm bu dengeleri göz önünde bulundurması gerek. Eğer bu dokuyu korumayı gözetmez ise ya kabul görmeyecektir ya da İzmir İstanbul’a benzeyecektir.”

Şehrin aldığı göç sadece İstanbul’dan değil tabii. Göçün devam edeceği göz önüne alınırsa tüm bu grupların İzmirlilik üst kimliğinde buluşması söz konusu olabilecek mi? Adıgüzel, “İzmirlilik üst kimliği siyasal olduğu kadar, kentin dokusunu koruması, doğayla iç içe olma ve tüm etnik, siyasal, cinsiyet temelli kimliklerin bir arada birbirilerini sorgulamadan yaşamayı başarabilmesidir” diyor:

“Zaten İzmir’in aldığı göç bu üst kimliğin farkındalığı ile buraya geliyor. Eskiden emekli şehri olarak anılan İzmir’in şimdilerde herkes için her konuda yaşanacak yer olarak anılmaya başlanması kültürel zenginlik açısından önemli bir veridir. Ben, özellikle de İstanbulluların sıkça dile getirdiği, ‘Emekli olup sakin bir Ege kasabasına yerleşmek’ hayalini, emekli olmadan İstanbul’dan İzmir’e yerleşmiş bir araştırmacı olarak İzmirlilik üst kimliğinin yukarıda belirttiğim özgürlükler ve kentin dokusunun korunması noktasında olduğunu hem yaşayarak hem de yaptığım araştırmalarda gördüm.”

Georg Weber; Gülbahçe Bazilikası ve Vaftizhanesi

Georg Weber'in Eski Smyrna, Efes, Batı Anadolu antik kentlerinin suyolları gibi başyapıtlarının yanı sıra kıyıda köşede kalmış önemli bir çalışması da, Gülbahçe Bazilikası'dır. Gerek Gülbahçe'deki bazilika, gerekse Georg Weber'in bu çalışması pek bilinen bir konu değildir.
Öncelikle böyle bir bazilikanın varlığının nasıl ortaya çıktığını açıkladıktan sonra Weber'in çalışmalarına bağlı olarak bazilika ile ilgili bilgilere yer vermekte yarar var.
Daha önce de Weber ile ilgili biyografik bilgilere yer verirken kendisinin 19. Yüzyıl üçüncü çeyreğinden ölümüne kadar (1910) İzmir ve çevresi arkeolojisi konusunda bir otorite olduğunu belirtmiştim. Bu bağlamda kentin içinde ve çevresinde arkeoloji ile ilgili herhangi bir olayda başvurulan ilk isimdir Weber. Urla kazasına bağlı Gülbahçe'de (o zaman da aynı isim kullanılmaktadır,) bir köylü arazisinde bir kilise yapısı ortaya çıkardığında da ilk haber verilen isim yine Georg Weber olur.
1896 yılında Gülbahçe'de Rum bir köylünün tarlasında bir kilise yapısı ortaya çıkardığı duyulduktan ancak 4 yıl sonra 1900 yılının ilkbaharında Georg Weber, kalıntının bulunduğu Gülbahçe'ye gider ve incelemelerde bulunur. Olayın içeriğinde ezoterik bir yan da vardır. Şöyle ki; Gülbahçeli köylünün kızına rüyasında Aziz Demetrius görünür. Aziz, köylü Rum kızına göründüğü iki defada da, babasının kendi tarlasını kazmasını ve buradaki kilise yapısını ortaya çıkarmasını söyler. Bunun üzerine köylü tarlasını yaklaşık 1 metre kadar kazar ve kilise yapısını ortaya çıkarır. Hikâyenin başlangıcı kısaca böyledir…
Geriye kalan ise Georg Weber'e haber vermek ve kendisinin Gülbahçe'ye giderek kalıntıyı incelemesidir. Nitekim öyle de olur, Weber'e haber verildikten sonra 1900 ilkbaharında Weber Gülbahçe'ye gitmek için fırsat bulur. Yazar bize hemen *"Urla'nın 2 saat batısında yer alan"* Gülbahçe'ye ilişkin bilgi vermekle işe başlar, *"Gülbahçe, kendi adıyla anılan bir körfezin içinde yer almaktadır. Bu yerleşim 3 kısımdan oluşmaktadır: 1)Denizden yaklaşık 1 saat kadar uzaklıkta bulunan Çiftlik, 2)Denizden yaklaşık 1 km uzaklıkta bir tepenin üzerinde kurulmuş bulunan köy yerleşimi ve 3)Deniz kıyısında birkaç balıkçı kulübesinin yer aldığı kıyı yerleşimi.*
Bu sonuncu olan bölgede varlığını Hıristiyanlık Dönemi'ne kadar sürdüren bir yerleşim bulunmaktaydı. Biri kemerli bir yapı olan 2 büyük sarnıç, çok sayıda tuğla ve terrakota kalıntıları ve de köylülerin okul ve kilise inşa ederken karşılaştıkları taş ve sütunlar bu iddiaya en iyi kanıttır."

Fig. 1.

Weber, yapı kalıntısını en erken gören bir uzman olarak ayrıntılı olarak bilgi aktarır, *"Temel planı tamamıyla ortada olan kilise yapısı tam olarak doğu yönünde inşa edilmiştir. Batı tarafından 2,20 metre genişliğinde bir kapıdan avluya girilmektedir. İki kanatlı olan kapının sadece güneydeki kanadı giriş için kullanılmıştır; çünkü burada bulunan geniş eşik mermeri 8 cm kadar aşınmıştır. Avluda, duvar içinde kalmış olan 3 sütun, bir zamanlar avlunun üzerinin örtülü olduğuna işaret etmektedir. Ayrıca buradan bir kapıya doğru değil ama kuzey tarafındaki açık olan gider kanalına bakılacak olursa bir çeşmeye gidilmekteydi. Avludan sağ ve sol tarafta bulunan kapılardan narteks'e geçilmekte; kapılardan bir tanesi 4 metre olan naos'a açılmaktadır. Her iki tarafın sonunda çok güzel apsisler yer almaktadır – tıpkı benim Aphrodisias'taki büyük kilisede saptadığım gibi. Güney tarafındaki apsis'te yuvarlak ağızlı bir kaynak suyu yer almaktaydı ve muhtemelen bir ayazma idi. Kuzey tarafındaki apsis ise çok tahrip olmuştu, belki de vaftizhane'ye açılmaktaydı. Oldukça temiz görünen bir mozaik yapı tabanı kaplamaktaydı. Beyaz üzerine siyah renkle geometrik şekillerden oluşan temiz bir işçilik dikkat çekiyordu ve tesserae'ler kare şeklindeydi. Mozaiğin içine neredeyse ortasına çerçeve içinde aynı malzemeden iki ayrı kitabe yerleştirilmişti (Şekil 1).*

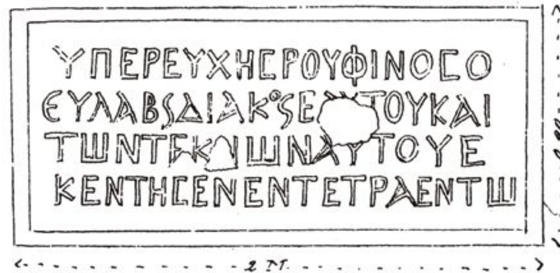
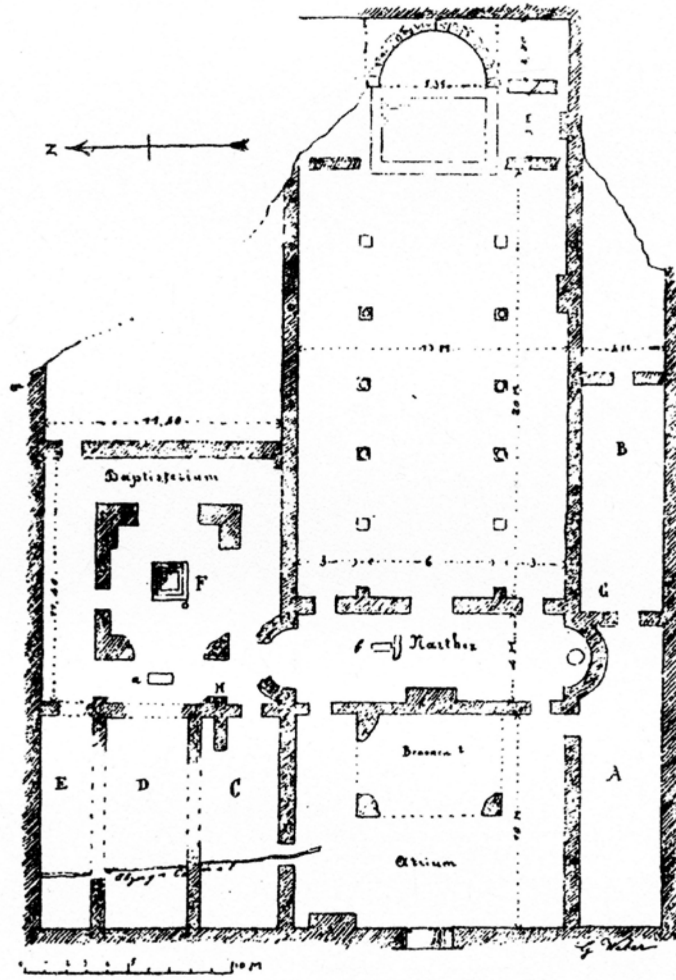

Fig. 2.

Narteks ile kilise arasındaki duvara üç ayrı kapı açılmış. Her iki yanda kalan kapıların her birinin genişliği 1 metredir. Ortadaki kapı ise neredeyse tamamen tahrip edilmiş olduğu için genişliğini saptamak mümkün olmamıştır. Ancak planda 2 metre olarak gösterilmiştir.
İki sıra kaide kısmen in situ haldedir (Şekil 2) ve ortadaki kısım 6 metre, her iki yandaki dar kısımların her biri 3 metre olmak üzere 3 parçaya ayırmaktadır ve uzunluğu 20 metredir. Ortadaki kısım 5,35 yarıçapındaki bir yarım daire bir apsis ile yan bölmeler ise oda, diokonikon ve Prothesis ile çevrilidir. Dikkat çekecek bir biçimde bu bölümler her iki tarafta olduğundan çift olarak bulunuyordu ve yan bölmelerle ilişkili değildi (1).
Girişleri ise muhtemelen –apsis'in önünde 4 metrelik bir alanı kaplayan- altar alanının karşısındaydı. Altar'dan hiçbir iz kalmamış. Apsis ise bir dizi iyi işlenmiş blok taşın döşeli olduğu yerden anlaşılıyordu. Doğudaki düz bir duvar tüm yapıyı sınırlıyordu. Kısaca söylemek gerekirse burası tüm elemanlarıyla birlikte 42,80 metre uzunluğunda ve 14,80 metre genişliğinde -10 metrelik avluda dâhil olmak üzere- bazilika yapısıdır. Tıpkı Suriye ve Kuzey Afrika'da ve de eski kiliselerde olduğu gibi burada da çeşitli inşaatlardan söz etmek mümkündür. Ancak bu konudaki açıklamanın bir kısmını uzmanına bırakmayı tercih ederim. Yapının güney tarafında ana binaya eklenmiş çok sayıda odadan oluşan, birbiriyle kapılar aracılığıyla bağlantılı ve sadece avludan girişi olan bir bölüm var. Bu odaların tabanları, kırmızı, siyah ve beyaz renklerden oluşan bir mozaikle kaplıdır. Kenar bordürleri sarmaşık ve menderes motifleriyle bezeliyken avlunun tabanı ise kare, daire ve dikdörtgen şekillerle döşenmişti ve antik

dönem sanat örneklerini yansıtıyordu. G'de iki yanında birer tavus kuşu yer alan çok güzel bir kantharos ve keklik tasviri mozaiğin içine bezenmişti.

Kilisenin kuzeyinde daha büyük yapılar yer almaktadır ve aralarında ilginç olan yapı ise vaftizhane'dir. Onun batısında bir dizi yan yana bölmeler devam etmektedir. Bu bölmelerin hiç kuşku yok ki kateşizm ritüellerine hazırlık için kullanıldığı açıktır. Doğu tarafı henüz incelenmemiştir. Vaftiz yerini çevreleyen duvarların temelleri yerindeydi ve içerden dört köşede sütun yer alıyordu; ortadaysa beyaz mermerden ve üç basamakla inilen vaftiz havuzu (F) bulunuyordu. Mermer plakalar alçı ile yapıştırılmıştı. Burada bir su şebekesinin olduğunun kanıtı, havuzun güneybatı köşesinde, diğer yandan batı tarafındaki çevre duvarının içinde (H) in situ haldeki borulardır. Havuzun içindeyse kuzey duvarındaki toprak boru da bir başka kanıttır.

Buradaki vaftizhanenin temel planı kare olması dolayısıyla diğer vaftizhanelerden ayrılmaktadır. Ancak bir kubbeyle örtülü olduğu düşünülebilir. Bu yapıya iki girişin olduğunu söyleyebiliriz; doğu tarafında olan ruhban sınıfı için, diğeri ise batı tarafında ve vaftiz olmaya gelenlerin bekleme kısmı olan C'den içeri girmeleri için. Son kısım bir kapı aracılığıyla avluya açılmaktadır. Vaftizhanenin hemen hemen her yeri narteks'teki motiflerin benzeri bir mozaikle bezenmiş. Batı girişinde ise birinci kitabeye göre daha iyi korunmuş bir kitabe yer alıyordu (Şekil 2):

'İnançlı diyakon Rufinos, kendisinin ve çocuğunun sağlığına kavuşması anısına bu mozaiği yaptırdı.'

"Vaftiz havuzunun tabanı temizlenmişti ama giriş alanı olan D, E ve C henüz temizlenmemişti ancak her üç alanda da mozaik taban belli oluyordu. Benzer olay kilisenin yan kısımları için de geçerliydi. Beyaz üzerine siyah olarak bezenen geometrik biçimler oldukça hasar görmüştü. Buna karşılık orta kısımda ise tamamen yok olmuştu; sadece apsis'in önünde 4 metrelik altar alanın çok az bir kısmında çerçeve içindeki mermer döşemede siyah, sarı ve kırmızı geometrik biçimler belirgindi; ancak bu bezemenin ortası yoktu.

Teknik olarak ele alınacak olursa, ortalama yüksekliği 0,5 metre, genişliği 0,70 metre olan duvarlar, alışık olduğumuz parça taşlardan iyi bir harçla örülmüştür. Sadece tabanda iri ve işlenmiş blok taşlar kullanılmış. Duvarların temizlenmiş iç kısımlarında oldukça kalın bir kireç tabakası dikkat çekmektedir. Bazilika içindeki kaideler kare şeklindedir (y: 0,60 metre, g: 056 metre), aşağı ve yukarı kısımları pahlıdır Şekil 3). Sütunlardan veya çatıya ait herhangi bir ize rastlamak mümkün görünmüyor. Şekil 4, sütun başlıklarının nasıl olduğu konusunda bir fikir vermektedir. Gülbahçeli köylüler, kilise veya okullarının duvarlarında bu tür elemanları süs olarak kullanmışlar. Görece oldukça zayıf olan bu duvarlara ve sütunlara bakılacak olursa bu bazilikanın üzerinin bir kubbeyle değil, ahşap bir çatıyla kaplı olduğu düşünülmelidir. Şuna dikkat çekmekte yarar var; hâlihazırdaki görünümüyle bu yapı kalıntısının mimari parçaları ortada yoktur.

Yapının ortaya çıktığı tarih konusunda kitabeler bize kesin bir bilgi vermemektedir. Yapı kompleksinin tamamına bakıldığında Jüstinyen sonrası bir döneme işaret etmektedir. Antik sanat esintileri içeren mozaik, ilk kitabedeki harflerin formu, özellikle de dünyanın bir ücra köşesindeki bu kilise kesin bir tarihleme yapmak imkânı vermiyor. İlk milenyumun son yüzyıllarında böylesine kıyıda kamış bir köy yerleşiminin böylesine devasa bir kilise inşa edebilecek durumda olduğuna inanmak zor görünüyor. Benim tahminime göre bu kilise sadece ve ancak 7. Yüzyıl'da inşa edilmiş olmalıdır."

Georg Weber'in Gülbahçe'de ortaya çıkan bazilika kalıntısına ilişkin ilk gözlemci olarak kayıt altına aldıkları ve aktardıkları yukarıdakilerle sınırlıdır. Bu yapıya ilişkin bir başka gözlem ve kayıt bulunmamaktadır. Weber'in oldukça ayrıntılı anlatımından yıkık da olsa bir yapı kalıntısının varlığını öğreniyoruz. Ancak bu kalıntıya dair bugün yerinde hiçbir iz yoktur.

Weber'in bazilika kalıntısını 1900 ilkbaharındaki ziyaretinden 3 yıl sonra "Sanat Tarihi'nde Yeni Topraklar: Küçükasya" olarak çevirebileceğimiz bir başlıkla kitap yayınlayan Josef Strzygowski de kitabında Gülbahçe Bazilikası'na yer verir. Büyük ölçüde Weber'in gözlemlerinden yararlanan yazar, kendi inceleme ve gözlemlerine de yer vererek bazı sonuçlara ulaşır.

Strzygowski, Gülbahçe Bazilikası'nı Bergama Agora Kilisesi ve Sagalassos Bazilikası ile karşılaştırır. Bergama'daki kilise ile yan bölmeler ve vaftizhane konusunda ilişki kuran yazar, Sagalassos Bazilikası ile de "Querschiffkirche" (kilise bölümlerinin uzunlamasına olarak ardı ardına yer aldığı ve bölümlerin bir duvarla birbirinden ayrıldığı bazilika yapısı,) bağlamında ilişki kurarak Gülbahçe Bazilikası'nı Weber'in tarihlediği 7. Yüzyıl tarihini kabul etmez. Gülbahçe Bazilikası'nın daha erken bir dönemde yapılmış olma olasılığını ileri sürer. Yazar bu tarihleme için mozaik yapısını ve kitabesini örnek gösterir; bu özelliklerin Adriyatik kıyısında, Kuzey Afrika'da ve Suriye'de rastlanan örneklere benzerliğine vurgu yapar. Strzygowski, Weber'in Gülbahçe Bazilikası'nda çift olarak saptadığı "Diakonikon ve Prothesis" yapılarından yola çıkarak bu özelliğin bu bazilikayı, Anadolu'da ender görülen özelliklere sahip kiliseler olarak görülen, Sagalassos'ta yer alan iki kilise ve Torosların güneyindeki Kremna yakınlarındaki kilisenin özelliklerine yaklaştırarak önemini ve değerini ortaya koymaya çalışmaktadır.

Kaynakça:

Strzygowski, Josef; Kleinasien ein Neuland der Kunstgeschichte, Leipzig 1903.

Weber, Georg; Basilika und Baptisterium in Gül-bagtsche (bei Vurla), Byzantinische Zeitschrift Yıl 1901, Cilt 10, sayfa 568-573

[Deniz Çaba] fotoğraf [Utkucan Akkaş • Aile Arşivi]

Halikarnas Balıkçısı'nın kızı ve torunları ile

Aile, çocukluk, şiir ve anne-kız sohbeti...

Halikarnas Balıkçısı lakabıyla tanınan, Bodrum aşığı gazeteci, yazar, şair, rehber, ressam ve araştırmacı Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın, İzmir'de yaşayan kızı İsmet Kabaağaçlı Noonan, iki kızı Joanne Aliye (Kuki) ve Diana Deniz (Dodo) ile anne-kız sohbeti yaptık. Elbette hikayenin merkezinde hep baba ve dede olarak iz bırakmış Halikarnas Balıkçısı vardı…

Bodrum'a olan tutkusuyla tanınan Cevat Şakir Kabaağaçlı'nın hayatının önemli bir bölümü de İzmir'de geçti. Önce Göztepe'de, ardından bugün kızı İsmet Noonan'ın oturmayı sürdürdüğü Hatay'a taşınan Kabaağaçlı, çocukları ve torunlarıyla beraber uzun yıllar burada yaşadı. Şimdi o sokak Halikarnas Balıkçısı adını taşıyor…

Biz de anne-kız sohbeti için sözleştiğimiz İsmet Noonan ve kızları Joanne Aliye (Kuki) ve Diana Deniz (Dodo) ile neredeyse tüm anılara ev sahipliği yapmış yerde, Merhaba Apartmanı'nda buluştuk. İsmet Hanım'ın evi babasının resimleri ve fotoğraflarıyla dolu; tam bir müze tadında. İsmet Hanım ya da babasının ona seslendiği şekliyle İsmetula, hikayenin de merkez noktası. Çünkü hem Balıkçı'nın en büyük çocuğu olarak anıların birinci elden tanığı, hem de bu anıların en tutkulu koruyucusu. Babasıyla ilgili hatırladığı her şeyi yazdığı "Anılar Akın Akın" kitabı bir yana, hala ezberindeki Nazım Hikmet şiirleri, o izlerin derinliğini de gösteriyor. İsmet Hanım, kızları için de özel bir anne. Ama şimdi bunu anlatmayalım, nasılsa oraya geleceğiz…

İsmet Kabaağaçlı Noonan, iki kızı Joanne Aliye (Kuki) ve Diana Deniz (Dodo)

Ruhi Su, Sabahattin Ali, Safiye Ayla, Naci Sadullah...

İsmet Hanım ilk önce İzmir'e geliş hikayelerini anlatıyor: "Bodrum'da o zaman ortaokul yoktu. Bu yüzden babam İzmir'e taşınmaya karar verdi. Burada arkadaşı Naci Sadullah vardı. Onun ablasının evi Göztepe'deydi. Biz de oraya taşındık. Uzun süre o civarda oturduk. O evde çok güzel günler geçirdik. Babamın arkadaşları Fuar zamanı İzmir'e geldiğinde bizim evimizde toplanırlardı. Ruhi Su, Sabahattin Ali, Safiye Ayla, Naci Sadullah, Hamdi Dilligil, Samim Kocagöz… Öyle akşamlarda üç kardeş hangimiz içeriye servis yapacak diye kavga ederdik. Hepimiz içeriye girmek isterdik. Ben onları dinlerken çok mutlu olurdum. Onlar da beni çok severlerdi. Nitekim Sabahattin Ali'nin bana yazdığı mektuplar hala duruyor."

Yazarlar ve sanatçılarla geçmiş böylesine bir çocukluk elbette onun da edebiyata ve sanata olan ilgisini artırmış.

Kızı Deniz, yani Dodo, annesinin şiir seanslarını anlatıyor:

"Çocuklar öğle uykusuna yatırılmaktan hiç hoşlanmaz ama biz çok severdik. Çünkü annem yanımıza uzanır, bize ezbere şiir okurdu. O da bize ninni gibi gelirdi."

İsmet Hanım, en büyük çocuk olduğuna göre Balıkçı'nın mavi yolculuklarına katılmış olmalı. Aklıma gelen sorulardan biri bu. O da, "Evet bir tanesine aldılar beni" diyor:

"O zaman evliydim, oğlum Cevat Francis altı yaşındaydı. Onu da yanıma aldım. Çocuk alınmıyor ama ben çok ısrar edince kabul ettirdim. Sabahattin Eyüboğlu, Sabahattin Ali, Necati Cumalı vardı."

Hüsamettin Bozok, Hİsmet Noonan, alikarnas Balıkçısı ve Samim Kocagöz -1954 (Üstte sağda)

Balıkçı ve İsmet Kabaağaçlı Noonan (üstte)

Kızları ve oğlu ile (Sağda)

“Dedem kalemlerine ve kağıtlarına dokundurtmazdı”

Torunların da dede anısı çok. Kızlar dedelerini kaybettiklerinde biri 13, diğeri 17 yaşındaymış. Yani epeyce çocukluk anısı biriktirmişler. Zaten aynı apartmanda olduklarından dede ve anneaanneyle sürekli bir arada olduklarını anlatıyorlar.

İsmet Hanım, “Babam onları çok severdi. Dedesinin Dodo’su, Kuki’si, Cevadiko’su idi onlar” derken, Dodo ekliyor: “Dedem ve anneannem çok sabırlı insanlardı. Biz yedi kuzen aynı anda dedemin evinde olduğumuz zamanlar olurdu. Bir gün dahi hiçbirimize sesleri yükselmedi. Bizim için önemli kahramanlardan biri de anneanne idi. Olağanüstü bir kadındı. O da dedem gibi Girit’ten gelmiş. Ama zor şartlarda gelmişler. Anneannem, yani Hatice Hanım, çok zeki bir kadındı. Hiç okula gitme şansı olmamış; Girit’ten gel, Bodrum’a, sonra küçük yaşta evlen, üç çocuk yap derken fırsat olmamış. Ancak dedem ve anneannem arasında öyle bir bağ vardı ki…

Dedem yeniay gördüğünde gözlerini yumar, Hatico diye seslenirdi. Yeniay sonrası anneannemi görür, sonra gözlerini açardı.”

Dodo’nun lafı bitince sözü Kuki alıyor. O da dede anılarına geri dönüyor: “Dedem kalemlerine ve kağıtlarına dokundurtmazdı. Kalemlerini kalemtraşla açar, yan yana koyardı. Yazı yazarken birinin ucu kırılırsa, hemen onu bırakıp öbürünü alırdı. Bir de çok güzel fıkra anlatırdı. Ama daha anlatırken güldüğü için sonu gelmezdi.”

İsmet Kabaağaçlı Noonan annesi ve babası ile (en üstte solda)

Eşi ve çocukları ile (en üstte)

Eşi ve çocukları (Solda)

"Bugün Pazar"

İsmet Hanım, kızlarının gözünde önemli bir örnek. En başta iki kızı çocukluklarına döndüklerinde dedelerinin evi kadar, kendi evlerinin de renkli ve hareketli olduğunu anlatıyorlar. Deniz (Dodo), "Annem ailenin birleştirici gücüydü; yılbaşı yemekleri, bayramlar, seyranlar, evimiz hep dolup taşardı. Bizim için keyifli, şahane bir çocukluk oldu tabii. Bir de babam ve annem ayaklı ansiklopedi gibiydi. Mutfakta bilgi yarışmaları yapılırdı. Hemen hemen her akşam bize sorular sorarlar, dürterlerdi."

Joanne Aliye (Kuki) ekliyor: "Annem muhteşem bir ev hanımıydı. Akşam okuldan gelince narların ayıklandığı, gevreklerin masaya konulduğu bir mutfak bulurduk. Bütün arkadaşlarımız bize gelmeyi çok severdi. Mutfak sohbetleri olurdu. Akşam da babam gelince sohbet büyürdü. Ben ve Deniz aynı odadaydık. Cevat diğer odadaydı. Babam hak geçmesin diye koridorda yere oturur, her akşam İngilizce masal anlatırdı. Ve şiir tabii. Annem de babam da şiir okurdu. Hem de İngilizce şiirler. Biri başlar, diğeri devam ederdi. Kitap büyük bir tutkuydu evde. Her hafta cumartesi harçlıkla üç kardeş ikişer kitap alırdık. Kitaplarla yatardık öğle uykusuna."

İsmet Hanım hala şiir okuyor. Söz açılmışken önce Nazım Hikmet'ten "Bugün Pazar" şiirini, ardından "Bahr-i Hazer"i okuyor baştan sona…

Niye Dodo, niye Kuki?

Dodo, Kuki diyoruz sürekli. Sanıyorum bu lakapların nereden geldiğini merak ediyorsunuz. Ben de aynısını soruyorum. Aliye Hanım, yani Kuki lafa giriyor:

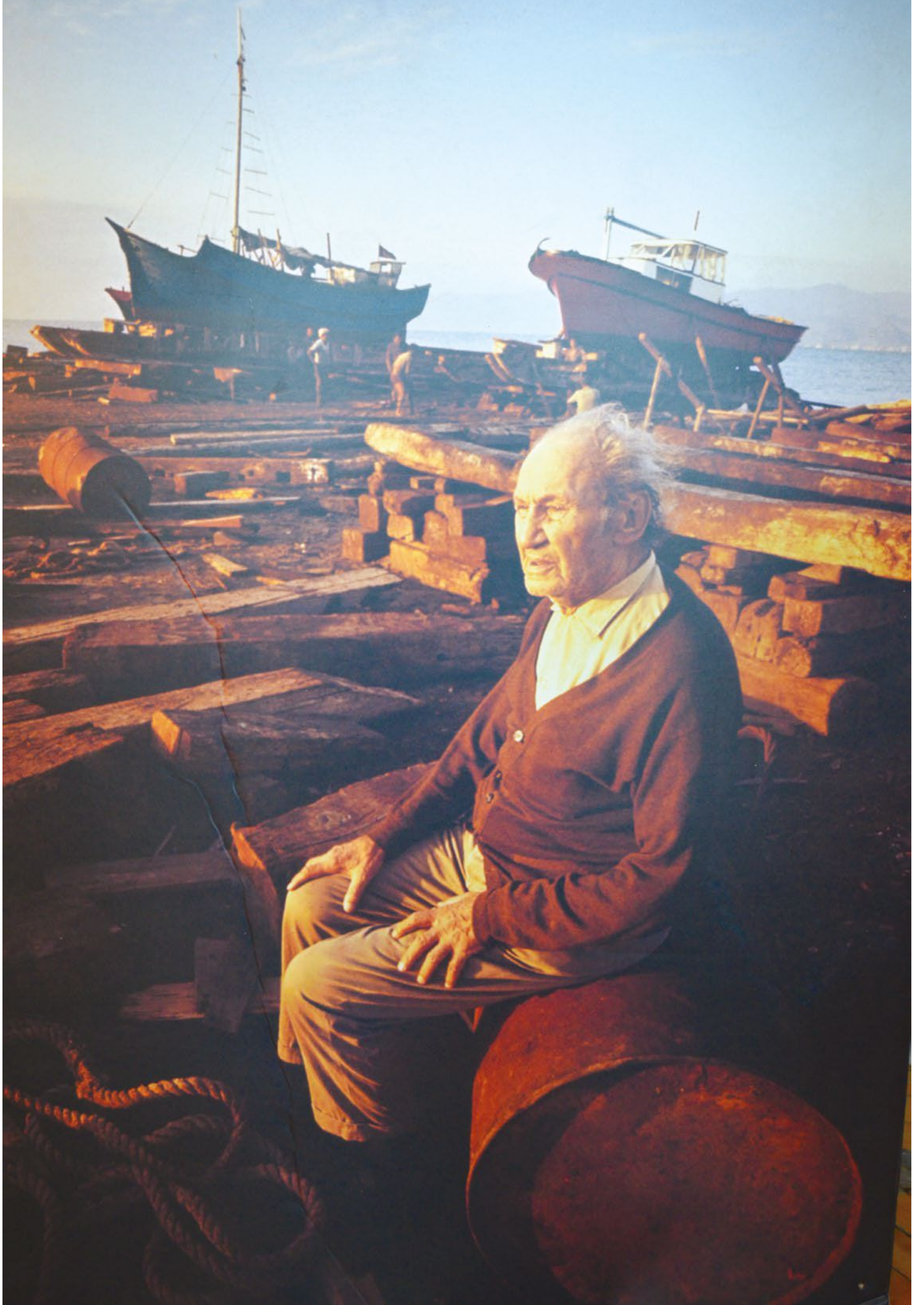
"Annem çocuklar arasında ailede ilk evlenen. Babam da Amerikalı olduğu için hepimize biri Türkçe diğeri İngilizce iki isim koymuşlar. Abim Cevat Francis, ben Joanne Aliye, en son da Diana Deniz oluyor." Bu arada anne lakapların hikayesini anlatmak üzere araya giriyor: "Çocuklara iki kişilik puset almıştık. Cevat ve Kuki'yi oraya oturtuyordum. Cevat seslenince geliyordu, Kuki gelmiyordu. Arabayı çevirip başka yere kaçıyordu. Baktım ki kurabiye seviyor, ona bir kutu kurabiye alıp onunla kandırayım diye düşündüm. Onu pusetten indirmek için Kuki, Kuki diye bağırıyordum. Onun lakabı öyle kaldı. Dodo da, Doe kelimesinden geliyor. Doe, yavru ceylan demek. Deniz, zayıf bir çocuk olduğu için ona 'Doe, Doe' derdik."

Amerika, İstanbul, Bodrum, İzmir

Kuki, Amerika ve İngiltere'de psikoloji eğitimi almış. Kısa bir süre kendi mesleğini yaptıktan sonra İngilizce eğitmeni olarak çalışmış. Bir süre İstanbul, 15-16 yıl da Bodrum'da yaşamış ama son 15 yıldır İzmir'de. Dodo, Boğaziçi Üniversitesi Amerikan Dili ve Edebiyatı'nı bitirdikten sonra bir süre İzmir Amerikan Koleji'nde öğretmenlik yapmış. Kızı iki yaşındayken ise Bodrum'a taşınıp orada 12 yıl öğretmen olarak çalışmış. Sonra İstanbul ve Robert Koleji müdür yardımcılığı. Ama yorucu bir tempo ve İzmir'e dönüş... Ancak hem iki kız, hem anne hala Bodrum'a gidip-geliyor. Dodo, "Annemin bize örnek olduğu şeylerden biri yaşam tutkusu ve sevinci. Şimdi biraz hasta ama yine de Bodrum'a gidelim desek kalkar" diyor: "Bir kırlangıç sürüsü geçiyor, annem heyecanlanıyor. Akşam Bodrum planı olsa hemen katılır." Daha Dodo'nun sözü bitmeden, araya anne İsmet Hanım giriyor: "Kuki ile sabah atıştık. Bodrum'a gitmek istediğimi söyledim. 'Hastalanırsın' dedi." Dodo, devam ediyor: "Annem çok kuvvetli bir karakter, akıllı ve birikimli. Dedem kitap adı düşünürken bile ona sorarmış. İyi de resim yapıyordu. İzmir'in ilk kokartlı rehberlerinden ama çocuklar derken vakit olmamış çalışmaya tabii."

Anne İsmet Hanım, Dodo ve Kuki de İzmir Amerikan Koleji mezunu. İsmet Hanım 20 yılı aşkın süre de Amerikan Koleji'nde Yetişenler Derneği'nde çalışmış. Aidiyetleri bu yüzden yüksek. Sadece okula da değil, Bodrum'a, İzmir'e, Merhaba Apartmanı'na, Balıkçı'nın anılarına, şiire, öyküye, romana, hayata.

Bugün İsmet Noonan'ın evinde hala aynı atmosfer var. Hatıralarla bezeli bir dünya ama aynı oranda yaşamaya dönük bir tutku. Rahmetli eşi John Noonan Alzhemir hastalığına yakalandığında da aynı azimle direnmiş. O dönemde bile notlar almayı, yazmayı, şiir okumayı bırakmamış. Çocuklarının örnek aldıkları yaşama tutkusu bu olsa gerek…

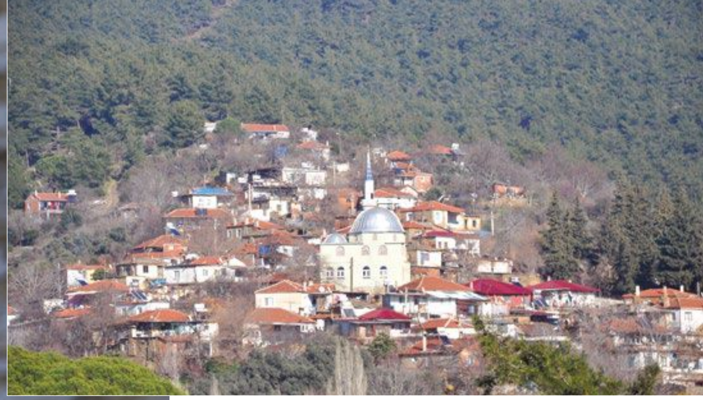

[İ. Hakkı Kesirli]

Temiz havayı içinize çekin daha uzun yaşayın

Helvacı'dan Dağtekke'ye

Dağ köylerini çok seviyorum. Bunun birçok nedeni var. Birincisi bizim buralarda yükseldikçe yeşil artıyor. Yeşilin ortasında kalınca sessizliğin verdiği huzur sarıyor bedenimi ve tabii ki ciğerlerime doldurduğum o tertemiz, oksijen zengini hava enerjimi yeniliyor...

İkincisi dağ köylerinin pek de bozulmamış yapısını seviyorum. Eski dokulu evlerin bir çoğu harap halde olsa da hala yerinde duruyor. Üstelik bacası tütenler de çoğunlukta... Bir diğeri dağ köylerinde tarımsal üretimin sürdürülüyor olması da beni keyiflendiren bir konu. Dağ köylerinin çoğunun çevresinde bir akarsu var. Yani toprağa, yeşile can veren bir su kaynağı...

Sanırım "Yaşanacak Köyler" bölümümüzde önceliği dağ köylerine vermemin nedenini anladınız.

Yola çıkmaya hazır mısınız? Size keyifli bir gün geçireceğinizi garanti ederek, bu ayın köy rotasını şöyle çiziyorum.
Karakuyu, Korucuk, Ormanköy, Helvacı ve sonunda Dağtekke...
Yol tarifi şöyle; yine Torbalı civarında geziniyoruz. Torbalı girişindeki döner kavşaktan Kemalpaşa yönüne dönüyoruz. Aman! Dönerken dikkatli sürün. Ülkemizde döner kavşak içinde dönen araçların önceliği olduğunu bilmeyen çok fazla sürücü var. Yolda Karakuyu ışıklı kavşağından sağa Karakuyu yönüne dönüyoruz ve bu rota üzerinde yukarıda yazdığım köyler sırasıyla karşınıza çıkıyor. En son ikisi bizim hedefimiz. Canınız isterse siz diğer köyleri de gezebilir oralarda da zaman geçirebilirsiniz.

Yol tepelere doğru kıvrımlarla yükseldikçe arabanın pencerelerini açıyorum içeri dolan oksijen zengini havayı son zamanlarda önemsemeye başladığım "doğru nefes alma teknigi" ile soluyarak ciğerlerime bayram yaptırıyorum. Size de tavsiye ederim. Yazının sonunda doğru nefes alma konusunda küçük bilgiler de vereceğim...

Helvacı artık köy değil mahalle olarak yapılandırıldı. Yaklaşık 300 nüfus yaşıyor. Köyden ayrılma taraflısı gençler olduğu kadar yaşamını sürdürenler de var.

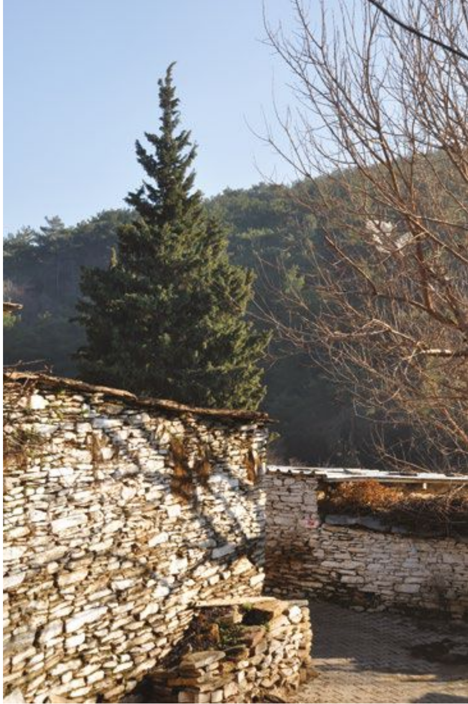

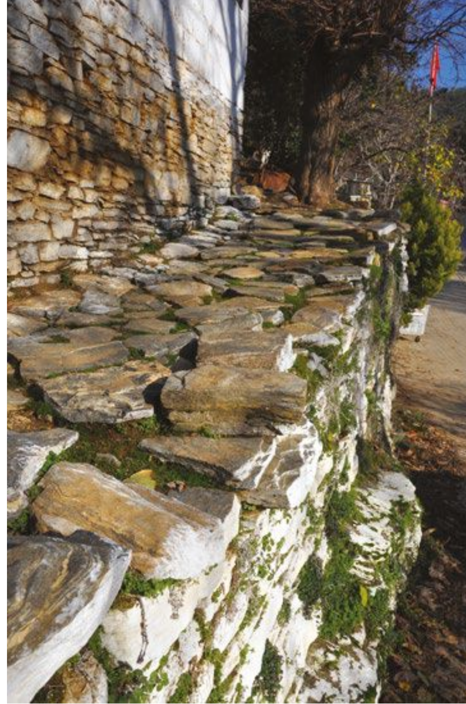

Doğru nefes

Kendinizi iyi hissetmek ve yenilenmek için 10 dakika doğru nefes almanız yeter.

"Eşit Nefesler"
Nefes alırken dörde kadar sayın, sonrasında nefesinizi verirken dörde kadar sayın – sadece burnunuzdan soluyun, bu şekilde nefesinize doğal bir direnç eklenir, sinir sisteminiz rahatlar, odaklanmanız artar ve stresiniz azalır.

"Karından Nefes"
Bir eliniz göğsünüzdeyken diğer elinizi karnınızın üzerine koyun. Burnunuzdan, diyaframınızı şişirecek (göğsünüzü değil) ve ciğerlerinizi gerecek kadar derin bir nefes alın. Altı-sekiz hafta bu egzersizi yapmaya devam edin. Yararını gören insanlar sonrasında da yapmaya devam edebilirler.

"Dönüşümlü Nefes"
Sağ burun deliğinizi kapayıp sol burun deliğinizden derin bir nefes alın. Nefesinizin en son noktasında sol başparmağınız ile sol burun deliğinizi kapayıp sağ burun deliğinizden nefesinizi verin. Sağ burundan nefes alıp, sağ başparmağınız ile kapadıktan sonra sol burnunuzdan nefes vererek bu sıradan devam edin.

"Beyin Parlatan Nefes"
Uzun, yavaş bir nefes ile başlıyor, sonrasında ise alt karnınızı kullanarak güçlü bir nefes verme ile bitiyor. Kasılma ile rahat olduğunuz zaman nefes alıp verme hızınızı (hepsi burundan) bir iki saniye, toplamda 10 nefese çıkarabilirsiniz.

"Kas Gevşeten Nefes"
Vücuttaki tüm kas gruplarını germek ve rahatlatmak için her birine iki üç saniye odaklanın. Önce ayak ve parmaklarınızdan başlayın daha sonra ise diz, kalça, arka, göğüs, kollar, eller, boyun, çene ve gözlerinize çıkın – her birine derin, yavaş nefes alımını koruyarak çıkın. Burnumuzdan nefes alıp kaslarımız gerilirken beşe kadar sayın, daha sonra ise nefesi ağızdan verin.

Köyün adı ve tarihçesi ile ilgili olarak Araştırmacı **Necat Çetin**'in notlarından şu bilgileri alıyoruz.

"Köyün bulunduğu yer Bayındır'dan İzmir'e giden yolu kısaltan kervan yolunun üzerindedir. Bu yol Bayındır istikametinden Arıkbaşı'ndan (Çerkezler), Künkderesi, Yaykan, Helvacıköy, Ormanköy (Çengele), Karakızlar ile devam etmektedir. Köy yerini değiştirdikten sonra halen köyde bulunan üç kuyudan dolayı "Üçkuyular" olarak değiştirilmiş. Fakat bir süre sonra köye helva imal eden bir ustanın gelmesi ve helvacı dükkanını açmasıyla yıllar içinde ismi Helvacı köy olarak değiştirilmiş.

Köyde anlatıldığı kadar özellikle bu helvacı dükkanı deve kervanlarının buluşma ve mola verme yeri olarak etrafta ün salmaya başlamış. Böylece Üçkuyular ismi zamanla unutulmuş. Ancak Helvacıköy yakınında bulunan Ormanköy, ilkçağdan beri yerleşim alanı olduğuna ve 1531 tarihli tapu tahrir defterinde sadece Ormanköy'ün adı (Çengele) söz edildiğine göre Helvacı köyü tahminimize göre 1750 veya daha sonra kurulan köylerimizden olabilir. Helvacı'nın taş evlerini çok beğeneceksiniz."

Köy meydanında demli bir çay için Helvacı sokaklarında gezebilirsiniz.

Biraz daha, sanırım 4 km. kadar yukarıda Dağtekke var. Boz Daglar'ın çam ormanları arasından ilerlerken zaman zaman durup hem manzaranın hem de sık sık söylediğim gibi bol oksijenin keyfini çıkarın.

Dağtekke mi Dağteke mi? Köyün isminin ne olduğu konusunda bilgi karmaşası mı var bilmiyorum. Çoğunlukla Dağtekke diye geçiyor ama Dağteke olarak yazılmış tabelalar da gördük. 800 yıllık bir Türkmen köyü olan ve ilk yerleşimin "Teke Türkmenleri" tarafından gerçekleştirildiği kuvvetle muhtemel olan köyün adına biz "Dağtekke" diyerek devam edelim.

Köyün esas ünü özellikle böbrek taşı hastalarını sağlıklarına kavuşturduğu söylenen şifalı suyundan geliyor. Her gün buraya birçok insan gelerek bidonlara, şişelere su doldurup dönüyor. Bu şifalı su turizmi kaynağın ulaştığı yeri bir doğal ürünler satış meydanı haline getirmiş. Köye gelen pekçok kişi burada alışveriş yapıp gözleme ve yerel lezzetler yiyerek geri dönüyor.

Dağtekke harika doğası ile bizim Yaşanacak Köyler listemizde yerini alıyor. Köyün çevresinde m2'si 50 - 150 TL. arasında değişen satılık zeytinlikler ve bahçeler var.

Dağtekke ya da Helvacı'ya yerleşip yılın bu aylarında yapılan Zeytin hasatına kendi zeytinliğinizde katılmak ister misiniz?

Şifalı suyu ile ünlü

Dağtekke'de bulunan şifalı su metal çürütücü özelliğe sahip. Sindirim yolu, böbrek taşları, şeker hastalıkları, taş, kireçlenme, kum, üre gibi hastalıklara iyi geldiği bilinen suyun pek çok kişiyi sağlığına kavuşturduğu söyleniyor.

Otobüs ve Minibüs ile Dağtekke

Eshot Otobüsleri ile Dağteke ve civarındaki köylere uluşmak mümkün. İzban ile Torbalı'ya ulaştıktan sonra 785 no'lu otobüs sizi köylere götürüyor. Hafta içi Çaybaşı'ndan 07:30, 16:00, 18:20 saatlerinde hareket eden otobüs Dağtekke'den 06:25, 08:35
17:10 ve 19:30'da geri dönüyor. Otobüsler Pazar günü çalışmıyor. Tabii minibüsler de bu hat üzerinde sürekli yolcu taşıyor.

■ ÖYKÜLERİN IŞIĞINDA

Avram VENTURA

Kırıcı davranışlar

Sanırım on yaşlarında olmalıydım. Mahalledeki çocuklarla oynuyorduk. Ne olduğunu anlayamadan, içlerinden birinin yumruğuyla kendimi yerde bulmuştum. Onunla ne o anda ne de daha öncesinde bir tartışmamız, kavgamız da olmamıştı. Bu yüzden yediğim yumruğun acısından çok, bana yapılan bu haksız saldırıdan canım yanmıştı. Uzun bir süre de, bu olayın etkisinden kurtulamadığımı anımsıyorum.

O günden bu yana değil kavga, sözlü tartışmalardan olsun kaçınıyorum. Sonuç ne olursa olsun huzursuz olacağımı bildiğimden, bu tür olumsuz koşullardan uzak kalmam, benim için daha sağlıklı oluyor. Eşimin bile kimi zaman bu tür davranışlar karşısındaki suskunluğuma içerlediğini görüyorum. Haklı olduğum, doğru bildiğim konularda olsun neden bir savaşım vermediğime kızıyor. Bazen anlatmaya çalışıyorum. Bilgi, birikim ve erdemleriyle eşit demeyeyim, ama hiç değilse yakın düzeyde olmadığım kişilerle gireceğim tartışmalarda, her zaman yitiren tarafın ben olacağımdan eminim. Bir doğruyu, ne denli kaynaklarla açıklamaya çalışsam da, inancı bilgiden ağır basan insanları ikna etmek, deveye hendek atlatmaktan güçtür. Kişi kendine, nasılsa edinmiş olduğu bir bilgiye, araştırmadan, sorgulamadan kesin bir şekilde inanıyorsa, onunla tartışmaya girmek, sonucu alınamayacak boşuna bir çabadır.

İmam-ı Gazali de, hiç kimseyle, hiçbir konuda tartışmamamız gerektiğini, yoksa bundan büyük zarar göreceğimizi belirtir. Öyle ki bunu, kıskançlık, ikiyüzlülük, böbürlenme, düşmanlık, kin, bencillik gibi olumsuz yaklaşımların kaynağı olarak gösterir.

Bu yaşıma değin ne bir kavgaya karıştığımı anımsıyorum ne de gerilimli ortamlarda bulunmaktan hoşlandım. Çoğu kez uzlaşmacı yaklaşımlarım nedeniyle, kimi ilişkilerde maddesel zararlarım kadar duygusal zedelenmelerim de oldu, ama hiç yakınmadım. Bu davranışlarım yüzünden yakın çevremden bile hak etmediğim nitelendirmelerle karşılaştıysam da, her zaman sertliğin ya da dövüşkenliğin öncelikle beni kıracağını, mutsuz edeceğini söylemişimdir.

Sakın bu tür eylemsiz davranışlarımla kendimi savunduğum anlaşılmasın! Yani sağ yanağıma atılan bir yumruk karşısında, sol yanağımı uzatmaktan da söz etmiyorum. O çok daha farklı bir yaklaşım!

Daha da önemlisi, karşımdaki insanı bilerek ya da bilmeyerek kırma bir yana, bunun düşüncesi bile beni rahatsız eder. Bu söylediklerim, köşemde yer verdiğim insanlar için de geçerlidir. Sevdiğim bir kitaba, bir insana, bir davranışa, bir söze yazılarımda yer verir, okuyucularımla etkilendiğim konuları paylaşmak isterken, sevmediklerimi eleştirmek yerine görmemezliğe gelebiliyorum.

Tüm kitle iletişim araçları bizi hüzünlendirmek, içimizi acıtmak, umutsuzluğa düşürmek için nasılsa ellerinden geleni yapıyorlar. Ne diyelim, bu tür bir yayın politikası belki de onların geçim kapısı! Siyasal ortama baktığımızda, sürekli bir gerginlik içinde... Bireysel ilişkiler, pimi çekilmiş, her an patlamaya hazır bir el bombası gibi... Böyle bir olumsuzluk ortamında, etkilenmemek olanaksız görünüyor. Öyle ki, herkes sahip olduğu bedensel ya da ekonomik gücü sertlikten yana kullanmaktan çekinmediği gibi, bunu da doğal görebiliyor.

Tabloyu daha çok karartmadan, yüzyıllar öncesinden bir öykü anlatalım:
Ünlü düşünür Lao-Tse bir gün oldukça yaşlı bir arkadaşının ziyaretine gitmiş. Shang Yung ismindeki arkadaşı ile insanlara gençlik veren otlardan, ilaçlardan konuşmaya başlamışlar. Lao-Tse dostunun uzun yaşını neye borçlu olduğunu merak etmiş. Bunun üzerine yaşlı adam ağzını bir karış açarak sormuş: "Bak bakalım, dişlerim hâlâ yerinde duruyor mu?"
Lao-Tse, eğilip baktıktan sonra, "Hayır durmuyorlar!" diye yanıt vermiş. Bu kez, "Peki, dilim eski yerinde mi?" diye sorduğunda Lao-Tse, "Evet, elbette eski yerinde duruyor" demiş. "Öyleyse bundaki sırrı anladın mı dostum?" sorusunu da, "Sanırım ki anladım. Yumuşaklık her zaman sertliğe üstün gelir. Öyle değil mi?" diye yanıtlayınca Shang Yung şöyle demiş: "Evet dostum, iyi bildin. Yaşamın felsefesi de işte bundan başka bir şey değildir."

Sertlikten yana olanlar için bu öykünün ne anlamı olur bilmiyorum, ama yaşamına bir anlam katmak isteyenlerin gerekli dersi alabileceklerini düşünüyorum.

Eğitim devrimlerinin çınarı:

Hüseyin Vasıf Çınar

2017 yılı boyunca İzmirlife okurlarına daha sonra bütün dünyaya örnek olacak Avrupa Aydınlanması'nı 12 önemli insan üzerinden anlatmıştım. Bu yıl, 2018'de ise Anadolu ve Cumhuriyet Aydınlanmasını yaratan kimliklerden söz edeceğim. Ne güzeldir ki sözünü edeceğim insanların tamamının isimleri İzmir'de bilinir. Genel olarak İzmirliler ne kadarını tanırlar bilemem ama her birinin adına İzmir'de bir cadde, bir meydan, bir mahalle, bir okul vardır.

Bu ay Vasıf Çınar Bey ile başlayacağım. Anadolu'da Türkler Selçuklular zamanında Acem kültürünün; Osmanlılar zamanında ise Arap ve Acem kültürü ile batı uygarlığının baskısında kalmıştır. Bütün bunlar Türk millî varlık ve duygularını, dilini ve geleneklerini unutturmak istemiştir. Türk milleti Nerede ise 300 yıl boyunca sosyal ve kültürel bir durgunluk içine girmiştir.

Yüzde 80'i okur yazar olmayan bir ulusun ki kalanın da yüzde 10'unun yazmada ciddi problemi olduğu söylendiği bir zamanda Teokratik devlet anlayışından cumhuriyet rejimine geçilmiş, Hukuk Devleti hakim kılınmış devlet kadar vatandaşa da haklar verilmişti. Yani devrim yapılmıştı, yapılmaya da devam ediliyordu.

Devrimleri hayata geçirmenin ise iki yöntemi olduğu bilinir. Biri hukuk aracılığıyla, yasalarla; ötekisi ise eğitimle… Hukuk yöntemi, etkisini çabuk gösterir; ne var ki süreklilik sağlamaz, gelenekleşmez ve toplumun vazgeçilmezi olmaz, o nedenle geçicidir.

Asıl olan eğitimdir...

"(16 Temmuz 1921 Maarif Kongresi) Yunan ordusunun Ankara'ya yaklaştığı günlerde Atatürk'e yöneltilen soru şu şekildedir:
"Kurtuluş Savaşını kazandınız, Cumhuriyeti kurdunuz, şimdi ne yapmak istersiniz?"
Kemal Paşa'nın cevabı nettir: "Milli Eğitim işlerini yükseltmek "
Eğitimi yönetenler de Milli Eğitim bakanlarıdır. Mustafa Kemal'in heybetli yapısını sıfatlayarak kendisine;
"Çınar gibi adamsın... Senin soyadın Çınar olmalı" dediği, eşi Latife Hanımı İzmir'e kadar götürmesi için emanet ettiği, tüm aile sırlarını bilen, vefat ettiğinde *"Onu en sevdiği arkadaşının yanına, dostunun yanına, Mustafa Necati Bey'in yanına defnedin"* dediği Türk milli eğitiminin büyük ismi Hüseyin Vasıf Çınar.

Hüseyin Vasıf Çınar. 1896 Girit-kandiye doğumludur. Bugünkü adıyla Heraklion'nun o zamanki Kaymakamı Abdullah Beyin oğlu olan Hüseyin Vasıf (Çınar)'ın annesi Sıdıka Hanımdır.

İlk ve orta tahsilini İzmir'de yaptıktan sonra 1910'da İzmir İdadisi'ni bitiren Vasıf Bey, yüksek tahsilini Mekteb-i Hukuk'ta yaparak 1916 yılında da buradan mezun oldu. İdadî tahsilinden sonra 1913'te Ali Fuat ve Mustafa Necati beylerle İzmir de idadiye denk bir okul olarak Özel Şark Mektebi'ni kuran ve burada kardeşiyle birlikte idarecilik ve öğretmenlik yapan Hüseyin Vasıf (Çınar) Bey. Mütareke'de İzmir'in işgal tehlikesi belirdiği sıralarda yeniden canlandırılan İzmir Türk Ocağı'nın ve Müdafaa-i Hukuk Osmaniye Cemiyeti'nin en aktif üyelerinden birisi olur.

Onun Türkçülük kavramı daha sonra siyasi bir akım olarak kullanılan kavramın çok dışındaydı. Bir taraftan hilafete sahip Osmanlılığı Türklüğün önüne geçiren bir aileye, öbür taraftan onu ve ülkesini yok etmeye çalışan emperyalist güçlere karşı çıkan Türkçülüktü.

İzmir o zamanlar ekonomiye ve sosyal hayata yabancıların hakim olduğu bir Osmanlı kenti durumundaydı. Türkler ise küçük işlerle uğraşıyor, yabancıların kapitülasyonlarla sağladıkları refahı gıpta ile izliyorlardı. Hüseyin Vasıf (Çınar) İzmir'in Yunanlılar tarafından işgali sırasında Redd-i İlhak Cemiyetinde görev aldı, Kurtuluş Savaşının başladığını ilan eden ilk mesaj olan aşağıdaki mesajı göndermişti:

"Belediye Riyasetine,
Türk İzmir 15 Mayıs sabahından itibaren Düvel-i İtilâfiye müsaadesiyle Yunanlılar tarafından işgal olunacaktır. Bu işgal ve ilhakı reddediniz. Mitingler tertip ederek keyfiyeti düvel-i muazzama nezdinde protesto ediniz. Silahla müdafaanın esaslarını hazırlayarak vatan ordusuna ilhak ediniz."

Atatürk Büyük Nutkunda ve 25 Ocak 1923 tarihinde İzmir'i ziyaretlerinde 'Vatansever İzmirlilerin Düzenlediği' ifadesi ile toplantılar hakkında;
"Bu teşebbüs düşman karşısında bir namus cephesi teşkil etti. Denilemez ki, bu cephe çok büyük, maddeten çok kuvvetli idi. Fakat çok yüksek namus ve manevi kuvvete malikti. Bu namus cephesi bütün memleket için bir davet cephesi ve teşvik idi. Filhakika öyle oldu"

HİKAYELER... HİKAYELER...

CUMHURİYETİN İLANI

28 Ekim akşamı Mustafa Kemal birkaç arkadaşını yemeğe davet etti. Yemek esnasında, "Arkadaşlar yarın cumhuriyeti ilan edeceğiz!" dedi. Sofrada bulunanlar Mustafa Kemal'in bu fikrine katıldılar. O gece İsmet Paşa ile birlikte Anayasanın değiştirilmesi için bir kanun tasarısı hazırladılar ve ilk Anayasanın birinci maddesinin sonuna "Türkiye Devletinin şekli Cumhuriyettir" cümlesini ilave ettiler. 29 Ekim günü parti grubundaki uzun görüşmelerden sonra Cumhuriyetin ilanı kabul edildi. Sonra derhal Büyük Millet Meclisi toplandı. Evvela Anayasa Komisyonunun tutanağı okundu. Söz alan 4 milletvekilinden sonuncusu olan Hüseyin Vasıf (Çınar) Bey'de kürsüye çıkarak cumhuriyetten yana ateşli bir konuşma yaptı: "Arkadaşlar! Ben, Meclisi Âlinizin timsali olduğu Büyük Milletinin seciyelerine, ruhlarına, arzu ve emellerine tercüman olarak haykırıyor ve bütün cihana ilân ediyorum ki; bundan sonra bu devletin şekli doğrudan doğruya Cumhuriyettir. Millet; mukadderatına doğrudan doğruya hâkim vazıulyeddedir..." dedi.

Bu konuşmadan sonra Şair Mehmet Emin (Yurdakul) bütün milletvekillerini "Yaşasın Cumhuriyet" diye bağırmağa davet etti. Bütün milletvekilleri ayağa kalkarak üç defa "Yaşasın Cumhuriyet!" diye bağırdılar. 29/30 Ekim 1923 Pazartesi saat 20.30'da kanun kabul edildi. Artık Türk Devletinin adı konmuştu: Türkiye Cumhuriyeti.

ÖĞRETİM BİRLİĞİ YASASI

Cumhuriyet hükümeti kurulduğunda, Osmanlı Tanzimat ve Meşrutiyet dönemlerinin eseri olan mektep-medrese ikiliği devam ediyordu.

Hüseyin Vasıf (Çınar) ve 57 arkadaşının hazırladığı Tevhid - i Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası) 3 Mart 1924 tarihinde yürürlüğe girdi. Bu kanun o dönemde Çankaya'da olan İzmir'den aile dostu meslektaşı hukukçu Latife hanımefendinin yakından takip ettiği bir kanundu. 5 gün sonra Milli Eğitim Bakanı olan Hüseyin Vasıf (Çınar), yasanın en iyi şekilde uygulanması fırsatını elde etmiştir.

MAARİF KONGRESİ

Türkiye Muallimler Birliği, çeşitli yerel kongrelerini yaptıktan sonra, Ankara'daki büyük kongreyi düzenledi. Kongre, 22 Ağustos 1924'te Mustafa Kemal, eşi, Başbakan, birçok bakanlar ve 74 delegenin katılmasıyla yapıldı. Toplantının başkanlığına Adalet Vekili Mustafa Necati seçilmişti.

Maarif Vekili Vasıf Bey, toplantıyı açış konuşmasında, Türk kültür tarihi üzerinde durdu. Daha sonra III. Selim zamanından beri aydınların, milleti sosyal ve kültürel durgunluktan kurtarmak istediklerini ama başaramadıklarını belirtti, artık yeni bir milletin doğduğunu ve bu milletin uygar zümreler arasında hak ettiği yerini alacağını söyledi ve bir "Maarif Kongresi" olarak nitelediği bu toplantıda "Öğretmenler siz yeni bir varlık ve hayatın en kuvvetli dayanaklarısınız, eski hurafe gelenek ve batıl inançlardan kurtulan milleti yeni bir iman, ruh ve fikirle çağdaş medeniyet zümresine katacaksınız" dedi.

MEDRESELERİN KAPATILMASI

11 Mart 1924'te Mustafa Necati Adalet Bakanıyken medreselerin kapanması ile ilgili kanunu çıkartıyor, çocukluk gençlik ve savaş arkadaşı Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Vasıf (Çınar) büyük bir sevinç ve heyecan duyarak imza ettiği "medreselerin bir anda ve tamamen kapatılması emri" ülkenin her tarafında uygulanmaya başlıyor.

MEKTEB-İ KUZATIN KAPATILMASI

Bir taraftan hukuk okulları Batı yasalarına göre hâkimler çıkarıyor, bir taraftan da Mekteb-i Kuzat ve medreseler fıkıha göre hükümler verecek kadılar yetiştiriyordu. Üstelik bunlar birbirlerine zıt görüşleri ve hayat tarzını benimseniş kişiler olmaya başlamışlardı.
Adalet bakanı Necati Bey'in şer'i mahkemeleri lağvetmesi üzerine, Vasıf Bey de Mekteb-i Kuzat'ı (Hukuk Fakültesi'ni) kapatıyordu. Ve böylece hukuk adamı yetiştirmede de iki kardeşimiz önemli kararlar alıyor ve uyguluyorlardı.

ÜNİVERSİTELER

Hüseyin Vasıf (Çınar) Bey üniversite eğitimi veren Darülfünun'u Maarif Vekaletinin idaresi, nezareti altına aldı. Ona göre üniversite tedrisat hususunda geniş bir muhtariyete malik olmalıydı, Öyle de oldu..
Darülfünun'a tüzel kişilik veren 493 sayılı yasa 1924'te çıkarıldı, okulun adı İstanbul Darülfünun'u oldu, "Fakülte" terimi kullanılmaya başlanıldı. Bu Talimatname, Maarif Vekili Vasıf, Başvekil İsmet ve Cumhur reisi Gazi Mustafa Kemal imzasıyla onaylandı. Böylece Darülfünun bilimsel, yönetsel ve mali özerkliği olan bir kuruma dönüştü.

SALTANATIN KALDIRILMASI

Meclis'te yaptığı konuşmada "...Arkadaşlar! Yeni Türkiye Devleti herhangi bir kabile serdarının, herhangi bir kabile reisinin taca mazhar olmak için kurduğu bir devlet değildir, istiklalini kurtarmak isteyen, hür yaşamak isteyen, Türk Milleti'nin doğrudan doğruya ruhundan doğan bir devlettir.
Türk Milleti asırlardan beri ruhuna, kendi seciyesine tevafuk eden bir devlete ilk defa kavuşuyor. Bununla daima müftehir olacaktır. Vatan, bugün düşmandan ve düşman istilasından kurtulmuştur. Fakat arkadaşlar unutmamalıdır ki onun karşısında yıkılan bir saray ve o sarayın etrafında milletin kanını emen bir zümre vardı..." diyerek saltanatın kaldırılması fikrini savunmuştur.

Kuşkusuz Atatürk'ün etkilenmesinde en büyük etken, Anadolu'ya gönderilen bildirinin (eli silah tutanlar vatan ordusuna katılsın) cümlesi idi. Zira; Atatürk henüz İstanbul'dan ayrılmamış ve ayrılış amacının Kurtuluş Savaşı olduğunu açıklamamıştı. İzmir'in işgali sonunda Yunanlıların aradığı isimlerin başında Hüseyin Vasıf Çınar, Mustafa Necati ve Çınarın kardeşi Esat bey geliyordu. İzmir'de durması imkansız hale gelen bu üçlü önce İstanbul'a oradan da Balıkesir'e geçtiler.

Gazetede çıkan yazılarında, İzmir'in Türk olduğu, ülkenin vazgeçilmez bir kenti olduğu, İzmir'de yapılan mezalime yakında dur denileceği. Gibi moral verici birlik, beraberlik ve kurtuluşu anlatan yazılar ile İzmir moralini üst planda tutmuş ve hatta bir yazısında *"Menafı-i vataniye namına şimdilik yine sükut ediyoruz; hukukumuzun müdafaasını milletin gözbebeği ve irade ve azimetin mümessili bulunan Meclis-i Milli'mizin hamiyetine tevdi ediyoruz. Bundan da bir sabah ümit doğmazsa milletin vereceği son bir karar vardır. Arş; Herkes silah başına"* demiş ve Kurtuluş savaşının başlayacağını ve İzmir'in eninde sonunda kurtulacağını belirtmiştir.
Hüseyin Vasıf (Çınar)'ın Kurtuluş Savaşı sırasında büyük hizmetleri geçti. Balıkesir cephesinde Kurtuluş Savaşı'na katıldı, Kuvva-ı Milliye komutanı olarak Bulgurcu Mehmet Efe ile beraber Soma, Bergama, Akhisar bölgesinde çete savaşlarına katıldılar. İzmir, Yunanlılardan kurtulduktan sonra vilayetin yeniden örgütlenmesini sağlamak göreviyle birlikte Cumhuriyet döneminin ilk maarif müdürü olarak geldiği İzmir'de eğitim kurumlarının yeniden oluşturulması ve yapılanmasında büyük gayret gösterdi.

İlk mekteplerin bir kısmında kız-erkek tedrisatın başlamasında ve bu okullara inkılap ve istiklalin sembolü olan isimlerin verilmesinde hep onun imzası vardır. (Misak-ı Millî, Gündoğdu, Sakarya ve Cumhuriyet ilk mektepleri)

İkinci Büyük Millet Meclisi'ne Saruhan Milletvekili olarak katıldı. Kurtuluş Savaşı sırasında 1927 ve 1931 yıllarında İstiklâl Mahkemesi Savcılığı yaptı. 8 Mart 1924 ve 22 Kasım 1924 arasında ve sonra 2 Kasım 1927 ve 25 Eylül 1930 arasında iki kez Milli Eğitim Bakanlığı yaptı.

1925-1927 yılları arasında Prag, 1928-1929 yılları arasında Budapeşte, 1932-1934 yılları arasında Roma ve 1934-1935 yılları arasında Moskova büyükelçiliklerinde bulundu.

1935 yılında Moskova Elçisi iken kader arkadaşı Mustafa Necati Bey gibi ani bir bağırsak rahatsızlığından dolayı evinde öldü, Mustafa Kemal talimatıyla kader arkadaşının yanına defnedildi.

Mustafa Kemal'in silah değil devrim arkadaşı olan Hüseyin Vasıf (Çınar)'ın tarihimizde aldığı yerin büyüklüğü tartışılmaz.

KADIN HAKLARI

İstanbul istiklal Mahkemesi savcılığı yaptığı günlerde Latife Hanım Aile Hukuku Kararnamesi için Kadınlar Halk Fırkası kurucularının İstanbul Türk Ocağı'nda düzenlediği büyük toplantıya katılmasını ve İstanbul kadınlarının bu konudaki düşüncelerini saptamasını istemişti Büyük Millet Meclisinde İsviçre yurttaşlar yasası üzerine görüşmeler yapılarak Türk yasaları hazırlanıyordu, Konu kadın haklarına gelmişti. Konu hakkında bilgi ve kadınların düşüncelerine sahip olan kardeşimiz Tartışmaların uzayıp gittiği ve görüşlerin birbirine bir türlü yakınlaşamadığı bir sırada , söz alarak kürsüye çıktı , önce kadının Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılışını, özverilerini ve yürekliliğini anımsattı. Kadın, yurdun esenliğe çıkarılmasında aldığı büyük pay ile pek çok hakkın sahibi olması gerektiğini savundu.
Gerçekten de öyle oldu.
Türk Kadınları kanunlarını aldığımız İsviçreli kadınlardan daha fazla haklara sahip oldular

SIRDAŞ

Mustafa Kemal'in İzmirli eşi Latife Hanım'la evliliği, 2 yıl 6 ay 5 gün sürer. Bakanlar Kurulu kararı ile biten evlilik 1925'te kendisine "tebliğ olunan" Latife Hanım İzmir'e, baba evine döner Mehmet Barlas'ın kaleminden Latife Hanım'ın Ankara'dan ayrıldığı geçe şöyle tasvir edilir

Ankara Garı'nda bir tren İzmir'e götüreceği önemli yolcusunu bekliyor 6 Ağustos 1925 günü. Peronda polisler var. Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'e çok yakın oldukları bilinen isimler bu önemli yolcuyu beklemekte. Derken önemli yolcu, Latife Hanım, Gar'a geliyor. Kendisine boşandığına ilişik bilgi verilmiş. Bunun üzerine Çankaya'daki "Ev"den eşyalarını alelacele toplamış ve Atatürk'ün kendisine bildirilen isteği (veya talimatı) uyarınca İzmir'e, baba evine dönmektedir.
Tren hareket etmeden önce, uğurlamaya gelenlerden Kılıç Ali Bey'le başbaşa konuşuyor. Kendisi ile görüşmemek için Yozgat'a gitmiş olan eski eşi Mustafa Kemal'e sayısız pişmanlık ve özür mesajlarından birini daha iletmesi için, Kılıç Ali'den ricacı oluyor. Sonra tren hareket ediyor. Artık sadece "Uşşakizade Latife Hanımefendi" olarak anılacak 27 yaşındaki bu dul hanımın refakatçisi, İzmir'den Latife Hanım'ın da tanıdığı olan ve Atatürk'e en yakın isimler arasında bulunan Hüseyin Vasıf (Çınar) Bey'dir. Bu refakatçilik, tabii ki, Mustafa Kemal'in talimatı ve izni ile yapılmaktadır. İzmir'e kadar sürecek olan yolculukta Latife Hanım'ın Hüseyin Vasıf (Çınar) Bey'e neler anlattığını bilmiyoruz. Herhalde her yeni boşanmış kadın gibi hem çok öfkeliydi, hem de çok üzgündü.

BÜYÜK ELÇİLİK DÖNEMİ

Vasıf Bey, gerek eğitim birliğini kurarken gerek Cumhuriyetin eğitim sistemini oluştururken radikal uygulamalardan çekinmedi. Bu yüzden tutucu çevrelerin şimşeklerini üzerine çekti. Meclis'te de tutucuların eleştirilerine uğradı. Belki bu nedenle 21 Kasım 1924 tarihinde bakanlıktan istifa etti.

Devrin başbakanı İsmet İnönü'ye sormuşlar
- Neden devrimler yaratma ve bakanlık yaparak o devrimleri uygulama yeteneği olan birisini alıp ta Moskova'ya büyükelçi yapıyorsun diye. O da cevap vermiş
- Daha iyisi yok ki diye.

Kurtuluş savaşı sonlarında Rusya'da her galip devlet gibi Osmanlıdan bir şeyler almaya hazırlanıyordu. Çar gözünü boğazlara ve doğu illerine dikmişti. Rusya'da çarlık dönemi sona erince, Sovyet Rusya ve Türkiye arasındaki dostluk ilişkilerinin kurulması dönemi başladı,
Sovyet hükümeti, "TBMM'nin çalışmalarını ve emperyalistlere karşı girişilecek askeri eylemleri, ezilen halkların kurtarılması yüce ülküsüyle uygun hale getirme yolundaki kararını nazarı dikkate alacağını ve Türk halkının bağımsızlık ve egemenlik uğrunda yaptığı kahramanca savaşı dikkatle izlediğini ve Türkiye'nin bu zor günlerinde Türk ve Rus halklarını birleştirebilecek dostluğun sağlam temellerini atmaktan mutluluk duyacağını'' açıkladı. Böylece gerekli yardım ve desteklerin yolu açılmış oldu.

İşte Hüseyin Vasıf Bey böyle bir dostun ülkesinde en önemli görevi Türkiye Cumhuriyetini temsil ediyordu. Ve bu görev o zamanlar bakanlıktan bile önemliydi.
Kardeşimiz bu görevi mükemmelen yerine getiriyor o güne kadar hiç olmamış şekilde Rus halkı tarafından da sevilip sayılıyordu. Her Moskova tiyatrosuna gidişte salon onu ayakta karşılıyor alkışlar o yerine oturuncaya kadar sürüyordu.
Cenaze töreni Moskova garında yapılmış Rus yöneticiler ve yabancı misyon Stalin özel müfrezesi eşliğinde ona tahsis edilen ve Kırım'dan hareket edecek olan Ukrayna Kruvazörüne kadar götürecek trene bindirmiştir.
Sivastopol'da yapılan törende binlerce işçi yer aldı, sonra gemi uçaklar eşliğinde Karadenize açılmış, İstanbul'a geldiğinde törenle karşılanmıştı.

KARA HABER

Le Journal de Moscou gazetesi onun ölüm haberini verirken kısa bir öz geçmiş vermiş ve
"Vasıf Çınar, memleketimizde gerçekten umumi bir sevgi kazandı. Bu genel halk sevgisi, Sovyetlerin yedinci kongresinde kendisine gösterilme fırsatına da malik oldu" dedi. Çünkü kongrede Halk komiserleri meclisi başkanı Molotof o gün şunları söylemişti: "Son yıllar, Sovyet birliği ile Türkiye arasındaki ekonomik ve kültürel rabıtaların sadece inkişafı devri değil, Türk ve Rus dostluğu parlak tezahüratının uzun bir devamıdır" dedi. Bu sözler dinleyicilerin coşkun alkışları ile karşılanmış halk orada bulunan Vasıf Çınar'ı çıldırasıya kutlamıştır. Bütün Sovyet Birliği Halk mümessilleri onun şahsında büyük dost Türk ulusunu selamlamışlardır. Sovyet birliğinin gönülden dostu Vasıf Çınar, Türk Sovyet dostluğunun inkişafında mühim bir rol oynadı. Bu dostluğun tarihi, her iki memleketin ecnebi müdahalesi önünde silahına sarılarak topraklarını müdafaaya mecbur kaldığı zamanda başlar.

İZMİR HALKEVİNDE YAPILAN TÖRENDE ASIM KÜLTÜR SÖYLEVİ

Geçen Salı akşamı, arkadaşım radyoyu karıştırırken, birden bol, sürekli bir alkış odayı doldurdu. sunucu:
-Moskova büyük tiyatrosu, Türkiye elçisi Vasıf Çınar'ın tiyatroya girişini selamlıyor, dedi. Türkiye ziyaretinden dönen heyet İzmir ve İstanbul'daki programı tekrar etti. Sonra tiyatro direktörü Türkiye ve Atatürk hakkında çok sitayişli ve heyecanlı bir söylev söyledi.
Buna Vasıf Çınar güzel bir Fransızca ile, akan bir su gibi, güzel ve heyecanlı bir cevap verdi. Dün akşam aynı saatte Moskova radyosu, işe başlarken aynı ses, bu kez ızdıraplı bir tonla bütün acuna şunları söylüyordu:
-İstasyonumuz ızdıraplı haberle başlamaktan dolayı büyük bir teessür duymaktadır. Türkiye büyük elçisi Vasıf Çınar'ın bu hiç beklenmeyen ölümü yer yüzünün altıda birini teşkil eden işçi yurdunda bir matem havası yarattı. Bütün Sovyet gazeteleri buna ait yazılarla doludur. Vasıf Çınar, çok sevilen genç ve yüksek bir diplomattı. Onu tanımak sevmekti.
Bir kısım insanlar da vardır ki bunlar topluluğu ileri iten birer kudret kaynağıdır. Kalpleri çevrimine sıcaklık, kafaları fikir, hareketleri cesaret, yaşayışları örnektir. Bunları her harekette önde görürüz, her savaşta rolleri vardır. Bunların iç hayatında daima bir ışık yanar: savaş ve muvaffakiyet ışığı. Bunlardır ki dalalette yaşayan insanı ileri iter bunlardır ki yürür ve yürütür, bunlardır ki başkalarını da yaşatmak, onlara faydalı olmak için yaşar. Vasıf Çınar bu kabil bir gençti. Yaman, babacan, eşi bulunmayan bir arkadaştı.

[Nergiz Savran Ovacık]

Sarı otobüs ile doğunun ışıklarına yolculuk...

İzmir Life okurlarına "Merhaba" demeden önce, bugüne kadar kaç ülke gördüm acaba diye düşündüm. Şöyle bir saymaya başlayınca altmış ülkeye ulaştığımı gördüm ve gerçekten şaşırdım. Bu gezilerin bir kısmı profesyonel turlar, bir kısmı gezgin arkadaşlarımızla düzenlediğimiz seyahatler, özellikle emekli olduktan sonra sırt çantamı alıp hayallerimin peşinden yüreğimin götürdüğü yerlere gittiğim tek kişilik geziler...

Turist olmaktan gezginlik ruhuna geçmemde en önemli etken Sarı Otobüs'le yaptığım gezidir. İlk yazımı da bu gezi ile başlamak istedim.

Sarı Otobüs, Fotoğrafevi tarafından düzenlenen bir yolculuk programıydı ancak asıl gezme biçiminin adıydı. Sarı Otobüs karayolu ile Asya'nın değişik ülkelerine gidilen dünyadaki birkaç organizasyondan bir tanesi idi.

Aracımız gerçekten sarı bir midibüstü. Bu seyahate uygun şekilde düzenlenmişti. Bagajı açılınca mutfak haline geliyordu ve bazen iki gün devam eden yolculuklarımızda mümkünse manzaralı bir yerde mola verip yemeklerimizi bu mutfakta hazırlıyorduk.
Makarna, pilav konserve gibi kolay yemeklerden oluşan bu

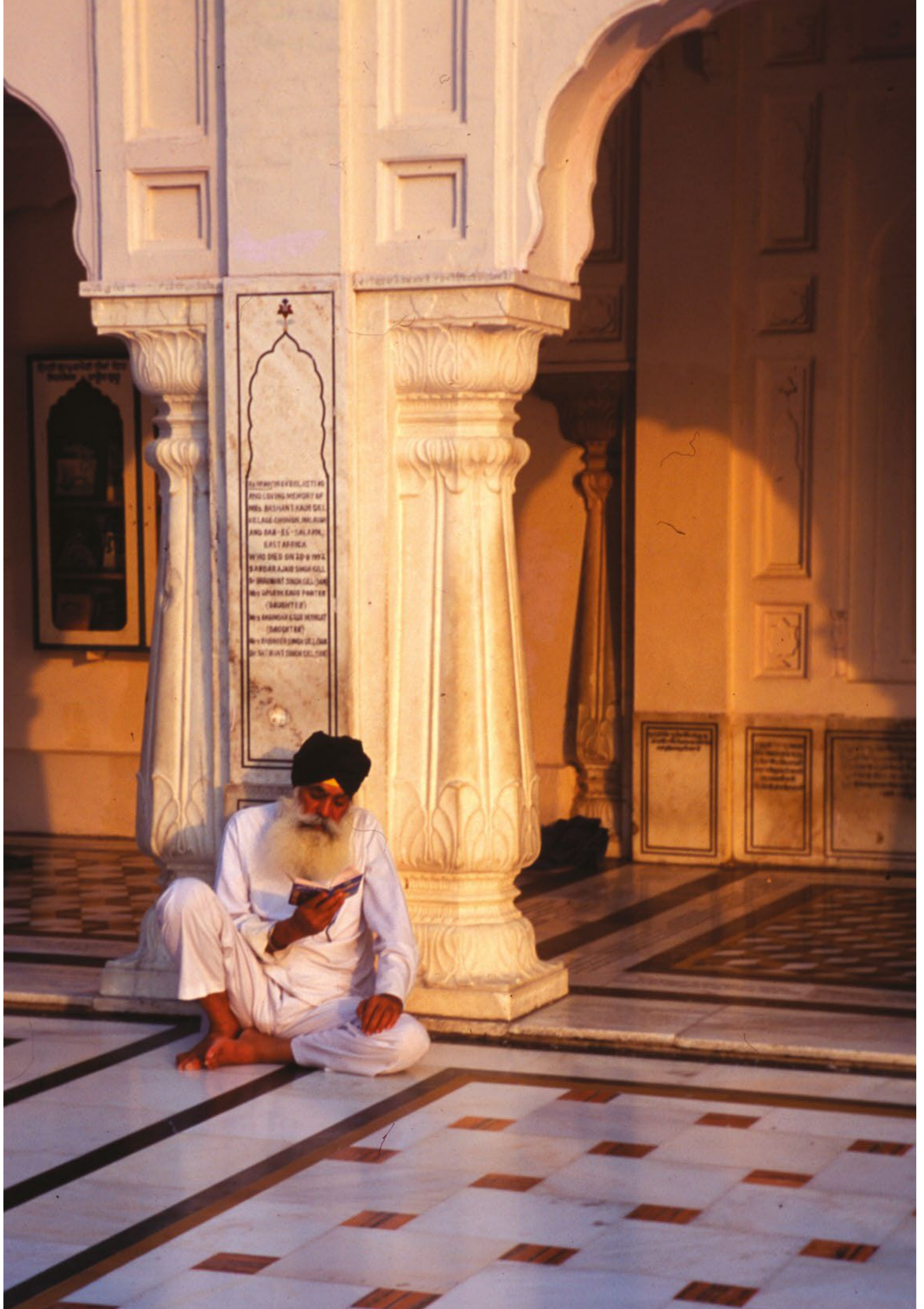

öğünlerde yerel pazarlardan aldığımız sebze ve meyveler de bulunuyordu. Sarı Otobüsün yamacına kurduğumuz bu sofralar benim için en lüks lokanta yemeklerinden daha keyifli, daha lezzetliydi. Ön tarafta devamlı sıcak su vardı. Çay ve kahve ihtiyacını oradan karşılıyorduk . Sarı otobüsün içi gündüzleri masa ve koltuklarla oturma düzenini alıyordu, geceleri açılan ranzalarda uyku tulumlarımıza girip uyuyorduk. Gündüz ya da gece yol alırken, etrafı seyretmek, kitap okumak, kelime oyunu oynamak, sohbet etmek bir başka keyifti. İhtiyaç molalarımızda o zaman çok iptidai olan benzin istasyonları yerine doğayı tercih ediyorduk. Bu da her türlü şarta uyum sağlayarak yolculuk etmenin ve yolların keyfini çıkarmanın bir parçasıydı.

Geceleri yanında yatana dirsek atıp uyandırmak ve birlikte kıkırdamak da yolculuğun bir parçası idi. Uzun süreli yol aldığımız etaplarda rehberimiz Özcan Yurdalan ve teknik rehberimiz Ömer Yargan otobüsü değişerek kullanıyor, sırayla uyuyor, dinleniyorlardı. Sarı Otobüsün arka tarafında ranzalarımız vardı. Rehberlerimizle birlikte oniki kişi orta taraftaki masalı bölümde ve en öndeki koltuklara rahatça seyahat edebiliyorduk.

AND LOVING MEMORY OF
AND DAR-ES-SALAAM,
EAST AFRICA
(DAUGHTER)

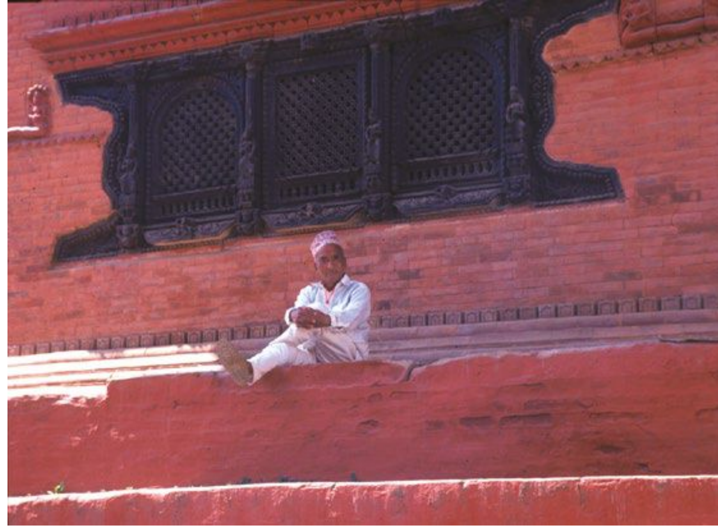

Benim ilk gittiğim Sarı Otobüs seyahati İstanbul'dan başlayıp İran, Pakistan, Hindistan'dan geçtikten sonra Nepal'in başkenti Katmandu'ya varıyordu. İstanbul'dan Katmandu'ya beş haftada gidiliyordu. Ekvator'un uzunluğunun kırk bin kilometre olduğunu düşünürsek bu gezi onbir bin kilometre ile neredeyse bu mesafenin üçte birine yakındı. Buna benzer seyahati bin dokuz yüz altmışlı yıllarda hippiler yapıyordu.

Otobüste rehberlerimizle birlikte on iki kişiydik. Beşimiz Nepal'dan uçakla geri döndük. Kalanlarla birlikte yeni gelen bir grup biraz farklı bir karayolu rotası izleyerek İstanbul'a döndüler.

Yolculuk boyunca sekiz gümrük kapısından geçtik. Bunlardan en ilginci Türkiye'den çıktıktan sonra İran'a girerken geçtiğimiz kapıda yaşadıklarımızdı. Kadınlar başımızı kapattık. Otobüsteki gazeteleri gözden geçirdik, içinde kadın fotoğrafları olanları yırttık. Ve tahmin edeceğiniz gibi çok heyecanlandık. Benim getirdiğim etek içimdeki dar taytı gösterdiği için değiştirmek zorunda kaldım. Deneyimli rehberimiz sayesinde problemsiz olarak sınırı geçtik.
Daha sonra Sarı Otobüs'le bir Suriye, Lübnan ve Ürdün gezisi daha yaptım. Bir süre sonra bölgemizde artan huzursuzluk ve başlayan savaşlar nedeniyle Sarı Otobüs yolculukları yapılamaz oldu.

2000 yılında bu geziye çıkmadan önce İZSU'da genel müdür danışmanı olarak çalışıyordum.

Ancak işe başlamadan önce Genel müdürümüz Hasan Mani ile görüşmüş ve bu gezinin benim için çok özel olduğunu anlatıp, gelecekteki iznime sayması koşuluyla görevi kabul etmiştim. Daha önce bu geziyi yapan Alev Girli arkadaşımdan da bütün gerekli bilgi ve detayları almıştım.
Rehberimiz Özcan'ın arkadaşım olması biraz olsun beni sakinleştirse de bazı endişelerim vardı. O zamana kadar daha çok Avrupa'da dolaşmıştım. Bu değişik ülkelere seyahat etmenin beni ne kadar heyecanlandırdığını, yola çıkana kadar pek çok gecemin uykusuz geçtiğini tahmin edersiniz.
İstanbul'dan çıktıktan sonra Doğu Beyazıt sınır kapısına kadar bin beş yüz kilometre boyunca yemek ve ihtiyaç molaları hariç hiç durmadan gittik.. İlk durağımız olan Tebriz'deki otele geldiğimizde hepimiz perişandık. Sırt çantalı seyyahların kullandığı bir "guest house"ta kalacaktık. Odaların dışındaki ortak duş ve tuvaletleri kullanarak gezinin şartlarına uyum sağlamaya başladık.

Sarı Otobüs'le gezimin detaylarını diğer yazılarıma bırakacağım ama benim için en keyifli yanı karşılaştığımız sürprizlerdi. Bir yerde durduğumuz zaman rehberimiz "Benim programım şudur isteyen benimle gelsin isteyen keyfine göre takılsın" derdi. Bazen ona takılır, bazen kendi başımıza sokaklara akardık. İran'da sokakta tanıştığımız genç kızlarla parkta oturup uzun uzun sohbet etmek, Pakistan'da gezerken duyduğumuz bir müziği peşine takılarak bir düğün daveti almak ve akşam süslenerek o düğüne gitmek, bir gün otobüsle yolumuzu kaybedip bir Hindistan

köyünde köylülerin düzenlediği piyesi izlemek, onlarla el işaretleriyle anlaşmak keyifli sürprizlerdi. Bir gün de sabah bir grup kalkıp tuvalete gitti.Ben toparlanıp arabadan çıkana kadar onlar gözden kaybolmuştu. Dışarıda çok sayıda insanın bir yokuştan yukarı çıktıklarını görünce peşinlerine takıldım.
Yukarıdaki kalenin içinde maymunlar, çeşitli yiyecek ve hediyelik eşyaların satıldığı tezgahlar kurulmuştu ve uzun bir kuyruk vardı. Hemen sonuna eklendim. Kuyruk bir Hindu ayinine gidiyordu. Benim yabancı olduğumu anlayınca öne geçirdiler. Alnıma üçüncü

göz diye kabul ettikleri kırmızı boyadan sürüp, boynuma kadife çiceklerinden kolye takıp elime de helva verdiler. Burasının fillerle çıkılan Jaypur'un meşhur Amber Kalesi olduğunu sonradan öğrendim. İçerideki Ganeş Tapınağı sadece özel zamanlarda açılıyordu ve o günlerde her zamankinden çok ziyaretçi geliyordu.

Ben bu geziden sonra ne zaman bir müzik sesi duysam o tarafa giderim ve mutlaka hoş bir sürprizle karşılaşırım. Böyle pek çok anım var. Bu tür sürprizlerle organize turlarda karşılaşma olanağınız pek yoktur.

Tek başıma çıktığım yolculukların hemen hiç birinde dönüş biletimi önceden almıyorum. Gerek yoksa program yapmıyorum.

Bu gezide İran'da Tebriz, Tahran, İsfahan, Şiraz ve Yezd'e kalıp Pakistan'a devam ettik. Eşkiyaların kol gezdiği Taftan çölünü gece inanılmaz parlaklıktaki yıldızların altından geçerek Quetta'ya vardık. Yolda rastladığımız süslü otobüsler yanan sönen ışıkları, yükselen müzikleri ile yürüyen diskoları andırıyordu. Oradan Lahor'a ve Hindistan'a vardık.

İlk durağımız Sihlerin en kutsal mekanı olan Altın Tapınağın olduğu Amritsar'dı. Delhi, Agra Jaypur, Varanasi'den sonra Nepal'e geçtik.

Hindu, Müslüman, Hıristiyan, Sih ve Budistlerin yaşadığı bir ülkeyi görmek ve yaşamak heyecan vericiydi. Ayrıca yıllarca İngiliz hegomanyasında kalmış bir halkın geleneklerini bu kadar koruyabilmesi de beni çok etkiledi. Geziden döndükten sonra uzun bir süre günlük hayatım bana çok renksiz geldi.

Nepal ise bambaşka bir dünya idi. Her yerde duyduğumuz "rezzan friri" şarkısı dilimizden düşmez olmuştuk. Otobüsteki arkadaşlarla artık aileden yakın olmuştuk. Katmandu, Patan, Bahtapur, Nakarkort ve Pokara'yı gezip Himalayalar'da yaptığımız trekking ise başlı başına bir yazı konusu.

8 Ekim'deki doğum günümü dolunayda, Annapurnalar'ın karlı Pun Hill tepelerine bakarken Gorepani köyünden kadınların çaldığı Nepal havaları eşliğinde dostlarla birlikte kutlamak ise hayatım boyunca unutamayacığım anılarımdan biridir.

Yazılarıma bana gezgin ruhunu aşılayan Sarı Otobüs yolculuğumun bir özetiyle başlamak iyi olur diye düşünmüştüm. Umarım sevgili okurlar da benimle aynı fikirde olurlar...

Metin RODOP

Yaşamınıza koyduğunuz başlık belirler öykünüzü

Aslında yaşamıma koyduğum başlık ne kadar güzeldi, ama öyle olsa bile ayrıntılar bozuyordu tüm güzelliği. Madem öyle, dedim kendime bir şeylerin eksik olduğunu anlamışken şimdi yola koyulma zamanı, sadece kendim için değildi elbette ama bana güvenen herkes adına didik didik etmeye başladım o beş para etmez gözüken kahrolası anlamsız ayrıntıları.
Daha önceleri bir güzeliğin yaratacağını umduğum estetik bir formatı tamamlamaya çalışırken, sanki bir müzik parçasını çalarken bir noktada hep aynı yanlışı yaparak, aynı yerde aynı notalara takılmak gibi bir şeydi bir sonuca ulaşmamak. Bu yüzden her şeyi berbat ediyordu o yanlışlıklar. Yanlıştı, çünkü bir gerginlik vardı. O kaygı hali umutsuzluk ve çaresizlikle birleşince o doğal akış bir türlü gerçekleşmiyordu. İnsan yürürken kendi kendine şimdi sağ bacağını ileri atacaksın ve öteki bacağının üzerinde sabit ve dengede kalacaksın demek gibi bir şeydi bu; saçmaydı, insan yürürken böyle bir şey düşünemezdi, eğer düşünüyorsa yürümenin zevkini alamamış anlamına gelirdi bu ve işte ben de öyle bir durumdaydım. Çaldığım besteyi kimseye dinletemiyordum ve bu yüzden ilgi çekici bir şekilde akmıyordu yaşamım. Ve ne yazık ki, öyle olunca öğrenemiyor da insan kendini affetmeyi...

Ama bir gün, zamanın bir noktasında karşılaştığım bir başka güzellik, sadece bir varsayım değildi artık, zamanla alışarak bir güzellik sandığım şeylerden farklıydı bence, çünkü dakikalar sürdü ona sarılmam ve onunla sarmaş dolaş kimseleri umursamadan öpüşmemiz. Üstelik hiçbir şey anlamamıştım bu olup bitenden ama şurası kesin ki, o gün herhangi bir gün olmaktan çıkmıştı. Bu arada eğer anlasaydım bu karşılaşmanın ne anlama gelebileceğini, bir anlamı kalır mıydı diye sordum kendime ama hatırladığım tek şey annemin sözlerinin zihnimde yankılanmasıydı. "Birini ilk kez gördüğünde" demişti "onu çok beğenirsen ve onu çok seversen, hiç bakma geriye, güzel olan odur." Şimdi bu duygularla sanki bir ödül kazanmışım gibi, sanki evrenin içimdeki iyiyi görüp de beni ele geçiren şeytanı yok etmek için ruhumu kucaklayan meleklerle işbirliği ve dayanışma içinde bana yardıma koşması gibi, ama artık bana acımadığını sadece bir şeyi hak etmiş olabileceğimi duyumsadım bir an için.

Onu gördüğümde, onun sesini duyduğumda ve birbirimize dokunduğumuzda, anlamıştım affetmenin kutsallığını ve ilahi adaletin insanın ruhunda yarattığı huzuru ve barışı. Var olmanın ötesinde bir şeydi bu; varlığımı hissediyordum ilk kez, çünkü tamamlanmış bir şarkıydı benim için, ona dokunan ellerimi bile ilk kez hissediyordum ve tuhaf olan şey de buydu; ellerimin var olduğunun farkına varmıştım o anlarda. Demek ki onlar dokunmadıkça sevgiliye bir anlamı yokmuş ellerimin dedim, belki gözlerim görmedikçe o güzelliği, belki kulaklarım duymadıkça onun sesini ve belki yüzümün ortasında oturtulmuş tek başına duran o garip bir çıkıntıdan başka bir şey olmayan burnum da almadıkça onun kokusunu bugüne kadar tembellik ediyorlarmış diye suçladım onları.

Şimdi bunu hak etmeye çalışıyorum ve şükranlarımı sunuyorum evrene. Kendimi kurban olmaktan ve sonunda yok olmaktan kurtaracak olan ve beni ele geçiren nefretin insanın ruhunda açtığı yaralara bir iksir olabilmesi için ona olabildiğince dokunmam gerektiğini öğrenebilmiştim nihayet. Bunun için sanki çocukluğun saflığına dönmem gerekmişti ve şimdi ona sarıldığımda eksik ve yanlış çalınan notalara doğru basabilmeyi öğrendiğimde, ona daha da güvenmem gerektiğini de biliyordum.

Sadece iyi niyetle yapılacak bir şey değildi bu; bir parça anlayış ya da kendimi iyi hissetmem için bir şefkat gösterisi de olamazdı; hayır aradığım bu değildi; ama bu, ruhumun içten dokunuşları ile hüzün dolu bir ağıt neşeli bir melodiye dönüştüğünde ve işte böyle ne kadar çabalasam da anlatması zor olan bir durumda; öyle güzel bir şarkı eşliğinde ruhumun öteki yanı ile yapacağı dansın kareografisi belirlenmişti bile. Onun o anlarda böyle gözlerimi kamaştıran duruşu ve beni sanki o güne kadar hiç tanımadığım, bilmediğim garip bir şeyle karşılaşmış gibi hayretler içinde bırakması, beni sadece büyülemekle kalmadı, aynı anda şu sözleri de fısıldadı kulağıma... O güne kadar duyduğum şeylerden farklı sözlerdi; herkesin ezberinde olanlardan çok farklıydı. "Seni seviyorum" demiyordu ama daha değerli ve anlamı olan sözlerdi bunlar.

"Sana güveniyorum."

[Hakkı Kesirli]

Tarihini yaşayan bir müze köy

Burnaby Village Museum

Güzel İzmir'in bir turizm kenti olarak etkinliğinin artması için dünyanın çeşitli yörelerinden festival ve karnaval örnekleri sunmaya devam ediyoruz. Bu kez sizi Kanada'nın Vancouver kentinde çok özel bir müzeye, bir başka deyişle bir "müze köy"e götürüyoruz.

Burnaby Village Museum, dünyada pekçok örneği bulunan "tarihini yaşayan" bir köy olarak insanların geçmişe yönelik özlemlerini giderdiği ve eğlendiği ilginç bir örnek.

Haydi bakalım... İlk önce şu köye gidip bakalım neler var? Sonrasında İzmir'de tarihi yaşatacak neler yapabiliriz bir hayal edelim, belki gerçekleşir.

Burnaby Village Museum gezimize köyün en eski yapısından başlayalım. Burası Jesse Lowe ve ailesinin çiftlik evi... Bina 1893'te yapılmış. O yıllarda bir çiftçi ailesinin yaşamını nasıl sürdürdüğünü, hangi eşyaları kullandığını görebiliyorsunuz. Mutfakta ocakları tabak çanak gibi eşyaları ilginizi çekiyor. Evin bahçesi de düzenli olarak bakımda gibi görülüyor. Burnaby'nin yerel tohumlarından çiçekler ve sebze tarhları yaratılmış ve bu bahçenin bakımında çalışan gönüllüler var. Zaten köyde diğer mekanlarda tarihi canlandıran birçok gönüllü çalışıyor.

Köyün ortasından geçen "Deer Lake" deresi üzerindeki ahşap köprüden geçerek ikinci durağımıza gidiyoruz ama burası gerçek bir durak. Bir tramvay istasyonu. Vorce istasyonu 1911 yılında şehirlerarası elektrikli tramvayların çalıştığı demiryolu hattında Nursery Sokağı'nın köşesinde bulunuyordu ve adını elektrikli tramvay hattını kuranlardan biri olan başmühendis Vorce'tan almıştı. Tarihi yaşatmak üzere Burnaby Village Museum'a taşınmış olan istasyonun yanında "1223" nolu gerçek bir tramvay var. Haydi, 1950'li yıllara kadar yolcu taşıyan tramvayın içine binelim ve

Burnaby Müze Köy'de 60 'a yakın görevlinin yanı sıra etkinliklerde pekçok gönüllü köyün ziyaretçilerine hizmet veriyor.

Köyün eczanesi eski zamanların el yapması ilaçlarının yapıldığı aletler ve şişeleriyle cok ilginç.

Yaşamınızda kaç kez atlı karıncaya bindiniz? Keşke daha çok binseydik diyenlere selam olsun!

Okul binası eski günlerin anılarını yaşatıyor, (Altta)

1223 ile yolculuk edenlerin ya da o hat üzerinde çalışanların anılarını emekli bir gönüllüden dinleyelim. Tramvayın içi son derece şık döşenmiş ve içinde sigara içenler için ayrı bir bölmesi de var. İsterseniz bilet gişesinde eski yılların biletlerini görebilirsiniz.

Eğlenelim mi biraz?

Tamam diyorsanız, yapımı 1912 yılına tarihlenen bir atlı karıncaya gidiyoruz. O devirde çocukların yanı sıra büyüklerin de kullanması için yapılmış özel bir atlı karınca bu Müze köye giriş ücretsiz ancak atlıkarıncaya ücretli biniyorsunuz. Bu atlı karınca için özel bir vals eşliğinde dönmeye başlıyoruz. İnanılmaz bir keyif ben bir beyaz at seçiyorum. Sizin renginiz hangisi? Yüz yılı aşkın bir zamandır insanları mutlu eden bu atlı karıncayı üretenleri düşlüyorum. Şu bindiğim at kimlerin elinden çıktıysa, kimlerin emeği varsa üretiminde hepsine şükranlarımı sunuyorum.

Şimdi 1920 yıllarının orta üst gelir seviyesindeki Baterman Ailesi için bir İngiliz mimar tarafından tasarlanan eve gidiyoruz. Bu ev o yıllarda şimdiki orjinal yerinde inşa edilmişti. Bugün evin arkasında bulunan garajında müze köyün idari birimleri çalışıyor.

Sıra geldi köyün çarşısı ve esnafı ile tanışmaya. 1900'lerin başındaki yaşam sanırım bu kadar güzel anlatılabilir...

Baterman'lerin evinin hemen arkasında o zamanın orjinal yapıları hemen hemen birebir düzeyde yapılmış.

Köyün ana caddesinde yaşam çok hareketli. Yanyana bulunan fotoğraf stüdyosu, market ve postane en ilginç mekanlardan.

1223 no'lu tramvay sanki bu sabah yolcularını almaya hazır gibi... Pırıl pırıl korunmuş.

Köyde bir restoranın yanı sıra bir de dondurmacı var. Ahşap kaldırımlar üzerindeki masaları ile renkli bir mekan.

1920'lerin eczanesi bütün orijinalliği ile gözlerinizin önünde... Hemen yanında McKay'in berber dükkanı var. Fotoğraf stüdyosunun sahibi Charles Stride bu stüdyoda 1958 yılına kadar çalışmış. Köyün marketi daha önce burada bulunan bir binanın birebir kopyası olarak yeniden inşa edilmiş. Marketin raflarında geçmiş zamanın ürünlerini orijinal ambalajlarıyla görmek çok hoş. Tabii ki satış yok.

Köyde bir de tamirci var. Burada CCM 10 model bir motosiklet ilgi çekiyor.

Bir diğer ilginç yapı gözlükçü. Zamanın aletleriyle göz muayenesinin nasıl yapıldığını öğrenmek ister misiniz? Gözlük modelleri size yeni ilhamlar verebilir.

Köyün tiyatrosunda biraz mola verip zamanın ilginç sessiz filmlerini izlemek mümkün...

Bizim kara demirci dediğimiz dükkanda örsünde demir döven bir demirci ustasını görmek sizin için heyecan verici değilse, postahaneye gidelim. Posta memuru sizi o yılların resmi kıyafeti ile karşılasın ve postahanenin antika aletleri hakkında size bilgi versin.

Bankası, kilisesi, unlu mamuller fırını, japon hamamı, bando sahnesi gibi özel yapıların bulunduğu müze köyün okulu ise 1920'lerde tek sınıflı ve 21 öğrencili hali ile karşınızda. Köyün en büyük evi bugün için keyifli bir restoran olarak hizmet veriyor... Bir uzun kuyruk da dondurmacının önünde var.

Şimdi bu uzak diyarın küçük bir müzesini neden anlattık. Avrupa'nın birçok ülkesinde ortaçağdan kalma binalarıyla küçük köyler hala ayakta duruyor. Yakınlara gidip onları görmek daha kolay değil mi? diyebilirsiniz. Biz bu köyü görünce her zaman ki gibi Güzel İzmir'i düşündük. Aklımız hep kendi kentimizin gelişmesi üstüne çalışıyor çünkü...

Tarihin yaşadığı Kemeraltı ya da başka bir yer...

Kemeraltı'nda üst katında birkaç sanat atölyesi olan ve hediyelik eşya dükkanlarınca istila edilmiş, çevresi otantik (!) kahvecilerce sarılmış bir Kızlarağası Hanımız var. İlgi görüyor mu? Evet, bu haliyle bile ilgi görüyor...
Peki, Kemeraltı ve çevresinde bulunan bir sürü tescilli binai binada tarih yeniden yaşatılmaya başlansa nasıl olur? Ama öyle üstünkörü bir girişim değil bu düşünülmüş, planlanmış ve İzmir'e gelen herkesin ilgisini çekecek bir projeden bahsediyoruz.
İlk bölüm desteklenecek esnaf modellerinden oluşur. Çalışan, üreten, kazanan esnaf bunlar...Ancak tanıtım, kira desteği gibi küçük desteklere ihtiyaçları olabilir. Örneğin birkaç butik terzi, yanlarında mutlaka örücü... Kişiye özel ayakkabı üreten atölyeler ve ustalar

■ Pınar TEKEŞ
pinar@pinartekes.com

Küçük kırmızı defter

Yeni yıla girdikten sonra içinizde yaşasın daha çok var nasılsa yaparım duygusu olur mu? Bu çokluk bilincinin yarattığı zamanın çok olmasıyla ilgili bir rahatlık değil kuşkusuz. Daha sonraya atmakla ilgili bir kaçış. Eskiden tanıdığım bir yoga eğitmeni erteleyen insanların "solar plexus" çakrası tıkalı olur demişti.

Vücudumuzda olduğu varsayılan ve yaşam enerjisini aldığımız enerji noktalarından birindeki bu tıkanıklık hem kabul ve kararlılık zorluklarına hem de ertelemeye yol açar diye anlatmıştı. O zamanlar nöronlarımın algılayamadığı bu bilgiyi, şimdi yani yıllar sonra "Theta Healing" eğitmeni olunca net olarak anladığımı görüyorum.

Peki, ertelediğimiz şeylerin bir listesini yapmaya kalksak acaba "nasılsa daha çok var" döngüsünü kaç kere yaşamış olduğumuzu saptayabilir miyiz? Oturup döksek, aslında ertelediklerimizin yaşamlarımız olduğunu farketmemiz mümkün olacak.

Ertelemekteki kazancımız ne? Bize ne için zaman kazandırıyor? Başını bilip sonunu bilmediğimiz bir zaman diliminde ileriye atmak, yaşam deneyimimizin isteklerimize kavuşamadan sonlanması anlamına gelmez mi?

Artık öteleme ihtiyacımıza son verelim mi? Hayatın akışında istediklerimize kavuşuyor olmanın tadını çıkaralım mı? Önce, kendimize her zaman yanımızda taşıyabileceğimiz kırmızı bir defter alalım. Neden kırmızı diye sorduğunuzu duyar gibiyim.

Gözümüze kolayca çarpsın, farketmemiz kolay olsun diye. Kırmızı defterimiz ve birkaç not kağıdıyla önümüzde güzel bir manzaranın olduğu, kendimizle başbaşa kalabileceğimiz bir yerde oturalım. Dumanı tüten bir kahveyi yudumlayıp manzaranın tadını çıkarttıktan sonra içimize soralım, eğer sonsuz dilek hakkımız olsaydı, neleri yapmak isterdik?

Önce o boş kağıda bunları tek tek, sınırlarımız olmadan yazalım. Sonra bu sene gerçekleştirmek istediğimiz şeyler neler onları da başka bir kağıda yazalım. Gerçekten kalbimizden gelenlere ulaşabilmek için kalemimizi hiç kaldırmadan yazalım ki düşünüp mantığa uydurmaya çalışmış olmayalım.

Geçmiş alışkanlıklarımız bizi hayallerimizden uzak tutar. Geçmişteki alışkanlık kalıplarımız, kızgınlıklarımız, kırgınlıklarımız, korkularımız hep ulaşmaya çalıştığımız hayatlarımızın önünde birer engeldir. Bazen de pek çok şeyi biliyor olduğumuzu düşünmemiz bizim için büyük bir engeldir. Unutmayalım bir şeyin tüm prensiplerini bilmek onu uygulayabiliyor olmak demek değildir. Bahanelerimiz bizi hep zihinde tutar ve blokajlar yaratır.

Biz, ne isteyeceğimizi bilemezsek evren boşlukları kendi doldurur. Ve bu doldurulanlar bizim istediğimiz şeylerden oluşmayabilir. "Daha iyi bir ben"e, hayallerimizin gerçekleştiği hayatlara ulaşamamızın sebebi tam olarak ne istediğimizin farkında olmamamızdır. Beyinlerimiz kusursuz bir bilgisayar yazılımı olarak çalışıyorsa onu nasıl programlarız? Zihinlerimiz nasıl formatlanır? Beyinlerimize ne istediğimizin listesini vermeliyiz.

Bundan 20-25 yıl kadar önce verilen Hedef Belirleme Teknikleri Eğitimi'nde anlatılan "zaman" kavramı aslında güncelliğini her daim koruyacak. Beyin hedefi verilen sürede gerçekleştirmeye alışkındır. Biz süresini belirlemezsek gerçekleşmesi bir ömür bile alabilir.

Bir başka konu da hedeflerimizi gerçekleştirmemiz neye hizmet edecek? O hedefe ulaştığımızda bu bizde nasıl bir değişiklik yaratacak? Bizi nasıl biri yapacak? Ulaşmak istediğimiz gerçeklik bu mu? Tüm bunlar gerçek isteklerimize bir adım daha yakınlaşmamızı sağlayacak kilit sorular. İstememiz gerektiğini düşündüklerimizle, gerçekten istediklerimizin arasındaki ince çizgiyi ayırt etmemizi sağlayacak ipuçları. Beyini eğitmek karın kası yapmak gibidir. Karın kası yapmamız nasıl zor ise beyni eğitmek de o kadar zordur. Ama bir kez listemizdekilerin gerçekleştiğini görünce, yeni yeni listeler hazırlamak için motive oluruz. Bakarız ki kaslar yavaş yavaş sağlamlaşır. Öyleyse hadi kırmızı defterle yolculuğa başlayalım...

Herkes için su altına davet var...

Ateş Evirgen

Ankara 1956 doğumlu, 1979 yılı İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunu 1977 Temmuz ayında Caddebostan Balıkadamlar Kulübü'nde kursiyer olarak aletli dalışa başladı. Daha sonra 1979 yılında Aktif Balıkadamlar Kulübü'nde dalış aktivitelerine devam etti. 1992 yılında Marmara Balıkadamlar Kulübü'nün kurucu üyeleri arasında yer aldı. 1982 yılında sualtı fotoğrafçılığına başladı.

1985 yılında "PADI Advanced Open Water" sertifikası ile ilk uluslararası sertikasını aldı. 1993 yılında "PADI O/W Scuba Instructor" sertifikasını alarak dalış eğitmenliğine başladı. 1994 yılından itibaren de aynı kuruluşun "U/W Photography Instructor" sertifikası ile sualtı fotoğrafçılığı eğitimleri veriyor.

Yetiştirdiği öğrencileriyle birlikte Güney Afrika, Mozambik, Galapagos, Costa Rica, Kuzey ve Güney Kutbu, Maldivler, Meksika,Endonezya,Kızıldeniz, Mikronezya gibi dünyanın birçok dalış bölgelerinde sualtı fotoğrafları çekti.
Türkiye denizlerinde çekmiş olduğu balık fotoğrafları pek çok kitap ve dergide yayımladı. 1996 yılında Sualtı Dünyası Dergisi'ni yaşama geçirdi ve daha sonra derginin adını Sualtı Dünyası / Marine Photo olarak değiştirerek, Türkiye'deki su altıcıları, sualtı fotoğrafçılığına özendirmeyi hedefledi.

Birçok sektörel, aktüel dergi, bilimsel kitap ve gazetede 300 kadar makalesi ve bugüne kadar 2 binden fazla sualtı fotoğrafı yayımlandı. 2007 yılında "Fotoğraflarla Türkiye Deniz Balıkları" 2014 yılında da "Su Altında Fotoğraf Çekmek" isimli iki kitabı yayımlandı.

Birçok kuruluş ve derneğin karma sergilerine fotoğraf vermesi yanında 1992 yılında İstanbul'da 1993 yılında da Bursa'da iki kişisel sualtı fotoğrafları sergisi açtı. 1992 yılındaki sergi ülkemizdeki ilk kişisel sualtı fotoğrafları sergisidir.

Sualtı fotoğrafçılığını yaymak ve daha bilinçli bir sualtı toplumu oluşmasına yardımcı olmak amacıyla hayata geçirdiği Sualtı Dünyası dergisi 111. sayıdan itibaren e-dergi yayın hayatını sürdürüyor.
Ülkemizin sualtı duayenlerinden Ateş Evirgen'i sizlere kısa başlıklarla tanıttık. Şimdi kendisi ile yaptığımız keyifli bir sohbete başlıyoruz işte sorular ve cevaplar...

Türkiye'de denizler ve Su altı fotoğrafçılığı konusunda duayen bir isim olmanın ötesinde Ateş Evirgen'in gençlik yıllarının hayalleri nelerdi ve devamında gerek bu alanda gerekse başka konularda hiç pişmanlığı oldu mu?
Size ne kadar inandırıcı gelebilir bilemiyorum ama gençlik yıllarımın hayalleri ile bugünkü hayallerim arasında çok fark göremiyorum. Yaşadığımız gezegenin bir "su gezegeni" olduğunu çok önceleri fark etmiş bir kişiliğim var. Yolun başında hayallerim hep su dünyasını keşfetme yönünde oldu. Önceleri yanı başımdaki denizi, sonraları daha uzakları hayal ettim. Zaman, hayallerimi hiç törpülemedi. Bu "su gezegeni" insanın hayallerini sonsuz kılıyor. Yaşam tarzımı da bu şekilde dizayn ettim. O nedenle hayatımın hiçbir evresinde bu nedenle bir pişmanlık duygusu yaşamadım.

Denizlere ve su altına ilgi duyan herkes böyle bir şeyi yapabilir mi ya da basit bir ifade ile heves edebilir mi?
Ben çevremde bu işe heves etmeyen çok az kişi gördüm. Aslında herkes denize, deniz altına, deniz yaşamına az veya çok ilgi duyar. Aslında bilinmeyene olan ilgidir bu. İnsanın

doğasında var. Ama "bilinmeyene duyulan ilgi" ile "korku" birbirine çok yakın dururlar. Birçok insan da bu korkuyu söküp atamaz içinden ve denize karşı olan hevesi yok olur. Bir kısım insan da bu konuda ısrarlı olur, heves yerini eyleme bırakır ve bizlerin içinde bulunduğu dünyada buluverir kendini.

"Ben çevremde bu işe heves etmeyen çok az kişi gördüm. Aslında herkes denize, deniz altına, deniz yaşamına az veya çok ilgi duyar. Aslında bilinmeyene olan ilgidir bu."

Dalış ve sualtı fotoğrafçılığı pahalı bir uğraşmı?

Ben öğrencilik yıllarımda dalış malzemelerime sahip olmaya başlamıştım. Harçlıklarımdan biraz para biriktirince yurt dışına dil eğitimi için giden bir arkadaşıma ilk elbisemi ısmarlamıştım. Üniversite son sınıfta bir firmanın anket çalışmasından biraz para kazanmıştım. Onunla ağırlık kurşunlarımı ve kemerimi almıştım. Daha sonra Yüksek Denizcilik öğrencisi arkadaşım her yaz staj için Akdeniz limanlarına giderdi. Her yaz ona eksik olan bir malzememi getirtmiştim. Bunlar yetmişli yıllarda oldu. O yıllarda ülkemizde malzemeler çok kısıtlıydı.

Kısacası aletli dalışa yetecek malzemelerimi tamamlamak Üniversite yıllarım boyunca olmuştu. Sonra okul bitti, bir şirkette çalışmaya başladım. Ancak ikinci yılımda maaşlarımdan biriktirdiklerim bir su altı fotoğraf makinesi almak için yeterli oldu. Gençlik yıllarımda hem dalmak için her fırsatı değerlendirmeye hem de malzemelerimi tamamlamaya çalıştım. Bu kısa hikaye, herkesin, her gelir düzeyindeki kişinin bu uğraşı yapabileceğini göstermektedir. Kişi yeter ki istesin.

Yıllar önce yani 21 yaşındayken Caddebostan Balık adamları kulübüne üye olurken aklında ne vardı? Merak ettiğim şeylerden biri de böyle bir şeyle ilgilenen bir insanın nasıl bir kişiliği olmalıdır?

Ben Kalamışlıyım ve Kalamış Koyu'nda yetiştim. Yani 21 yaşıma gelmeden çok önceleri, daha ilkokul çağlarımda tüm yazımı maske, palet ile denizin altını izlemekle geçirirdim. Aynı ortamda olan birçok yaşıtım arkadaşım gibi. Suda olmak benim için karada olmaktan farklı değildi. Ama derinlere dalmak, suyun altına nefes tutmadan, bir tüpten hava soluyarak gezinmek bambaşka bir şeydi ve bunu ancak bir eğitim ile yapabilirdim. İşte o yıllarda yakaladığım ilk fırsatı değerlendirdim. 1977 yılında henüz 21 yaşımdayken aletli dalış eğitimine başladım. Ondan sonra derinlerin keşfi başlamıştı benim için ve hala sürüyor.

Denizi, doğayı seven bir kişilik şart bunun için. Bugüne kadar dalış yaparken hep cesur oldum ama bir yandan da korktum, kendime hep güvendim ama bir o kadar da kuşku duyup ihtiyatlı oldum. Bu işin doğasında bu var, kişiliğinde buna uygun olması gerekiyor.

Evlendiğinde eşin böyle bir işle uğraşacağını bilmiyor olduğunu varsayarak soruyorum. Biliyorsa nasıl bir tepki verdiğini merak ediyorum ama bilmiyorsa ona planlarından söz ettin mi?

Evlendiğimizde 30 yaşındaydım. Eşim benim denize, dalışa nasıl tutkun olduğumu çok iyi biliyordu. O güne kadar henüz iki defa suda köpekbalığı görmüştüm ve evlilik öncesi onun gözünde önemli gözükmek için hep o anlarımı anlatıp durdum. Bilmiyorum, o anda neler düşündü benim için, ama çok aykırı bulmadı ki, çıktığımız yolda hala beraberiz. Dalış kariyerim, evliliğim ile paralel yürüdü, eşim her hedefimi başından beri bildi ve beni destekledi. İnsan kendi kaderini kendi çiziyor, buna inanıyorum ama bir şeye daha inanıyorum ki o da tesadüfler. Hayatımız tesadüfler ile ilerliyor ve onları önceden öngörmemiz mümkün değil. Ülkemden binlerce kilometre uzakta bir mercan resifinde 20-25 metrelerde 2-3 santimetre boyunda küçücük bir karidesin makro fotoğrafını çekerken düşünürüm bu nasıl bir tesadüftür diye. Bu küçücük canlı ile benim yolum nasıl kesişir, bunun bir planlaması olabilir mi? Ortaya çok güzel bir fotoğraf çıkar ama eğer o derinlikte, o saatte, o bölgede o an olmasaydım ve o karides o an kendini saklasaydı o fotoğraf olmayacaktı. Su altı fotoğrafçısının her fotoğrafında bu tesadüfün izleri vardır.

Sence gelinin ailesi damadın su altı fotoğrafçısı olduğunu öğrendiğinde kızlarının geleceğinden endişe eder mi yoksa kızlarının enteresan ve maceralı bir hayatı olabilir diyerek hayal mi kurardı?

Ben 1986 yılında evlendiğimde ülkemizde su altı fotoğrafçısı olarak bilinen 2-3 kişi ya vardı ya yoktu. Bu nedenle su altı fotoğrafçısı diye bir kavram yoktu. O nedenle eşimin ailesi için böyle bir kriter söz konusu değildi. Ama eşimin babası arada bir "denizci adamdan kötü adam olmaz" der dururdu. Demek ki benim karakterim onlarda güven duygusu yaratmıştı, bunu da hep hissettirdiler bana. Ama yıllar geçti, ülkemizden çok uzak bölgelere uzanmaya başlamıştım.

Çoğunda eşim de benimle birlikteydi. Antarktika yolculuğu öncesi eşimin de benimle geleceğini öğrendiklerinde endişe duyduklarını biliyorum. Ama sonuçta en büyük maceralarımızdan birini yaşamıştık. Onlar da bundan zevk almışlardı, çünkü bu anıları yaşamak dünyada çok az insana nasip olacak bir şeydi. Onların da gidişimiz öncesi değil ama dönüşümüz sonrası bundan çok memnun olduklarından eminim.

Bu soruyu belirli düzeyde isim yapmış insanlara sorarım genellikle, Ateş Evirgen gelişmiş bir batı ülkesinde doğsaydı, gerek bu alanda gerekse başka bir alanda genetik özelliklerin aynı kalmak kaydı ile farklı bir hayatın olur muydu?

Mutlaka farklı bir hayatım olurdu. Ama bunu daha iyi bir hayatım olurdu anlamında söylemiyorum. Çünkü ilgi duyduğum ve çalışıp çabaladığım bu alan Türkiye'de batılı ülkelere göre daha az ellenmiş ve daha az keşfedilmişti. Düşünün Fransa'dan bir Jacques-Yves

Cousteau çıktığı dönemlerde Türkiye'de daha sualtı fotoğrafı çeken kişi sayısı bile bir elin parmaklarını geçmiyordu. Türkiye için çok yeni bir alandı ve yaptığım her çalışma beğeni ile karşılandı. Bu beni hep motive etti ve böylece bir yaşam tarzı ortaya çıktı. Ama belki batılı bir ülkede daha az çaba ile amacıma ulaşacak ve sıradan bir su altıcı olacaktım. Büyük bir olasılıkla da bu iş benim hayatıma yön veren bir iş olmayacaktı. O nedenle bir su altıcı olarak şu an bulunduğum konum için Türkiye'de doğduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Sadece daha fazla üretmek anlamında çok kısıtlandığım da bir gerçek. Bu aşamada, bu birikimim ile eğer bir batılı ülkede olsaydım çok daha fazla üretken olabilirdim.

Bu şekilde bir hayatın ya da uğraşıların içinde olmanın bu evrendeki misyonun olduğu gibi mistik bir düşünceye kapıldın mı hiç? Aklından geçmediyse mesele yok ama bir an için düşündüysen nasıl bir sonuca vardın?

Mistisizme çok yakın olduğumu söyleyemem. Ama yaptığım uğraşıların bazı evrelerinde bir kesinti yaptığımda benden sonra halkaların olduğu ve zincirin kopacağı hissini duyduğum çok oldu ve devam etmemi o duygularım sağladı. Örneğin 109 sayı Sualtı Dünyası Dergisi'ni çıkardım. Yaklaşık 13 yıl sürdü. Çoğu zaman yeter artık dediğim oldu çünkü bir yayıncı kuruluşa bağlı olmadan bir dergiyi yaşatmak bu ülkede çok çok güç. Ama derginin her yaştaki okuyucusuna karşı kendimi sorumlu hissettim ve bunu yapamadım. Bu benim misyonum dedim. Ne zaman ki, Internet iyice hayatımıza girdi, bilgiye ulaşma kolaylaştı ve artık okuyucularımızın bize ihtiyacı o kadar yoktu. O zaman bu çabamı daha fazla sürdürmedim.

Google'da küçük bir araştırma yaptım ve dünyadaki en iyi scuba dalışı yapılabilecek yerlere baktım. En ideal ve popüler olanlar içinde senin favorilerin hangi yerlerdir?

Bu giden kişinin beklentileri ve tecrübesi ile ilgili. Örneğin, Kızıldeniz ülkemize en yakın dünya çapında bir dalış bölgesi. Mısır, Ürdün ve Sudan'a gidildiğinde bu denizde dalma şansı yakalayabiliyorsunuz. Söylendiğine göre bugün Mısır turizminde dalış için bu ülkeye gelenlerin sayısı piramitleri görmek için gelenleri aşmış durumda. Ülkemize yakınlığı, her seviyedeki dalgıcı ve su altı fotoğrafçısının aradığını bulduğu bir bölge olması Kızıldeniz'i önemli kılar. Eğer hem çok güzel bir tatil hem de iyi dalışlar yapmak isteniyorsa Maldiv Adaları, çok renkli mercan resifleri ve çok çeşitli deniz canlısı ile karşılaşılmak isteniyorsa Güney Doğu Asya yani Malezya, Endonezya veya Filipinler gibi bölgeler öne çıkar. Ama bir su altı fotoğrafçısının bir dalış bölgesinde aradığı her şeyi bulabilmesi mümkün değildir. Eğer çok renkli mercan resifleri ve resif canlılarını görmek istiyorsa Endonezya'nın belirli bölgeleri, çok küçük canlıların makro fotoğraflarını çekmek istiyorsa örneğin Filipinler, ama büyük deniz canlılarının, köpek balıklarının fotoğraflarını çekmek istiyorsa Galapagos, Bahamalar, Güney Afrika başta sayılması gereken yerlerdir. Masmavi bir denizde dalınmak isteniyorsa Akdeniz'in dışına çıkılmamalıdır. Ne yazık ki dalgıçlar arasında Akdeniz'in bir diğer ismi de "Mavi Çöl"dür.

Daha önce yayınlanan bir röportajında Galapagos'da dalma deneyimi üzerine gözlemlerinden söz ediyorsun. Burasının balina, köpek balığı dahil tüm büyük deniz canlılarının görülebileceği dünyanın ilk 10 bölgesi arasında olması önemli. Böyle bir deneyimi yaşadıktan sonra ortalama bir insanın hayatında ne değişebilir?

Bu bölgelerde dalış yapan biri, deniz canlılarına karşı peşin hükümlü olmamayı, onlardan korkmamayı aksine saygı duymayı, hiçbir canlının normal şartlarda insanlar için tehlikeli olmayacağını anlar. Denizdeki her canlı çok basit kurallarla yaşam sürüyor ve çevreye zarar verecek hiçbir davranışta bulunmuyor. Bunu köpekbalık-

"Belgesel çekimlerinde gördüğünüz o kafeslere saldıran köpekbalıkları size o gösteriyi yapsın diye onlarca çeşit aldatmaca ve tahrik ile karşılaşıyor ve canavar haline geliyorlar. Kendi hallerinde oldukları zaman size ilgi duymayan hatta yanınızdan uzaklaşmaya çalışan bir canlı olduğunu anlıyorsunuz. Siz onun avı değilsiniz ve o canlının avlarını bile korkutmayan bir sorumlulukla su altında bulunduğunu fark ediyorsunuz. Sonuçta o "Jaws" filmini yapanlara isyan ediyorsunuz."

ları ile karşılaşınca daha iyi anlıyorsunuz. Karşınızda bir doğa harikası ve çevreye son derece saygılı bir canlı varsa ondan korkmak yerine davranışlarından ders alıyorsunuz. Buna gerçekten inanıyorum. Belgesel çekimlerinde gördüğünüz o kafeslere saldıran köpekbalıkları size o gösteriyi yapsın diye onlarca çeşit aldatmaca ve tahrik ile karşılaşıyor ve canavar haline geliyorlar. Kendi hallerinde oldukları zaman size ilgi duymayan hatta yanınızdan uzaklaşmaya çalışan bir canlı olduğunu anlıyorsunuz. Siz onun avı değilsiniz ve o canlının avlarını bile korkutmayan bir sorumlulukla su altında bulunduğunu fark ediyorsunuz. Sonuçta o "Jaws" filmini yapanlara isyan ediyorsunuz. Bu bölgelerde geze geze bakış açım bu yönde değişti.

Adettendir, hep sorarlar. Dünyanın değişik bölgelerinde dalmış birisi olarak başına gelen en ilginç, en komik ya da tehlikeli şeylerden bir demet yapabilir miyiz?

Başımdan geçen tehlikeli bir olaya örnek gösteremem çünkü gerçekten tehlikeli bir şey yaşamadım. İyi bir planlama yapmak, doğru malzeme kullanmak ve bölgeyi iyi tanımak emniyetli bir dalışın kuralıdır. Ben de dalış hayatım boyunca bu kuralı bozmadım.

Komik olaya gelince, dijital öncesi film kullandığımız dönemde yaşadım. Bir etkinliği fotoğraflamak için Sharm-el Sheikh'e çağrılmıştım. Film makaraları ile 36 poz çekilebiliyordu. Bu şekilde ısmarlama fotoğraf çekmeye alışık olmadığımdan sanırım üzerimde baskı oluşmuştu. Suyun altında benden istenen konuların fotoğraflarını çekmeye başladım ve çektikçe çektim ama film bitmek bilmiyordu. Numaratör de 36 pozdan sonrasını göstermiyordu. Dalış bitince kimseye belli etmeden sistemi kurulayıp kabin içinden kamerayı çıkarıp açtığımda kameranın içinde film olmadığını dehşetle gördüm. Film takmayı unutmuşum. Kimseye belli etmeden kameraya yeni filmi taktım, neyse ki bu program içinde birkaç dalış vardı ve beklenen fotoğrafları çekmeye devam ettim. Aklıma geldikçe hala gülerim. Ama bu olayı öğrencilerime de anlatmaktan hiç çekinmedim. Eğer iyi konsantrasyon olmazsa her an her hatayı yapabileceğimizin iyi bir örneğiydi.

İlginç olaylar ise çok az değil tabii. Zaten su altı yaşamı çok ilginç bizler için. Örneğin su altında bir kere bir balık saldırdı bana, o da bir iki metrelik köpekbalığı değil 10-15 santimetrelik bir trakonya balığıydı. Yattığı kum içinde fotoğraf çekmek için çok yaklaşmıştım, bir iki defa saklandığı kumdan kaçıp kendini benden saklamak için yeniden bir başka yerde kendini kuma gömüyordu. Bu birkaç defa devam etti ancak sonunda sabrı taştı ve son gizlendiği yere de çok yaklaşınca kumdan dışarı çıktı, karşımda bir hint horozu gibi kabardı ve boyuna bakmadan ok gibi fırlayarak bana çarpıp kaçtı. Öyle kalakalmıştım. Denizlerimizin en zehirli balığı Trakonya bana saldırıp vurup kaçmıştı! Önce sızı nereden gelecek diye kendimi dinledim ama olmadı, dikenini bana batıramamıştı. Ama

iyi bir ders almıştım. Deniz canlılarını, onların davranışlarını iyi tanımak zorundayız. Bir köpekbalığı türü var, Balina Köpekbalığı. Boyu 17-18 metrelere kadar çıkar. Ama sırtına binseniz tepki vermez, size zararı olmaz ama yeri gelir küçücük bir balık size kendini korumak için saldırabilir. Su altı her zaman böyle sürprizler sunabilir.

Otizm veya asperger sendromu, hiperaktivite ve odaklanma sorunu olan çocuklar ve gençler, hatta yetişkenler için dalma aktiviteleri öneriler arasında olabilir mi? Böyle bir aktivite onlara hangi açılardan yararlı olur?
Bir dalış eğitmeni olarak bir dalgıç adayından beklediğimiz beceriler çerçevesinde bu konuda bir fikrim olabilir ama bunu bu konuda bir görüşe dönüştürmemem gerekir. Örneğin, dalgıç adayından 200 metre yüzebilme becerisi, deniz ortamının fiziksel şartları konusunda yeterli bilgiye sahip olması ve kendisinden beklenen başlangıç seviyesindeki su becerilerini yapabilmesi aranır. Ayrıca çocuklar için aletli dalış eğitimine başlangıç yaş sınırı 12 yaşı bitirdiği gündür. Bu standartlara uyulması halinde elbette ki kişiye bu aktivitenin, ortamın olumlu yönde katkısının olacağı kesindir. Bunlara rağmen günümüzde engelli kişiler için dalış eğitim sistemleri geliştirilmiş ve onlara dalış yaptırılmaktadır. Bu konuya cevap uzmanlar tarafından verilmelidir.

Böyle bir işi veya hobisi olan biri için ulaşılacak bir son nokta var mıdır?
Dörtte üçü su olan bir dünyada yaşıyoruz, son noktaya ulaşmaya ömrümüz yetmeyecektir. Hiçbir zaman tüm deniz canlılarının fotoğrafını çekmiş olamayız. Hiçbir zaman tüm denizleri gezip tamam artık diyemeyiz. Son noktayı sizin bedensel, fiziksel şartlarınız belirleyecektir. Bu benim bakış açım.

Gerek dalma gerekse su altı fotoğrafçılığı alanında, dünyada idol olmuş isimler var mı? Bu alanda yeniliklerin tartışıldığı seminerler veya kongreler yapılıyor mu?
Su altı fotoğrafçılığı aslında yeni bir fotoğraf dalı değildir. Fotoğrafın icadından hemen sonra bin sekizyüzlü yılların ikinci yarısında insanlar su altından görüntü almak için teknikler geliştirdiler ve ekipmanlar tasarladılar. Birçok öncü isim tarihteki yerini aldı. Ama insanların kolaylıkla dalışları sırasında fotoğraf çekmeye başlaması amfibik su altı kameralarının icadı ile bin dokuz yüz altmışlı yılların başına rastlar. O tarihten itibaren de bugün için idol olan bir çok isim otaya çıktı. Ancak teknoloji geliştikçe bayrak hep birilerinin eline geçti. O nedenle çok isim sayabiliriz.
Fuarlar su altı fotoğrafçılarının bir araya geldiği, yeniliklerin tartışıldığı, bu konuda seminer ve panellerin yapıldığı yegane yerler. Bunun yanında bazı festivaller de hala popülerliğini sürdürüyor.
Ama su altı fotoğrafçılarının örgütlenmesinden yanayım. Bunun için Su Altı Fotoğrafçıları ve Filmcileri Derneği'ni (SUFOD) kurduk şu an başkanlık görevini sürdürüyorum. Bu konuda hem eğitimleri, hem seminer ve kongreleri düzenlemeyi amaçlıyoruz. Ayrıca Su altı fotoğrafçılığının bir mesleki tanımı için de çalışmalar başlatacağız.

Su altı fotoğrafçılığı teknik ve sanatsal bir çerçevede ele alınabilir ama dalış konusunda bir çok ülkeden sporcular çağrılarak belirli yerlerde, yarışmalar düzenlenip bölgesel veya dünya çapında rekabete açılma şansı olabilir mi?
Öncelikle aletli dalış bir spor dalı değil. Bu başlangıç yaşı belli olan bitiş yaşı kişinin bedensel ve zihinsel şartlarına bağlı bir outdoor aktivite. Ama halen dalış yaparak fotoğraf çekmenin ulusal ve uluslararası bu şekilde yarışmaları çeşitli ülke federasyonları ve bazı lokal kuruluşlar tarafından yapılıyor. Bizim ülkemizde de bu şekilde yapılan yarışmalar var. Uluslararası yarışmalara da ülkemiz su altı fotoğrafçılarından sık sık katılanlar oluyor ve başarılı sonuçlar da alıyorlar. Su altı fotoğrafçılığın yaygınlaşması ve buna paralel deniz yaşamının tanınması ve çevre bilincinin oluşması için bu aktivitelerin sürdürülmesinde büyük yarar var.

Sevgili Ateş, uzun yıllara dayanan dostluğumuza dayanarak, İzmir Life Dergisi olarak yaptığımız bu röportajla seni İzmirlilerle buluşturmaktan ve onlara tanıtmaktan büyük bir keyif aldığımızı belirtmeliyim.Senin bu camia içinde önemli bir isim olduğunu ben dahil herkes zaten bilir ama öte yandan kendi konusu içinde bir otorite ile konuşmanın harika bir duygu olduğunu da okuyucularımızla paylaşmak isterim.Umarım bu alanda daha uzun yıllar isminden söz edilecek ve bu yaptığın katkılar daima hatırlanacaktır.

-95Metin Rodop-14.12.2017
http://www.kaptanhaber.com/japon-donanmasi-batigina-daldi/22222/
https://www.youtube.com/watch?v=75g91YVAwBI

EFES-MİMAS YOLU'NDA OCAK ROTASI

AZMAK • TURGUT

Malum soğuklar geldi. O nedenle bu ay, 6.5 kilometre olan ve ortalama 2 saat 30 dakika süren kolay bir parkurdayız. Seferihisar civarı bir güzergâh olduğu için göreceğiniz ve mola verebileceğiniz pek çok farklı nokta da var. Öncelikle her yıl Lavanta Şenliği'nin düzenlendiği Turgut Köyü ve Antik Heraklia kenti üzerinde yükseldiği sanılan ve tarihi çok eskilere dayanan Düzce Köyü, yolunuzun üstünde olacak.

Bu iki köye daha önce gitmediyseniz bu parkur bir vesile olabilir. Ayrıca, antik su kaynağı olan Köpüzbahçe Pınarı ve Kireçburnu olarak adlandırılan kaya mezarları da rota üzerinde göreceğiniz yerler arasında…

Enginar ve narenciye bahçeleri

Öncelikle başlangıç noktasını tarif etmemiz gerekiyor. Konak'tan yola çıktıysanız sahil yolunu takip ederek Güzelbahçe yönüne doğru gidiyorsunuz. Seferihisar yönünde Ulamış köyünü geçince sağa dönen yol, 1400 metre sonra Turgut köyü ve Düzce köyü yolu ayrımına geliyor. Sağa dönen yol Turgut köyüne, sola dönen yol Düzce köyüne gidiyor. Turgut yönüne devam eden yol 380 metre sonra ikiye ayrılıyor. Sağa giden yol Turgut köyüne, sola giden yol Azmak mevkiine varıyor. Yol ayrımı, Azmak-Demirköprü arası 5200 metre, Demirköprü'den sola giden toprak yol, Azmak Deresi'nin solundan devam ederek 380 metre sonra Sığacık-Azmak rotasına bağlanıyor. Azmak Koyu plajı, bakir ve temiz. Bölgedeki enginar ve narenciye bahçeleri ile orman da zengin bir doğal ortam sunuyor.

Kaya mezarlarının bir kısmı açıkta görülüyor

Azmak Koyu'ndan kuzeydoğuya, Azmak Deresi'nin sağ sahilinden ve dere kenarından devam eden yol 450 metre sonra Demirköprü'ye ulaşıyor. Demirköprü'nün sağından doğu istikametine giden asfalt yol, Düzce köyü üzerinden Turgut köyüne bağlanıyor. Demirköprü'yü geçip sağdaki demir kapıdan içeri giriliyor. Solda mandalina bahçeleri var. Dere kenarından kuzeydoğuya giden yol 800 metre sonra tel

örgülere varıyor. Tel örgünün solundan devam eden ince patika, toprak araç yoluyla birleşiyor. Bu yol takip edildiğinde 3200 metre sonra Azmak Deresi'nin üzerindeki köprüye geliniyor. Sola dönen yol 115 metre sonra kamp alanına ve Küpüzbahçe antik pınarına çıkıyor.
Antik su kaynağı olan Köpüzbahçe pınarının sağından devam ediliyor. 50 metre sonra yolun sonunda bulunan ve Kireçburnu olarak adlandırılan kaya mezarlarına ulaşıyor. Tepeciğin üstünde yer alan kaya mezarlarının bir kısmı açıkta görülüyor.

Kuzeydoğu yönünde devam eden toprak yol, bahçeler ve tarlalar arasından dört yol ağzına varıyor. Yaklaşık 400 metre sonra solda traktör yoluna giriyor ve kuzeye devam ediyor. 600 metre sonra doğu yönünde yeniden stabilize yola giriyor.

Ormanlık ve bahçeler arasından parkur, Turgut köy merkezinde son buluyor. Turgut köy kahvesinin yanında çadır kurmak için uygun alan var. Ancak bunun için muhtarlığı bilgilendirmek gerek. Turgut köyünde alışveriş ihtiyaçları da temin edilebilir. En yakın konaklama mekanları ise Sığacık'ta…

Parkurun bağlandığı alternatif rotalar

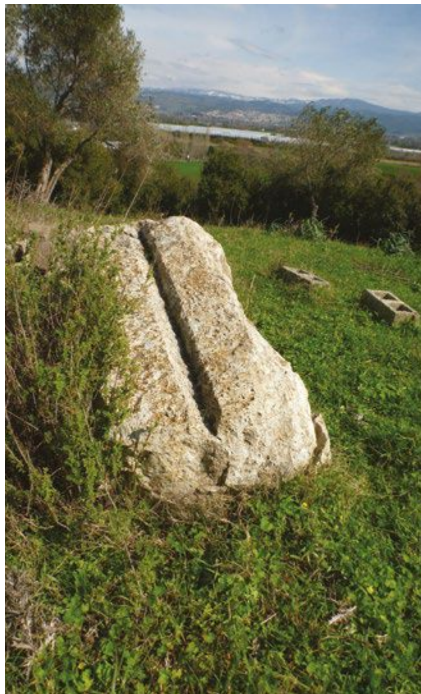
Güney yönünde Sığacık Kalesi - Karagöl- Azmak; kuzey yönünde Turgut - İhsaniye - Klazomenai (İskele); batı yönünde ise Azmak- Demircili (Airai) parkurlarına bağlanıyor.

Köprüden sonra çay kenarında mandalin bahçeleri

Sapakta köy evinin arabalı duvarı (Orta sol)

Tarlada antik kalıntı (üstte)

Enginar tarlası (solda)

Atam Meyhane

Alsancak'a geçtiğimiz günlerde ATAM adıyla sımsıcak bir meyhane-restoran açıldı.

Levanten evi dediğimiz 3 katlı tarihi bir cumbalı bina burası. Restore edilmesi ve su mavisi masalarla, duvardaki Atatürk fotoğraflarıyla, taş duvarlarıyla harika bir mekân haline gelmiş. Atam'ı anlatırken her şeyden önce işletme zihniyetlerinden bahsetmek gerekir sanıyorum. Burada artık pek çok mekanda yerleşmiş "müşteri" algısı yok. Biz dahil, mekandan içeriye giren herkese misafir gözüyle bakıyor, insanları evlerinde misafir ediyormuşçasına özveriyle hizmet ediyorlar ve pek çok ikramda bulunuyorlar.

Unutmadan, bir restorandan bahsediyoruz, mutfağını atlamak olmaz. Burası aslında bir et restoranı olmakla birlikte deniz ürünlerinin de tazesini ve lezzetlisini yiyebileceğiniz bir yer.

Biz Marina Edilmiş Atam Lokum adlı mekânın spesiyalini deneme fırsatı bulduk, bunun yanında gittiğinizde kavurmayı da denemeden geçmeyin diyoruz. Ara sıcak olarak ise Tereyağlı Sarmısaklı Karides tek kelimeyle harikaydı. Mekanda kullanılan tüm ürünler yerinden temin ediliyor, örneğin Paçanga Böreği yapılacaksa pastırması Kayseri'den getirtiliyor. Mezelerden ise Şımarık, Köroğlu ve Babaganoş farklı bir tat olarak müşterilere sunuluyor. Alkollü ve alkolsüz içeceklerle ürün yelpazesi de oldukça geniş. Lig TV'nin dışında, Pazar ve pazartesi günlerinin dışında haftanın 5 günü canlı fasıl var Atam'da…

Eh, kah hüzünlü şarkılarla hüznünüze kah neşeli havalarla neşenize ortak olan bu mekanı görmek ve vaad ettiği lezzetleri tatmak artık size kalıyor…

- Meze Çeşitleri: 10 lira
- Kavurma: 35 lira
- Marine Atam Lokum: 35 lira
- İçki 70 cl: 150 lira

Atam Meyhane Restoran
Kıbrıs Şehitleri Caddesi, 1448
Cumbalı Sokak 31, Alsancak,
35220 Konak/İzmir
Telefon 507.605 9217

[Raşel Rakella Asal]

Dünyanın çeşitliliğine dair fotoğraflarıyla
Selim Bonfil

Yolculuk kavramı bir metafor olarak hem benlik konusunda hem de varoluşta yerini bulur.Kendi varoluşunu bulmaya çalışan insanların hikâyelerini okumuşsunuzdur. Hatta birkaçını tanıma şansınız da olmuş olabilir. Bu insanlar yolculuklarından söz ederlerken "kendini bulma", "kendini tanıma", "varoluşunu keşfetme" gibi kavramlarla tanımlarlar bu serüvenlerini. Bu yolculukların ortak noktası yolculuğun kendisidir zaten. Önceden belirlenmiş bir çıkış noktası olsa da varış istasyonunu hiç kimsenin belirleyememesi bu yolculukların gizini oluşturur. Tek yapmanız gereken ilk adımı atmaktır, gerisi kendiliğinden gelir. Keşke bu kadar kolay olsaydı, keşke her hafta sonu kendimizi bir serüvene atıp varoluşumuzu bulup sonra geriye dönüp hayatımızı bıraktığımız yerden başlasaydık diyenleriniz için fotoğraf sanatçısı Selim Bonfil'i size tanıtmak istedik. Onun gezileri ülkeleri tanımaya odaklı benzersiz deneyimlerdir. O uzak denizlerde, sonsuz ufuklarda yol alır. Doğduğu topraklardan, kültürden kopup uzaklaşıp başka bir kültüre odaklanır. Yaklaşık kırk yıldır fotoğraf çekiyor. Seyahatlerinde tanıdığı farklı insan tipleri onun bu sanata daha da ilgi duymasını sağladı. Selim Bonfil fotoğrafçılığı bir yaşam biçimi olarak kabul ediyor; kadrajında gezdiği ülkelerin kültürlerine, oradaki gündelik yaşamları yansıtıyor.

Selim Bonfil bir iş adamı. 1973 yılında Saint Joseph Fransız Lisesi'nden mezun olduktan sonra Belçika'da Liege Üniversitesi'nde işletme fakültesini bitirdi. 1984 yılından beri Ruba Fermuar San. A.Ş.'de genel müdürlük görevini sürdürmekte. Ama kendisi iş hayatıyla yetinmeyen, toplumsal alanda da sorumluluk üstlenen bir kişi. 2014'ten itibaren üç yıl İFOD yönetim kurulu üyeliği ve halen devam ettiği Orion Vakfı mütevelli heyeti üyeliği yüklendiği görevlerden en önemlileri. Kentinin sorunlarına eğilen, eksik yönlerini telafi etmek için derneklerde aktif rol üstlenmiş bir kişi. Size Selim Bonfil'i birkaç satırda tanıttım. Ama şimdi onunla bir başka yolculuğa çıkalım. Onun bir başka yönüne, yani gezginci ruhuna uzanalım, ne dersiniz? Her yeni görüntü, her yeni insan, taptaze duygulanmalara, coşkulara yol açar. Hele gezginci ruha sahip olanlar ne çok gezerler, ne çok şeyi görüp anlamak, duymak isterler!

Fotoğrafçılığa hobi olarak başladıktan sonra ilk olarak çiçekler üzerine yoğunlaştı, seyahatlerinde kendini hep çiçeklerin izinde buldu. Her gittiği ülkede botanik bahçelerini gezdi. Tekniğini geliştirdikçe çiçeklere olan tutkusu daha da arttı. Sabit bir objeyle çalışmak çekim tekniğini geliştirmesine yardımcı oldu.

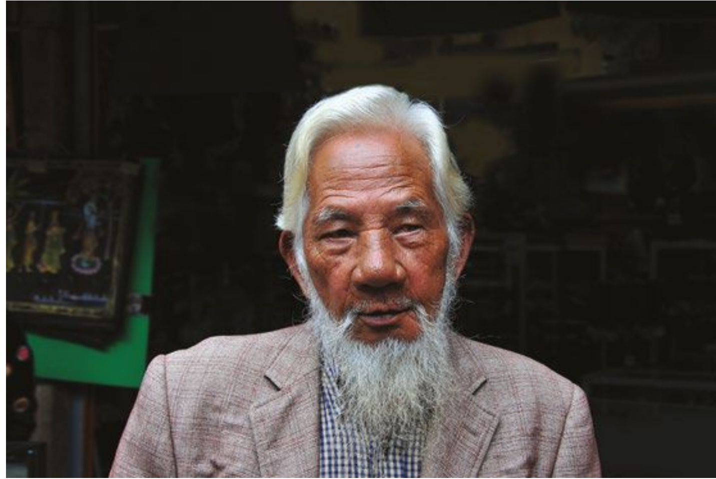
2009 yılında "Venedik Karnavalı" adını verdiği sergide maskeli yüzlerin görkemi ve büyüleyici görüntüsünü karelerine yansıtmıştı. Nerede hayalin bittiği, nerede gerçeğin başladığını kestiremediğiniz bir şehirdir Venedik. Bu büyülü kentte tarih ile düş birlikte yoğrulmuştur. Oraya her gittiğinde mağazaların çoğunda ve seyyar tezgâhlarda gördüğü rengârenk gizemli ve son derece estetik maskeler hep ilgisini çeker, bu karnavala bir gün katılmayı düşler, fotoğraf sanatçısı olarak üretken bir deneyim olacağını düşünürdü. Ta ki, bir gün rastlantı eseri, bir iş seyahati için Venedik'e yakın bir kente gittiğinde geleneksel olarak her yıl ocak sonu - 5 şubat arasında on beş gün süreyle kutlanan karnavalı izleme fırsatını yakalayana kadar. Bu güzel rastlantı elbette bir sergi ile taçlanacaktı.

18 Ekim 2011'de "Dünya Vatandaşları" sergisini yıllarca yaptığı seyahatlerde çektiği insan manzaralarını "diğeri" değil de "bizden biri" bakış açısıyla hazırladı. Kültürü, rengi, dış görünüşü ne olursa olsun, insanı, insan olarak kabul ederek… Bu sayede farklılıklardan yola çıkarak, bir bütünlüğe varmayı hedefledi… Serginin oluşumunda kullandığı yöntem ve tekniği şöyle açıklıyor: "Sergiyi oluşturan fotoğraflar 1980 –2010 yılları arasında yaptığım seyahatler sırasında çektiğim portrelerin arasından seçildi. Bu seçimi yaparken kişinin mesleği, çevresi ile olan bağlantısı vs. değil kişinin kendisinin yani rengini ve fizyonomisini ön plan çıkaran ve ifadesini etkileyenleri seçmeye çalıştım. Tüm fotoğraflar Nikon 90, Nikon D200 ve Nikon D300 ile çekildi. Genelde 24-200 mm ile 105 mm objektif kullanıldı. Bu tip portre çalışmalarında 105 mm objektif beni en çok tatmin eden oldu. Analog ortamda çekilmiş fotoğraflar ilk önce dijital ortama aktarıldı ve daha sonra baskıları yapıldı."

Selim Bonfil, fotoğraf sanatçıları A. Beyhan Özdemir ve Ali Işık ile birlikte gerçekleştirdikleri "Hoşgörü" adlı belgesel fotoğraf projesini 2012 yılında tamamladı. İzmir'deki dini mekan ve toplulukları konu alan çalışma, 2013 yılında İBB tarafından tarihi çevre ve kültür varlıklarını koruma dalında katkı ödülüne layık görüldü.

2013 Eylül ayında İFOD sergi salonunda izleyiciyle buluşan bir başka çalışma ise "Hongkong Cityscape" idi. Sık sık işi dolayısıyla bu büyüleyici tezatlar kentine giden Selim Bonfil, "zenginlik ile fakirlik, geleneksel ile modern, güzellikler ile çirkinlikler hep bir arada" diye tanımladığı bu renkli ve hareketli şehre dair izlenimlerini fotoğraf severler ile paylaştı.

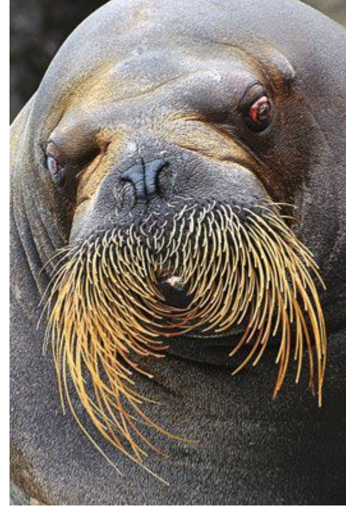
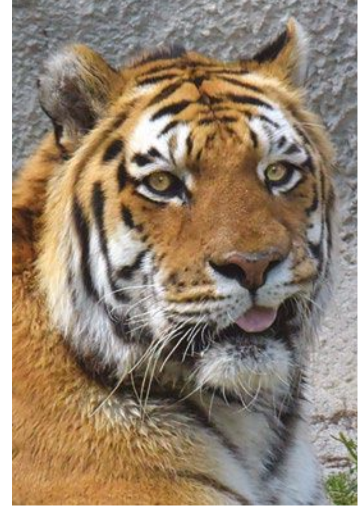

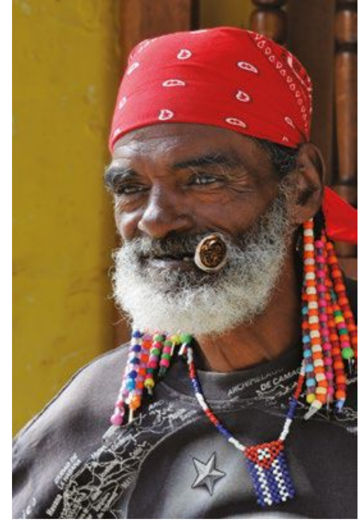

10 Nisan 2014'te Kedi Kültür Sanat Merkezi'nde ilginç bir sergi gerçekleşti: "Fotoğraftan Tuvale". Üçlü kompozisyonlar halinde sunulan bu çalışmaların amacı fotoğraf ve resim sanatı arasındaki ilişki üzerine izleyenleri düşünmeye davet etmekti. Fotoğrafçının kadrajlayıp oluşturduğu kareler, fotoğraftan esinlenen ressamın el emeği göz nuru tabloları ve fotoğraftan dijital teknolojiyle üretilmiş resimler… Bu sergide İnci Tarakçıoğlu ve atölye arkadaşları, Selim Bonfil'in fotoğraflarını resim perspektifinden yorumlayarak tuvale yansıttılar. Bonfil ise photoshop uygulayarak fotoğraflara resim özelliği kazandırdı. Böylece her fotoğraf karesi üç aşamadan geçmiş oldu. Bonfil bu sergi üzerine şöyle bir açıklama getiriyor:
"Sanatta ve bilimde sınırların belirsizleştiği bir çağdayız. Yaşamın mucizevî karmaşıklığını daha iyi anlamak ve anlatmak, gerçeğe ve doğruya biraz daha yaklaşabilmek için disiplinlerarası yaklaşımlar sergileniyor. Farklı ve benzer yönleriyle birbirini etkileyen, birbirini tamamlayan resim ve fotoğraf arasındaki ilişki, dijital teknolojinin ortaya çıkmasıyla yepyeni bir boyut kazandı. Cep telefonlarının bile mükemmel fotoğraflar çektiği ve dijital ortamda fotoğraf üzerinde istenilen değişikliklerin yapılabildiği

günümüz teknolojisi görsel malzemeyle dilediğiniz etkiyi uyandırma olanağı sunuyor. Seçenekler hayal gücünüzle sınırlı. İster bir resmin tamamını bilgisayarda üretin, ister fotoğrafı tuval gibi kullanıp üzerine kendiniz bir çizim yapın, ya da photoshop ve benzeri programları fotoğrafa uygulayıp bir resim ya da grafik tasarlayın. Bu yapıtları nasıl tanımlayacak ve sanatsal açıdan nasıl değerlendireceğiz? İşte "Fotoğraftan Tuvale" sergisi tam da bu noktadan hareketle tasarlandı."

2015 yılındaki İzmir'i belgeleyen "İzmir: Yarınlara bir Miras" projesinde yerli ve yabancı 18 fotoğrafçının bir yılda çektiği binlerce kare arasından seçilen 130 fotoğraf sergilenmişti. İzmir'in gündelik hayatı, sıradan insanların sıra dışı hikâyelerini bu sergide izlemiştik. Bu sergi fikri şöyle ortaya çıkmış. 2013 yılında yine Arkas Sanat Merkezi'nde açılan 18. ve 19. yüzyılda batılı sanatçıların İzmir üzerine resim ve gravürlerini içeren sergi Selim Bonfil'i çok etkilemiş. Böyle bir çalışmayı kendi yaşadığı kenti için düşünmüş. İzmir hakkında geleceğe kalacak bir fotoğraf çalışması fikrini Lucien Arkas'a sunan kişi olmuş. Bu projeyi destekleyen Arkas Sanat Merkezi ve İzmir Fotoğraf Sanatı Derneği ile işbirliğine girmiş. 18 fotoğrafçı sadece kent merkezinde değil Bergama, Alaçatı, Tire, Urla gibi ilçelerde de bu proje için çekimler yapmış. Yaklaşık bir yıl süren çalışmanın sonucunda Arkas Sanat Merkezi'nin 900 fotoğraflık bir İzmir arşivi oluşmuş. Kentin güzellikleri ve kaybolan değerleriyle "belgelenen" güçlü bir görsel şölen ortaya çıkmış oldu. Gezilerinden birini bir fotoğrafçı için ilginç olan dijital fotoğrafçılık tekniğini yakından tanımak için Photokina Fuarı'na yapar. Klasik teknikle filmi çeken kişi ile filmin baskısını yapan kişi aynı değildir. Oysa dijital fotoğrafta böyle bir işbirliği söz konusu değildir, dijital fotoğrafçılıkta çekilen kareyi bilgisayar ekranında tam istediği biçimde düzenleyip basma olanağına sahiptir sanatçı.

Photokina Fuarına katılan sanatçılar bu yöntemle çektikleri fotoğraflarını sergilerler. Tabii, teknik ilerledikçe, sistemler değiştikçe işin daha kolaylaşmasının aksine daha da zorlaştığını söylüyor Selim Bonfil. Kısacası bu işi hakkıyla yapabilmek için sanatçının bilgisayarı iyi kullanması ve bu konuda geliştirilmiş programları iyi bilmesi gerektiğinin altını çiziyor. Bir fotoğrafçı olarak bu sistem Selim Bonfil'e cazip gelir.

Selim Bonfil 26 Mayıs 2017'de "Hayvanlar Bir Âlem" sergisinde yaklaşık 350 eserin yer aldığı farklı hayvan topluluklarının portrelerden oluştu. Amacı bir öykü anlatıp anlam yaratmak değil, hayvanların varlıklarını göstermekti. Bunun için çektiği hayvanların portre çekimlerini mekânı fazla göstermeden ve yan anlamlara neden olmayacak bir biçimde kullandı; sonuçta hayvan dünyasına dair toplumsal bir varlık belleği ortaya koymuş oldu. Hiç kuşkusuz birden bire ortaya çıkmamıştır bu kareler, zaman almıştır bu fotoğrafları çekmek. Elbette sanatçı bir arayışın sonucunda ulaşmıştır bu karelere. Ama sanatçının fotoğrafla geçirdiği zaman onda da büyülü bir serüven yaşatmıştır. Barthes söylemi ile anarsak "serüven yoksa fotoğraf da yoktur."

Kasım 2017'de Ege Üniversitesi Etnografya Müzesi'nde "Kuzey Tayland Dağ Kabileleri" fotoğraf sergisini Fotoğraf sanatçısı A. Beyhan Özdemir ile birlikte açtı. Sergi ihtişamlı mabetler, muhteşem doğa manzaraları, renkli etnik grupların fotoğraflarından oluştu.

Tayland'ın kuzeyindeki dağlık bölgede, Myanmar-Tayland sınırı yakınında yer alan Mae Hong Son'da yaşayan Long Neck Karen kadınları, boyunlarına taktıkları halkalar nedeniyle tüm dünyanın ilgisini çekiyor. Red Karen (Karenni) Kabilesi'nin bir alt grubu olan ve dünyanın en uzun boyunlu kadınları unvanını taşıyan Padaunglar, Chiang Mai şehrine giden turistler için en popüler destinasyonlardan biri.

Efsaneye göre Karen'lerin ataları dişi bir ejderha ile rüzgâr tanrısından geliyor. Karen kadınlarının boyunlarını uzatma geleneği ise ejderhanın görünüşünü yansıtma çabasıymış. Kadınların ejderhayı, erkeklerin rüzgârı sembolize ettiği mitolojilerinde, sadece ejderhalar bu altından boyunlukları takabilirlermiş.

Hayatı boyunca ortalama 20 halka takan bir Padaung kadını çocukluktan başlayarak her yıl boynundaki halka sayısını artırıyor. Yaklaşık 10-12 kilogram ağırlığı bulan bu ağır pirinç halkalar zamanla omuzları aşağı bastırarak vücudun şeklini bozuyor ve böylece boyun daha uzun görünüyor.

Tayland'lı yatırımcılar, yapay köyler kurarak bu insanları turizm için kullanmaya başladılar. Mae Hong Son bölgesindeki Padaunglar daha önce kaldıkları mülteci kampından bu yapay köylere taşınmış. Alışveriş mekanı olarak düzenlenmiş köylerde, tezgahların başında uzun boyunlu kızlar ve kadınlar kendi ürettikleri hediyelik eşyaları satıyorlar. İlginç gelenekleri ile yaşadıkları ülkede turizmin bir gelir kaynağı olmalarına rağmen hala varlıkları tanınmıyor. Sağlık, eğitim,

okul, yol, elektrik, su gibi hizmetlerden faydalanamıyorlar.
Hayata dair herkes kendine göre bir katkıda bulunur, bu katkı, sanatçılar için bize bıraktıkları eserlerle gerçekleşir. Selim Bonfil'in fotoğrafları bizleri hayata davet eden, dünyanın çeşitliliğine ve bütünlüğüne dair kareler. Yaşamı önemseyen, dünyaya daha büyük bakmaya çalışan Selim Bonfil'in fotoğraflarına bakarken Tolstoy'un "Akıl hiçbir şey göstermedi bana. Bütün gördüklerimi yürek verdi, yürek gösterdi" sözünü bir kez daha anımsadım. İşte sanatın büyüsü!

Sorulara cevaplar

Fotoğraf çekerken sonsuz bir nesneler karmaşasından ya da o belirli anı seçmenizde hangi etkenler rol oynuyor? Neden o nesne? Neden o an?

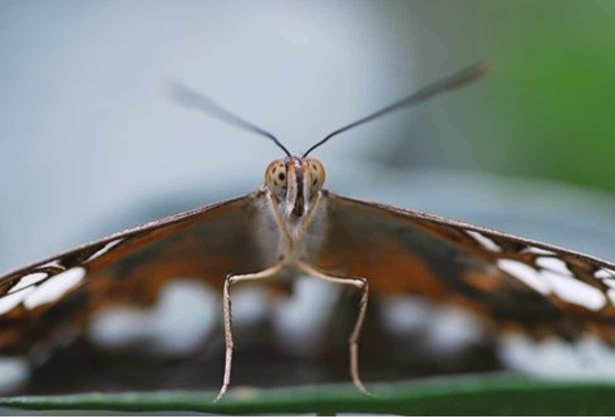
Ben Henri Cartier Bresson gibi "o anı" çeken bir fotoğrafçı değilim. Genelde yapacağım projeleri daha önceden belirler ve bu projenin amacına göre fotoğraflar çekerim. Resim yapmak sanatçının boş bir yüzeye boya eklemesiyle oluşur. Resim bir toplamadır. Oysa fotoğraf bir çıkarmadır. Vizörden baktığınız zaman hangi nesnelerin o karenin içinde yer alıp almayacağına fotoğrafçının karar vermesi gerekir. Bu kararı verirken benim için en önemli konu yalın olmak ve fotoğrafı görecek kişiyi görmesi gereken noktaya çok çabuk ulaştırmaktır.

Günümüz Türk fotoğraf ortamını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu sorunun cevabını "fotoğraf çekmek mi yoksa fotoğraf yapmak mı" şeklinde yorumlayabiliriz. Fotoğrafın gerçeği yansıttığına inanılıyordu. Oysa fotoğraf hiçbir şekilde gerçeği yansıtmaz. Çekenin bakış açısını yansıtır. Resim nasıl zaman içinde soyut bir biçime büründüyse, fotoğraf da aynı eğilimi gösterdi. Günümüzde yaygın olan trend fotoğrafın önce zihinde tasarlanması, sonra mizansenin yaratılması ve sonunda görüntü olarak kaydedilmesidir. Bu şekilde fotoğraf daha felsefi bir yaklaşıma büründü. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de modern fotoğraf çekimi bu yönde ilerliyor.

Sanat dallarının gün geçtikçe bir senteze doğru gitmesini nasıl buluyorsunuz?

Bu soruya iki örnekle cevap vereceğim. Gao Bo adlı Çinli fotoğraf sanatçısının sergisini gezme fırsatım oldu. Bunun bir enstalasyon mu, fotoğraf mı, film mi yoksa resim mi olduğunu ayırt etmekte zorlandım. Ancak tüm sanat dalları sanatçının vermek istediği mesaja uygun biçimde organize edilmişti. İkinci örnek ise Murat Germen'in "Dipsiz/Abysmal" adlı serisi. Sanatçı yaptığı soyut çalışmada folyo baskı üzerine katmanlı kolaj tekniğini uygulayarak eserlerine üçüncü bir boyut kazandırdı. Murat Germen, "sıradanlıktan kaynaklanan aşinalığı kırmayı ve ortaya çıkan görselliğin beklenmedik bir algıya zemin yaratmasını" amaçladığını belirtiyor.
Bu sentezi oluşturmak her sanatçının harcı değildir. Verilen mesajı daha etkili kılan yaratıcı disiplinler arası yaklaşımların sanat eserlerini farklı boyutlara taşıdığını düşünüyorum.

■ KAFE KARİYER

Gülhan Berkman Yakar
gberkman@kariyercafe.com

V.U.C.A. çağı

İşte yeni bir yıl ve yine, tam üç yüz altmış beş boş sayfa var önümüzde… En baştaki sayfaya her zamanki gibi "umut" yazıp başlayalım…
Önümüzde yazılacak yeni sayfalar umuda ek olarak merak ve heyecan getirse de yılın başında şöyle bir geriye bakıyor insan…

Sevdiklerimden, yılbaşı kartları veya mektuplar gelmesini, jetonlu telefonlarla sakin geçen o günlerimi, özlüyorum. Hicaz makamından "Nasıl geçti habersiz o güzelim yılların" diye mırıldanıyorum biryandan… Yalnız değilim biliyorum; mesela Tarkan da "Ahde Vefa" albümünde aynı şarkıyı seslendirmiş. Albümdeki diğer şarkılara bakılırsa, geçmişe geri dönüp o yavaş geçen yılları bugüne taşımak istemiş sanki... Artık öylesine hızlı geçiyor ki günler… Zaman algım, yaşımla ilgili değil yalnızca, siz de biliyorsunuz ki; bugün yüksek teknolojik hız, çılgın bilgi bombardımanı ve mesaj sağanağında saatlerin, günlerin nasıl geçtiğini anlayamıyoruz bile... Büyük bir değişim çağı yaşanıyor aslında ve bu hız, sersemletiyor, hatta çaresiz bırakıyor olsa da; çok uzaklardaki bir pandanın karlarda neşe içerisinde takla attığını, tek tuşa basıp görebilmek de mutlu ediyor bizi.

Türkiye'de ilk cep telefonu görüşmesi 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ile dönemin Başbakanı Tansu Çiller arasında 23 Şubat 1994 tarihinde gerçekleşmişti.
O görüşmenin ardından hayatımızın artık eskisi gibi olmayacağını nereden bilebilirdik? Yanımıza almadığımızda eksikliğini en çok hissettiğimiz şeylerin başında artık cep telefonumuz geliyor. Bugünün cep telefonları ve kullandıkları teknolojilerdeki gelişim hızı, inanılır gibi değil ama, teknoloji alanındaki bilginin her iki yılda bir, iki katına çıktığını öğrenince de söz konusu hızı normal kabul etmek lazım.

Bu çağda yaşamak çok ilginç bir deneyim aslında, teknolojinin olmadığı yıllardan başlayarak, jet hızında değişime ve gelişmelere tanıklık etmek... Örneğin, New York Times gazetesinin bir haftalık bilgi içeriğine kıyasla, 18. yüzyılda yaşayan bir insanın hayatı boyunca karşılaşacağı bilgi içeriğinin tamamını aştığı söyleniyor. Bundan 10 yıl önce yani; 2008 yılında üretilen bilgi miktarının son 5000 yılda üretilen bilginin toplamından fazla olduğu da söyleniyordu. Bugün sadece sosyal medyada 1 dakikada paylaşılan bilgi miktarı akıl almaz boyutlara ulaşmış durumda. Dijital pazarlama kuruluşu Smart Insights'ın aktardığı rakamlara göre 2016 yılı için 1 dakika içinde Facebook'ta 3,3 milyon paylaşım yapılmış, YouTube'a 500 saatlik video yüklenmiş, Twitter'da 448,800 tweet atılmış, 29 milyon Whatsapp mesajı ve 149,513 e-mail gönderilmiş, Instagram'da 65,972 fotoğraf yayınlanmış.

Dünya ekonomisinin küreselleşmesi, sosyal medya, teknolojinin hızıyla da birleşince, insanların dün doğru olarak bildikleri bu gün yanlış kabul edilebiliyor. Artık insanlar işlerini robotlara kaptırıyor, yeni meslekler doğuyor, değerler tamamen değişiyor, kültürler erozyona uğruyor. Tam da bu yüzden, içinde bulunduğumuz zaman dilimi V.U.C.A. çağı olarak anılıyor. Açılımı ise : Volatility (Değişkenlik, Oynaklık), Uncertainty (Belirsizlik), Complexity (Karmaşıklık), Ambiguity (Muğlaklık, Anlaşılmazlık)
Aslında bu deyim, tarafların bir sonraki adımlarını tahmin etmenin zor, yaşamın pamuk ipliğine bağlı olduğu kaotik ve tehlikeli ortamları tanımlamak için geçmişte Amerikan Savaş Akademisi'nin kullanmış olduğu bir terminolojiymiş. Leaders Make the Future (Liderler Geleceği Yaparlar) kitabının yazarı Bob Johansen bugünün değişen kriterlerini şu sözleriyle dile getiriyor: "sabır, sağduyu ve belirsizlikle yaşamayı gerektiren bir çelişkiler dünyası"

Biliyoruz ki insanlar, belirsizlik karşısında genel olarak rahatsız, huzursuz, keyifsiz hatta öfkeli olurlar. Bu duyguların bizi tüketmesine izin vermeden değişime uyum sağlayabilme becerisi geliştirmek çok önemli. Bukalemun misali bir hayatı benimsemek çok zor olsa da, her daim öğrenmeye açık olmak, olaylara pozitif bir şekilde bakmak, güzelliklere odaklanıp motivasyonu arttırmak, yeniliklere katkı sağlamak bu çağda yaşayabilmenin gereği…

Önümüzdeki yılın boş sayfaları, hızla dolarken, Türkiye gibi bir coğrafyanın çocuğu olmanın avantajını kullanıp, arada nihavent makamından "bir tatlı huzur almaya geldim Kalamış'tan" diye mırıldanmak gelecekte de bize iyi gelecek.
Sevgiyle kalın,

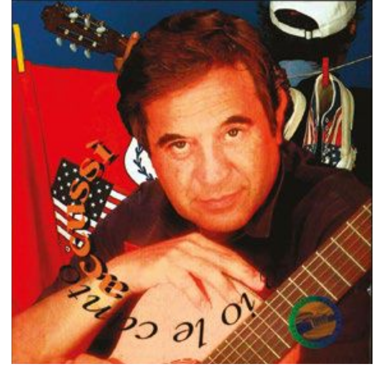

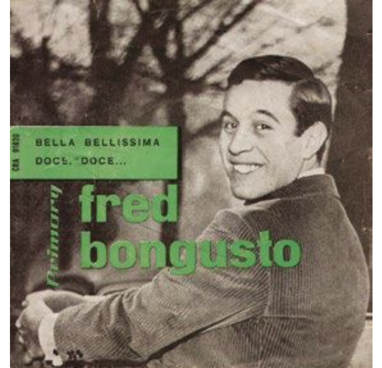
[Melodi Su Omay]

"Başarım benim yüzüm, kişiliğim."

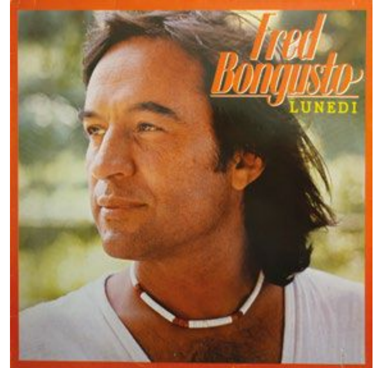
Fred Bongusto

Nostalji kapılarını aralayıp sizi 60'lı yıllara götürüyoruz. Efsane İtalyan sanatçı Fred Bongusto, romantik sesiyle geniş hayran kitlelerine ulaşmayı başaran, aşk şarkılarının usta isimlerinden.

6 Nisan 1935'de Molise'de doğan İtalyan şarkıcı ve söz yazarı Alfredo Bongusto, sahne adıyla Fred Bongusto, 60'lı ve 70'li yılların en popüler müzisyenlerinden biri.

Ünü, kendi ülkesinin dışına taşan sanatçı, oldukça uzun bir müzikal serüvene sahip. 1950'lerde kariyerine, müzikal sanatçısı amcasının ona gitar almasıyla başlayan Bongusto'nun Roma'ya taşınması, yeteneğinin farkına varmasında bir dönüm noktası diyebiliriz.

Arkadaşı Ghigo Agosti'nin yazdığı ve Primary'nin prodüktörlüğünü yaptığı "Bella Bellissima" şarkısıyla çıkış yaptıktan sonra başarısını "Malaga", "Una rotonda sul mare", "Spaghetti a Detroit" ve "Prima c'eri tu" gibi yeni parçalarla beslemeye devam etti.

İsmi, İtalya'nın sınırlarını aşan sanatçı, Güney Amerika'da, özellikle Brezilya'da da geniş hayran kitlelerine ulaşmayı başardı. Louis Armstrong'un müzik tarzından çok etkilenen sanatçı, Chet Baker, Toquinho ve Vinicius de Moraes gibi isimlerle de çalıştı.

Hem besteci, hem oyuncu...

İsminin bu kadar duyulmasını sağlayan bir başka başarı ise yaptığı film müziklerinden geliyor. The Divorce, Lovers and Other Relatives, Superfantozzi gibi toplam 24 filmin müziğini besteledi. Müzisyenliğin yanı sıra oyunculuğa da adım atan sanatçı, Obiettivo ragazze (1961) ve Peccato Veniale (1974) filmlerinde de rol aldı.

Kumandan Bongusto

Ülkesi için gurur kaynağı olan Bongusto, 1990'lı yıllarda Bari'de, İtalyan Sosyalist Parti kent meclis üyesi olarak seçildi. 2005'te ise müzikal kariyerinin 50. yılı şerefine, başkan Carlo Azeglio Ciampi tarafından İtalya Cumhuriyeti Kumandan Nişanı'na layık görüldü. İtalyan halkı tarafından çok sevilen sanatçı, halkın onu aşk şarkıları söylediği için sevdiği konusuna oldukça tepkili. Bu konuyla ilgili tepkisini verdiği bir röportajda şu şekilde belirtiyor: "Başarım benim yüzüm, kişiliğim."

Futbol tutkunu, romantik ruh

İlgilendiği her alanda yeteneğini ortaya koyan Bongusto'nun şaşırtıcı bir yanı ise futbolu ve tenisi çok sevmesi. Her iki sporda da çok başarılı olan sanatçı, bunun yanında kitap okumayı ve çizgi romanları da çok seviyor.

Dağlık bir bölgede doğmuş olmasına rağmen deniz kenarlarını ve sıcak bölgeleri tercih ediyor. Bir zamanlar yaşadığı Roma'dan ziyade, Ischia Sant'Angelo'da geçirdiği 18 yılı tercih ediyor. Romantik bir ruha sahip olan her sanatçı gibi o da sessiz yerleri ve sakinliği seviyor.

Şimdilerde Bongusto

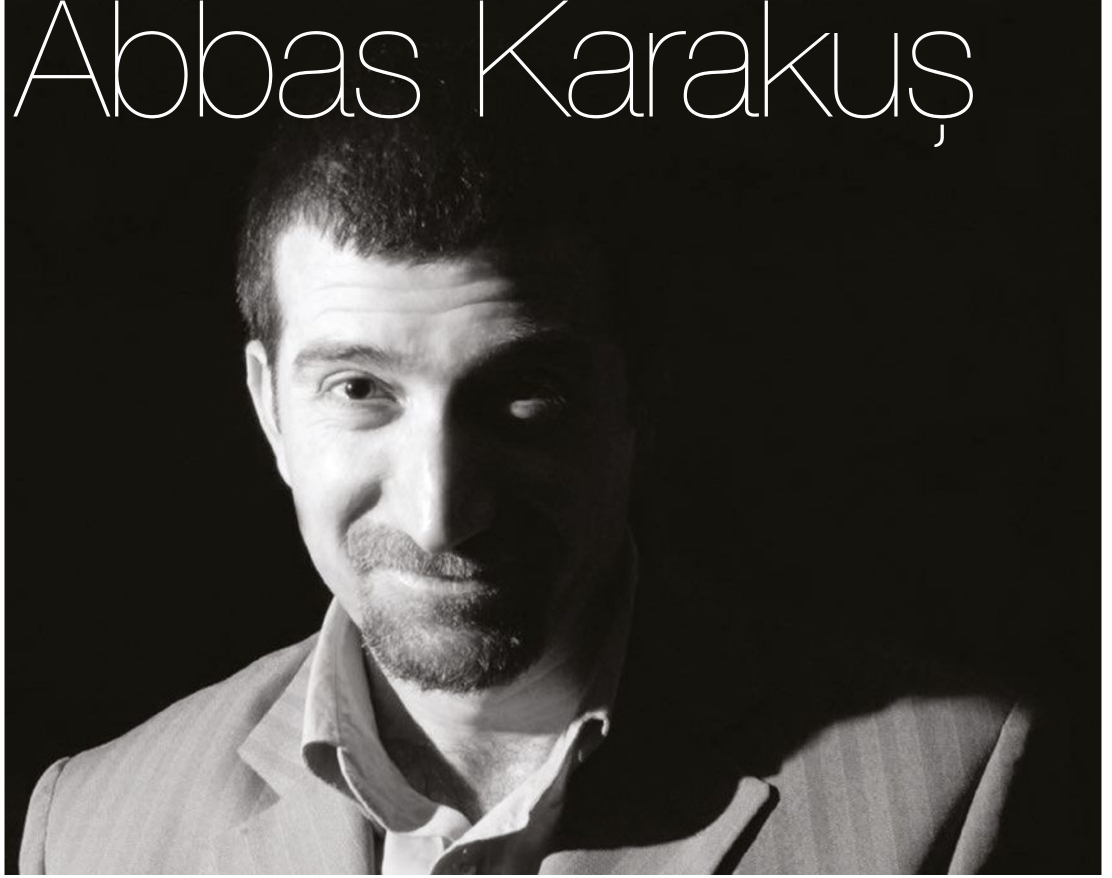
John Drew Barrymore'un eski eşi, 1960'lı yılların ünlü olan oyuncusu Gabriella Palazzoli ile evli olan sanatçı, şimdilerde 82 yaşında. Zamanının büyük bir çoğunluğunu, şarkılarına ilham olan Ischia'da geçiriyor.

Bugün 82 yaşında olan Bongusto, yaşamını Ischia'da sürdürüyor.

Mevsimlik işçilikten hukuk fakültesine oradan edebiyat dünyasına uzanan bir başarı hikayesi

Abbas Karakuş

Diyarbakır Erganili sıvacı Ramazan'ın 10 çocuğundan biri olan Avukat-Yazar Abbas Karakuş, "Gökyüzü Hala Mavi" üçlemesinin ilk iki kitabı "Deşifre Edilmiş Bir Yürek" ve "Bir Hayata Dokunursan" romanlarının ardından serinin üçüncü kitabı olan "Ce'nin Yolu"nun İzmir Kitap Fuarı'na yetişeceğini söyledi.

Ergani'de geçen çocukluk yıllarında ailesinin geçimine katkı sağlamak için yaz tatillerinde mevsimlik işçi olarak çalışan, kışın okuldan arta kalan zamanlarında babasına inşaat işlerinde yardım eden Abbas Karakuş, yazma tutkusundan hiç vazgeçmedi.

Haftasonu günlerinde Ergani Kütüphanesi'ne kapanan Karakuş, bu tutkuyla hayata tutundu. Hiç tatil yapma fırsatı bulamadan geçen ilk ve orta öğretim yıllarının ardından liseyi birincilikle bitiren Karakuş, üniversite sınavlarında ilk tercihi olan Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandı.

Hukuk Fakültesi'nin ilk yılında kendi imkanlarıyla yayınladığı şiir kitabı Gözkapağı Direnişleri ile edebiyat dünyasına adım atan Karakuş, ikinci sınıfta yine kendi imkanlarıyla ikinci şiir kitabı İnsan İnsan İle İnsan'ı yayınladı.

Sonra sırasıyla Yalnızlık Uzaktaki Sevgili ve Gündoğumunu Beklerken kitapları geldi. Bu süreçte hukuk fakültesini bitirerek avukatlık yapmaya başlayan Karakuş, aynı zamanda Gökyüzü Hala Mavi üçlemesini kaleme almaya başladı. Serinin ilk kitabı Deşifre Edilmiş Bir Yürek ve ikinci kitabı Bir Hayata Dokunursan romanları Son Kitap etiketiyle yayınlandı. Karakuş, üçlemenin son kitabı olan Ce'nin Yolu'nu İzmir Kitap Fuarı'nda okurlarla buluşturmaya hazırlanıyor.

İnşaatlarda sıvacı, tarlada mevsimlik işçi

İlk ve ortaokul yıllarında babası sıvacı Ramazan'ın yanında inşaatlarda çalıştığını aktaran Karakuş,

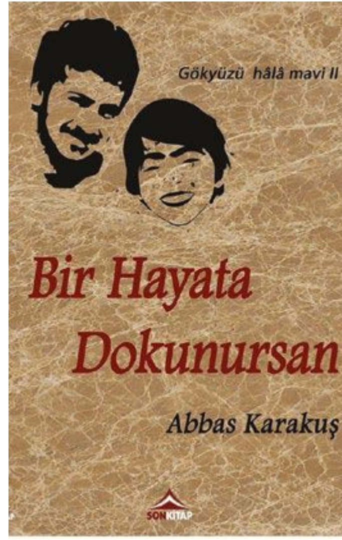
"Sabahları okula gidip öğleden sonraları babamla birlikte sıva yapıyordum. Yaz aylarında ise rahmetli annemle birlikte mevsimlik işçi olarak çalışmaya gidiyorduk. Önce Adana'da 40 gün pamuk tarlası çapalıyordum. Sonra Konya'da kimyon ve yeşil mercimek hasadına gidiyordum. Son olarak da Sakarya'ya fındık toplamaya gidip yaz tatilimi aile bütçesine katkı koyarak geçiriyordum. Yövmiye hesabı çalıştığımız için ne kadar kalabalık gidersek bizim için o kadar iyi oluyordu" diyor.

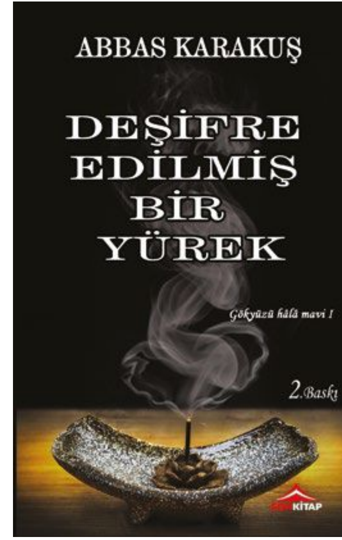
Ergani Kütüphanesi hayatını değiştirdi

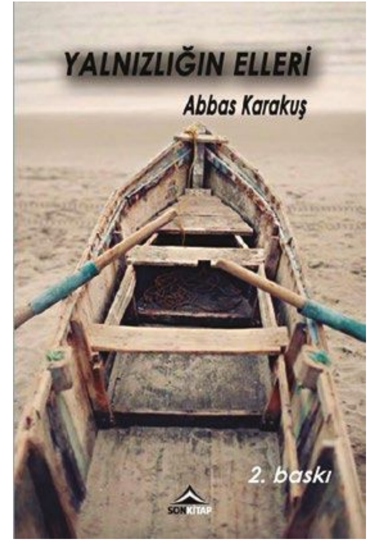
Kendisine sadece kış aylarında haftasonu zaman ayırabilen Karakuş, bu zamanı da Ergani Kütüphanesi'nde değerlendirdiğini anlatıyor: "Haftasonlarımı Ergani'de kütüphanede değerlendiriyordum. Orada kapağı açılmamış birçok kitap vardı. Yazma serüvenine başlamamı bir anlamda o kütüphaneye borçluyum. Oraya kapanırdım, gelen gidene yardım ederdim, aradıkları kitabı bulup verirdim. Bazı kitaplar matbaadan çıktığı gibi dururdu. Hiç şans verilmemiş, kapağı dahi açılmamıştı. O kitapları alıp okurdum. O kütüphanede geçirdiğim zaman benim en özel anlarımdı."

Liseyi birincilikle bitirdi

Zor şartlara rağmen Ergani Lisesi'ni birincilikle bitiren Karakuş, üniversite sınavlarında ilk tercihi olan Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandı. Mevsimlik işçi olarak

Kitaptan

"Düşlerinin peşinden git, kurduğun hayaller senin olsun, başkalarının hayatını yaşama, anı yakala ve yaşa. İliklerine kadar duy aşkı, hisset tutkuyu. İhaneti gör, vefasızlık etme. Yalanı bil ama söyleme.

Şimdi temiz olduğun kadar kirleneceksin, mümkündür. Hayat bu, çoğu zaman adil değildir. Sen pes etme yine de, sevgi adına bir farklılık yaratabilirim inancını koruduğun sürece düşmeyeceksin. Unutma, o farklılığı yaratığın gün kurtulacaksın.

"Bir Hayata Dokunursan" kitabından (s.86).

çalışmaya gittiği şehirler dışında Ergani'den ilk defa ayrıldığını dile getiren Karakuş, "Üniversite sınavını kazanıp İzmir'e geldim. Birinci sınıftayken kendi imkanlarımla ilk şiir kitabımı yayınladım" diyor: "İkinci sınıfa geçtiğimde, okulun devam zorunluluğu olmadığı için, para kazanabilmek için bir tanıdığım vasıtasıyla Kadıköy'de Park ve Bahçeler'de taşeron firmada işçi olarak çalışmaya başladım. Bu süreçte ikinci kitabım için para biriktirmeyi umuyordum. Ancak bizi çalıştıran firma paramızı eksik verdiği gibi sigortamızı da yapmamıştı. Bir yıl boyunca karın tokluğuna çalışmış oldum. Kitap yazma serüveni yüzünden Ankara'da sokakta bile kaldım."

"Cebimde iki çay parası vardı"

İkinci kitabını yayınlatabilmek için Ankara'da İmge Kitabevi ile görüşmeye gittiğini anlatan Karakuş, hikayenin geri kalanını şöyle söze döküyor: "Üniversiteden bir arkadaşım vasıtasıyla Ankara'ya gittim. İmge Kitabevi'yle görüştüm. Şiir basmadıklarını söylediler. Benim de şiir dosyam vardı. Beni Ankara'ya götüren kişinin kalmam için ayarladığı otel beni içeri almadı. Arkadaşım da beni sokakta bırakıp akrabalarına gitti. Hiç unutmam Şubat ayıydı. 2000 yılının başı. Ulus'taki Eski Meclis binasının yakınındaki bir sabahçı kahvesine sığındım. Gidecek yerim yoktu. Gece 12'ye doğru kahveci yanıma geldi 'İki çay parası olmayan dışarı çıksın' dedi. Cebime baktım 60 kuruş (çay 30 kuruştu) param ve dört tane jetonum vardı. Şanslıydım, iki çay param vardı cebimde. O gece sabaha kadar orada bekledim. Ertesi gün Ulus'ta dolaşırken İzmir'den tanıdığım aynı fakülteden bir arkadaşıma rastladım. Onun desteğiyle İzmir'e döndüm."

"Oradan gözlerim dolarak ayrıldım"

Karakuş, bu zorlu sürecin ardından kitabını İstanbul'da yine kendi imkanlarıyla yayınlattığını söylüyor: "Kitabı çıkardım ama tanıtımını yapamıyorum. O dönemde Cağaloğlu'nda Papirüs yayınlarına gittim. Kitabı uzattım, bana otur bile demediler. Yetkili kişi 'Ne bu?' dedi. Kitap dedim. Ben bunu bastırdım dağıtımını yaptırmak istiyorum dedim.

'İlgilenmiyoruz' dedi. Bana bir çay bile söylemedi. Oradan gözlerim dolarak ayrıldım. Ondan sonra tesadüfen Belge Yayınları'na gittim. Sonradan adının Ayşenur Zarakolu olduğunu öğrendiğim rahmetli Ayşenur Hanım ile görüştüm. O daha samimi yaklaştı. Ona da derdimi anlattım. Bana dağıtımcı bulmam konusunda destek olmalarını istedim. Kitaba baktı. 'İsmin tanıdık değil, popüler bir yanı yok. Hiçbir dağıtımcı bu riski alamaz. Alsa bile parasını peşin alır. Ancak popüler bir ismin kitabını dağıtırlar' dedi. İzmir'e döndüm. Bari okula devam edeyim dedim. Üçüncü kitabım 'Yalnızlık Uzaktaki Sevgili'yi ve 'Gündoğumunu Beklerken'i bastırdım. Ondan sonra okulu bitirdim. Avukatlık yapmaya başladım. Mesleğimin 11. yılındayım."

"Mahsun Kırmızıgül'ün senaryolarına çok uygun"

Avukatlık mesleğine devam ederken yazma tutkusundan da asla vazgeçmeyen Abbas Karakuş, 2013'te "Yalnızlığın Elleri" adlı şiir kitabını yayınladı. Daha önce "Gündoğumunu Beklerken" ismiyle yayınlanan anlatı kitabını "Deşifre Edilmiş Bir Yürek" başlığıyla yeniden yayınlayan Karakuş, 2015 Mayıs'ta Berkin Elvan ve Ali İsmail Korkmaz'a ithaf ettiği romanı "Bir Hayata Dokunursan"ı çıkardı. Ancak, "Gökyüzü Hala Mavi üçlemesinin ikinci kitabı olan Bir Hayata Dokunursan kapağından dolayı epey mağdur edildi" diyor: "Birçok kitap fuarında afişleri indirildi veya asmamıza izin verilmedi. Üzülerek söylüyorum ki yeni baskıda kapağı değiştireceğiz. Bu romanın kurgusunu sinema filmine uygun yaptım. Değerli yönetmemiz Mahsun Kırmızıgül'ün bu kitabı senaryolaştırmak isteyeceğini düşünüyorum. Onun senaryolarına baktığım zaman bu kitabın ona çok uygun olduğuna inanıyorum. Bu kitabı kendisine ulaştırmayı düşünüyorum. Kitap o zaman hak ettiği yeri bulacaktır."

"Ce'nin Yolu" sırada

Karakuş, üçlemenin son kitabı olan Ce'nin Yolu'nu kaleme aldığını ve İzmir Kitap Fuarı'na yetiştireceğini belirtiyor ve ekliyor: "Konusu hakkında bilgi vermek istemiyorum. Ama ilk iki kitabı okuyanlar için sürprizlerle dolu olduğunu söyleyebilirim."

Zirve / The Summit

Yönetmen: Santiago Mitre
Oyuncular: Ricardo Darin, Dolores Fonzi, Erica Rivas, Walter Andrade
Gösterim Tarihi: 12 Ocak 2018

Cannes, San Sebastian ve Locarno Film Festivalleri gibi en saygın festivallerden sayısız ödül kazanan genç yönetmen Santiago Mitre'nin prömiyerini 2017 Cannes Film Festivali'nde yapan son filmi Zirve, Ricardo Darin'in muhteşem performansı ve düşmeyen temposu ile kusursuz bir gerilim.
Arjantin'in başkanı Hernan Blanco, tıpkı diğer devlet adamları gibi La Cordillera'da düzenlenen üst düzey Latin Amerika siyasi zirvesine katılır. Bu, Latin Amerika'nın geleceği kadar tüm dünya ülkeleri için de kritik bir zirvedir. Hem kendi heyeti ve ülkesinin hem de zirveye katılan komşu ülke başkanlarının ve arka plandan zirveye yön vermeye çalışan büyük güçlerin Hernan'dan beklentileri vardır. Gazetecilerle dolu otelde onu zor duruma sokan sadece dönen politik oyunlar olmayacaktır. Damadı, Hernan'a şantaj yapmaktadır. Zirvede, kızı Marina da ona eşlik etmektedir. Geçmişi kurcaladıkça kızıyla arasındaki huzursuzluk da artacaktır. Ülkesi için oldukça önemli kararlar alması gereken bu kritik dönemde bir de karanlık aile sırlarıyla uğraşmak zorunda kalan Hernan için bu iki durumla birden baş etmek hiç kolay olmayacaktır.

Sevgisiz

Yönetmen:Andrey Zvyagintsev
Oyuncular: Maryana Spivak Aleksey Rozin Matvey Novikov ile Aleksey Fateev
Gösterim tarihi: 26 Ocak 2018

Yıllardır süren evliliklerinde birbirinden usanmış bir adam ve kadın, Zhenya ve Boris, karşılıklı suçlamalarla tükenen evliliklerini sonlandırmak üzeredirler. Boşanma işlemlerini başlatmadan çok önce ayrı hayatlar kuran ve hayatlarına farklı birileri giren bu ikili yeni bir başlangıç yapmak için sabırsızlanmaktadırlar; ta ki tartışmalarından birine kulak misafiri olan 12 yaşındaki oğulları Alyosha ortadan kayboluncaya kadar.

Hakaret / The Insult

Yönetmen: Ziad Doueiri
Oyuncular: Adel Karam, Kamel El Basha, Camille Salameh, Diamand Bou Abboud
Gösterim Tarihi: 19 Ocak 2018

Venedik Film Festivali'nde ilk gösterimini gerçekleştiren ve etkileyici performansıyla başrol oyuncusuna En İyi Erkek Oyuncu Ödülü kazandıran THE INSULT (Hakaret), 2018 Oscar'larında En İyi Yabancı Film dalında kısa listeye kaldı.
The Insult (Hakaret), Lübnan'da yaşayan ve farklı toplumsal sınıflara ait iki insanın, basit bir sorunu inatları uğruna nasıl karmaşık ve çözümsüz bir hale getirdiğini anlatan, yüksek temposu ile dikkat çeken çarpıcı bir film.
Araba tamircisi Tony'nin hamile eşi Shirine'le sade bir hayatı vardır. Sokaklarındaki altyapı çalışmalarından Lübnan'a göç etmiş, yakınlardaki bir mülteci kampında yaşayan Filistinli ustabaşı Yasser'in şirketi sorumludur.

Yasser, Tony'nin balkonundaki giderin akıttığını fark edip tamir etmek ister. Ancak Tony onu evine almamakta kararlıdır. Yasser dışarıdan da olsa gideri onarır. İlk anlaşmazlıkları bu olay üzerine çıkan ikili arasında git gide büyüyen gerilim, Tony'nin Yasser'e kurduğu bir cümle ile çok farklı bir noktaya taşınır. Aralarındaki bu husumet önce mahkemeye, sonrasında politikacıların da dahil olduğu bir kamuoyu davasına döner. İki taraf da sonuna kadar hakkını savunurken, geçmişin yaraları da tekrar açılacaktır.

Çılgın Baskın

Yönetmen: Dany Boon
Oyuncular: Alice Pol, Dany Boon, Michel Blanc, Yvan Attal Vizyon GösterimTarihi: 12 Ocak 2018

Bayan Johanna polis memurudur. En büyük hayali iyi eğitilmiş ve tehlikeli operasyonlarda görev alan özel time girmektir. "Çağrıya daima cevap ver" özel timin sloganıdır. Johanna özel tim elemeleri için müracaat etmiştir. Eğitim biriminin şefi, bir bayanın özel timi yavaşlatacağını düşünmektedir. Eğitim ve elemeler başlar.Bir sürü inanılmaz olaylar yaşayan Johanna büyük hayallerine kavuşacak mı. Hem özel timin hem de ülkenin göz bebeği olacak mı? Durmak bilmeyen aksiyonuyla harika bir polisiye komedi filmi.

Ölümlü Dünya

Yönetmen: Ali Atay
Oyuncular: Ahmet Mümtaz Taylan, Alper Kul, Sarp Apak, İrem Sak, Doğu Demirkol, Feyyaz Yiğit, Meltem Kaptan, Mehmet Özgür, Özgür Emre Yıldırım
Gösterim Tarihi: 26 Ocak 2018

Nesillerdir Haydarpaşa Garı'nda Anadolu Tat Lokantası'nı işleten Mermer Ailesi, 8 kişiden oluşan geniş bir ailedir. Kendi halinde, sade bir yaşamları olan bu insanların durumları biraz karışıktır. Bu ailenin, uzun zamandır gizledikleri bir de sırları vardır. Bu sır, her ne pahasına olursa olsun açığa çıkmaması gerekmektedir.

İngiltere Benim

Yönetmen: Mark Gill
Oyuncular: Jack Lowden, Jessica Brown-Findlay, Laurie Kynaston
Gösterim Tarihi: 5 Ocak 2018

Efsane müzisyen Morrissey'i daha yakından tanımak ister misiniz? Oscar ve Bafta adayı Mark Gill'in yönetmenliğini üstlendiği film, izleyiciyi müzik tarihinin çığır açan gruplarından The Smiths'in kurulmasına uzanan günlere götürüyor. 1970'lerde Manchester'da geçen hikaye, Morrissey'in yürüdüğü sokakları, ilham aldığı müzikleri, kitapları; dönemin atmosferini titiz bir şekilde perdeye yansıtıyor. Morrissey'i Dunkirk filmi ile yıldızı parlayan genç oyuncu Jack Lowden canlandırırken, yakın arkadaşı, punk sanatçı Linder Sterling rolünde ise Downtown Abbey ve Black Mirror dizilerinden tanıdığımız Jessica Brown Findlay karşımıza çıkıyor.

■ Ayşe TATARİ (PERİN)
aysetatari@gmail.com

Actopolis - İzmir

Yeni bir yılın, bir başlangıcın ilk sayısındaki köşe yazım için konu arayışındayım… "Dünya ve ülke genelindeki hal ve gidiş yeni yıla yeni umutlar bağlıyor mu" gibi genel bir soru ile yola çıkıp, yaşadığım kentin durum vaziyetinde karar kıldım. Evrene iyi ve güzel duygular göndererek beklentilerimizin sinyallerinin bir yerlere ulaştığını varsayıyoruz. Evren yaşlı ve yorgun, umarız beklentilerimizin bir kısmına da olsa duyarlı kalır ve bizim için çaba gösterir. Sonuç; iyi düşünelim iyi olsun.

Hayat; genel olarak, iş-ev arasında geçen, adeta bir mekik dokuma işleminin nerede biteceği belli olmayan hali… Hal öyle olunca sokak, şehir, yollar ve araçlar yaşamımızın büyük bir zaman dilimini kaplıyor. Son yıllarda, biz İzmirliler kentimizin değişiminin şaşkın izleyicileri olmaya devam ediyoruz…
İzmir hızla büyüyor, adeta çok moda bir kent oluyor… Anadolu'nun muhtelif bölgelerinden, özellikle de Güneydoğu'dan gelen göç rüzgârına bir de İstanbulluların İzmir'e doğru harekete geçmeleri eklenince İzmir, elbisesine sığamayan gürbüz çocuklara benzedi. Kentin planlaması uzun vadedeki büyümeye uygun değildi. Kısa vadeli planlamalar ve rant üzerine büyüyen kent aşırı talep karşısında ne yapacağını şaşırdı. Türkiye'nin dev inşaat şirketleri İzmir'e gelerek, büyük imkânlarını seferber edip dağ taş demeden lüks konutlar, AVM'ler inşa etmeye başladılar. Yeni iş yeri ve konut adetleri yeterli talep görecek mi? Halkın alım gücü bu arzı karşılıyor mu? Bunu zaman gösterecek. Son yıllarda ülkemizde varlıklı kesimdeki artış da dikkati çekiyorken, belki bir arz-talep dengesi ile durum rayına oturur, kim bilir?

Binalar çoğaldıkça ve de özellikle çok katlı yapılarda yer alan ofis ve konutlardaki insan nüfusu yollara dökülecek elbette… Kentin cadde ve sokaklarında durum ne olacak? Trafik sorunu, toplu taşıma, kentin altyapısı derken İzmir kent bünyesinden taşıp Urla, Çeşme gibi civar kasabalara kadar uzanıp sonunda bunlarla birleşecek gibi görünüyor. Herkes şehirli olunca köyler ne olacak? İnsanlar köy yaşantısını özleyecekler. Özlem işin romantik yanı… Özlemin yanı sıra doğal beslenme giderek değer kazanacak, yaşayan toprakları tüketmenin bedeli ağır ödenecek. Hayvancılık, sebze, meyve, tahıl, saman, bütün bunlar nasıl ve nerden ve kimler tarafından sağlanacak? Doğa tüketildikten sonra, tekrar müstakil ev, bahçe, ağaç, kuş sesi, orman özlemi içinde yeni köyler aranacak… "Orada bir köy var uzakta" şarkısı söylenmeye devam edecek. Yaşayan topraklar betonlaştıkça…
On dokuzuncu yüzyılda dünya nüfusunun sadece yüzde onu kentlerde yaşıyordu. Yirmi birinci yüzyılda bu oran yaklaşık yüzde 50'ye çıktı. Kentlerde yaşayanların oranının 2050 yılında daha da artarak yüzde 75'i bulması bekleniyor. Bu nedenle kentler toplumsal değişimin sarsıntılarının ölçeri haline geliyor günümüzde…

Dünyadaki büyük şehirler, kentsel alanı toplumun müşterek alanı olarak geliştirmek ve yaşamaya değer olmasını sağlamak adına büyük görevler üstlenmekte. Bu durumda sanat, kültür, mimarlık ve yaratıcı aktivizm rolü tartışılmalıdır diyor uluslararası ortak proje ACTOPOLIS ve bu konuları yoğun bir biçimde ele alıyor. Bu konulardaki belgesel sergi, Atina, Belgrad, Saraybosna ve Zagreb'deki duraklardan sonra Türkiye'de ilk olarak İzmir'de gerçekleştirildi (15-27.11.2017) İzmir'deki yerel sanatçıların faaliyetleri sergiye eşik etti. Serginin alt başlığı "Sanat ve Eylem"…

Bu proje şehir sakinlerinin yaşadıkları çevreyi öylesine kabullenmekten ziyade; şehirlerinin düzenlenmesinde görev almalarını tanımlamakta… İzmir Mimarlık Merkezi'nde tüm katılımcı aktivistlerle ayrıca bir panel de gerçekleştirildi. Uzun süredir kent ile kültür arasındaki bağlantı ile ilgilenen Goethe-Institut İzmir, İzmir Mimarlık Merkezi ve Actopolis İzmir ekibi hazırlanan sergi ve kapsamındaki etkinlikler günümüz kentleri için dikkat çekici nitelikteydi… Süreçte, "ACTOPOLIS-İZMİR" adında bir kitap yayınlandı… İçinde pek çok örnek kent mercek altına alınmış ve başlıklarla analiz edilmiş İzmir ile beraber.
Kitabın bölümlerinden İzmir'in Altı Hikâyesi, İzmir'de ikonlaşmış beş bölgenin seçilmesini ve bu yerlerin hikâyelerinin araştırılmasını anlatıyor… Konak Saat Kulesi, Susuzdede Parkı, Kadifekale, Alsancak Kordon ve Hamam Sokağı bölgelerinde yaşayan insanlardan yerlerin hikâyeleri dinlenmiş. Küçük guruplarla hikâyeler paylaşılmış… Örneğin; Konak Meydanı'nı ele alırsak, Meydan'ın birinci özelliği kentin simgesi haline gelmiş tarihi saat kulesidir. "Silueti, Büyükşehir Belediyesi logosunda kullanılırken, şehrin bayrağının da büyük bir kısmını oluşturuyor… Ve maalesef bu simge bir zamanlar bir saldırıya uğramış ve zarar görmüştür… Zamanında konumlandırılmasındaki asıl amaç, üstünde kışla ve belediye merkezi olan ve denizden doldurularak elde edilen bu geniş meydanı geliştirmekti…"
Saat Kulesi'nin hikâyesinde; kuleye yapılan saldırılar, mekânsal müdahale üzerinden şehir işgalcilerinin hikâyelerine kadar uzayıp giden bilgi ve incelemeler ilginç.
Mimari ve kentsel tasarım birbirine bağlı iki güç… İzmir'in mimarlık anlayışı ve kimliğinin geçmişi, bugünü ve geleceği ile beraber kentsel tasarımı kent gündeminde sürekli olmalı.
Uluslararası ortak proje ACTOPOLIS veya benzeri projeler İzmir için çok gerekli ve faydalı... Kent insanı kentine sahip çıkmalı ve sürekli sorgulamalıdır…
ACTOPOLIS'in söylemindeki gibi… "Yaşadığımız kenti öylesine kabullenmeyip görev alalım."

AGORA SİNEMALARI BALÇOVA

AGORA SİNEMALARININ Sizler İçin Seçtikleri

OCAK 2018

TEL: 232.278 10 10

www.agorasinemalari.com

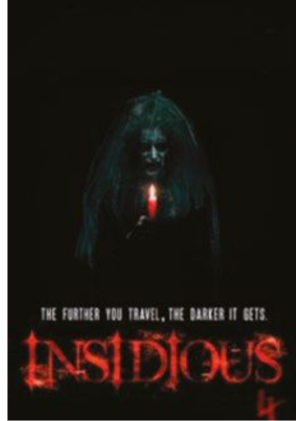
Arif V 216

- **YÖNETMEN:** Kıvanç Baruönü
- **OYUNCULAR:** Cem Yılmaz, Ozan Güven, Seda Bakan, Özkan Uğur, Zafer Algöz
- **TÜR:** Komedi, Macera
- **VİZYON:** 5 Ocak 2018
- **KONU:** Robot olan 216, insan olmanın hayalini kurmaktadır. Uzaydan dünyaya çok sevdiği arkadaşı Arif'in yanına gelir ve insan gibi yaşamaya başlar. Yeni yaşantısını alışmaya çalıştığı sırada aşk da kapısını çalmıştır. Robot olduğunu herkesten saklamaya çalışan 216 bunu başaramaz. 216'dan ilham alan bir iş adamı, onu herkese tanıtıp kopyalarını yapmak ister. 216'yı kandıran iş adamı, onun sayesinde geleceği değiştirecektir. Arif bu korkunç planı öğrenir ve hem dünyayı hem de 216'yı kurtarmak için bir mücadeleye girişir.

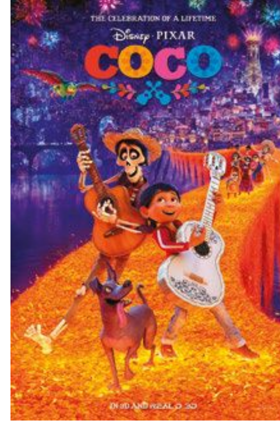
Deliha 2

- **YÖNETMEN:** Gupse Özay
- **OYUNCULAR:** Gupse Özay, Eda Ece, Aksel Bonfil, Derya Alabora, Esin Eden
- **TÜR:** Komedi
- **VİZYON:** 12 Ocak 2018
- **KONU:** Temiz kalpli ama bir o kadar da deli dolu olan ve sürekli başına dert açan Zeliha aşk hayatını bir kenara bırakıp artık kariyer yapmanın yolunu arar. Hayallerinde aşçı olmak vardır. Gittiği birçok iş görüşmesinden hayal kırıklığı ile dönen Zeliha'nın şansı sonunda döner ve şık bir restoranda iş bulur. Artık iş dünyasına adımını atmıştır. Büyük umutlarla çalışmaya başlayan Zeliha, hayalini kurduğu şeylere ulaşabilecek midir? Filmin senaristliğini yapan ve başrolünü üstlenen Gupse Özay, aynı zamanda yönetmen koltuğunda da oturuyor.

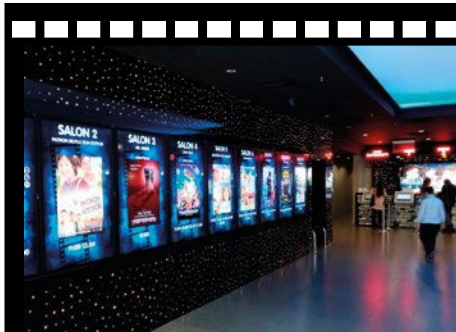
Ruhlar Bölgesi Son Anahtar

- **YÖNETMEN:** Adam Robitel
- **OYUNCULAR:** Lin Shaye, Leigh Whannell, Angus Sampson
- **TÜR:** Korku
- **VİZYON:** 12 Ocak 2018
- **KONU:** Ünlü psikiyatr Elise Rainier (Lin Shaye), bu kez kendi çocukluğunun geçtiği evde yaşanan açıklanamaz ve korkunç olayları çözmeye çalışacaktır. Ruh Bölgesi serisinin dördüncü filminde yönetmenliği ikinci kez bir uzun metraja imza atan, genç isim Adam Robitel üstleniyor. Senaryoda Leigh Whannell'in imzası varken oyuncu kadrosunda Angus Sampson, Lin Shaye ve Spencer Locke öne çıkan isimler...

Koko / Coco

- **YÖNETMEN:** Lee Unkrich
- **OYUNCULAR:** Anthony Gonzalez (VIII), Benjamin Bratt, Gael García Bernal
- **TÜR:** Animasyon, Macera, Fantastik
- **VİZYON:** 19 Ocak 2018
- **KONU:** 12 yaşındaki Miguel'in en büyük kahramanı efsanevi Meksikalı gitarist Ernesto de la Cruz'dur. Ancak Cruz hayatını kaybetmiştir. Her gün onun şarkılarını dinleyen Miguel günün birinde ünlü müzisyenin gitarını bulur. Ancak gitarı çalması onu bir anda Ölüler Diyarı'na götürüverir. Çıkış yolunu arayan Miguel, düzenbaz Hector'la karşılaşır ve olağanüstü bir yolculuğa çıkarlar...

İnternetten Online Bilet Satışı
Agorasincard Üyelerine Ayrıcalık

Hafta İçi Tam bilet 14 TL.
Hafta İçi Öğr. Emekli bileti 11 TL.
Hafta Sonu Tam bilet 15 TL
Hafta Sonu Öğr. Emekli bileti 12 TL.

Çarşamba günü tüm seanslar 10 TL.

